

**இயேசுவே மெய்யான
இறைவன்!
என்று கண்டு கொண்ட
நசீலா பீவி**

(நெஞ்சை உறைய வைக்கும் ஓர் உண்மையுள்ள சாட்சி)

ஆசிரியர்
வின்சென்ட் கரீமா பேகம்
கோவை

நன்கொடை ரூ.10/-

பாகம் - 1

பிறக்குமுன்பே அல்லாவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டேன்

என் பெயர் நசீலா பீவி. கேரளாவில் உள்ள கொல்லம் மாவட்டத்தில் கரிங்கலூர் என்கிற ஒரு சின்ன கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள் நான். என் அப்பாவின் பெயர் அப்துல் ரஹ்மான் மெளஸ்வி. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்னுடைய அப்பா ஆன்மீக சொற்பொழிவுகள் செய்கின்ற பல இமாம்களுக்கு தலைமை இமாமாக (முஸ்லீம் போதகர்) பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

பல பள்ளி வாசல்களில் என்னுடைய அப்பா பணியாற்றிக் கொண்டு இருக்கையில், மருத்துவ சயன்ஸ் மூலமாக அவருக்கு குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பாக்கியம் இல்லை என தெரிந்து கொண்டார். குழந்தை பாக்கியம் பெற்றுக் கொள்வதற்காக எனது தகப்பனார் நிறைய வேண்டுதல்களை செய்தார். மிகத் தாராளமாக தான தாமங்கள், காணிக்கைகள் எல்லாம் கொடுத்தார். ஆனால் எந்த பலனும் அதனால் கிடைக்கவில்லை. ஹஜ் யாத்திரையாக மெக்கா சென்று ஹஜ்ஜியாகி அல்லாவிடம் வேண்டிக் கொண்டார். 'அல்லா! எனக்கு நீங்கள் ஒரு குழந்தையைக் கொடுத்தால், அது பெண் குழந்தையாக இருந்தாலும் அவளை நான் உம்முடைய பணிகளைச் செய்ய பள்ளி வாசலுக்கு காணிக்கையாக ஒப்புக் கொடுக்கிறேன்' என்றார். பொதுவாக முஸ்லீம்கள் தங்களின் ஆண் குழந்தைகளை மட்டுமே அல்லாவின் பணிக்கென்று அர்ப்பணிப்பார். பெண் குழந்தைகளை அர்ப்பணிப்பதில்லை. ஏனென்றால் முஸ்லீம் பெண்கள் தங்கள் அழகை வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து காட்டக் கூடாது என்று குரான் கூறுகிறது. முகமது நபி இதை ஒரு கட்டளையாக, சட்டமாக குரானில் கூறியிருக்கிறார்.

குரானின் கட்டளைப்படி வளர்க்கப்பட்டேன்

குரானில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு கட்டளைக்கும் என் தந்தை அப்படியே கீழ்ப்படிகிற ஒருவராக இருந்தபடியால், என்னை குரானில் கூறப்பட்ட விதிகளின்படியே என்னை மிக மிக கண்டிப்பாக வளர்த்தார். என்னுடைய மூன்று வயது முதற் கொண்டு என்னை அவரோடு பள்ளி வாசலுக்கு அழைத்துச் செல்வார். அங்குள்ள வேலைகளை எல்லாம் செய்ய வைப்பார். பள்ளி வாசலிலேயே உறங்கவும் வைப்பார். என்னுடைய நாட்கள் எல்லாம் மசூதியிலேயே கழிந்தது. கொஞ்ச நேரத்திற்கு மாத்திரம் அதுவும் என்னிக்காவதுதான் என்னை வீட்டுக்கு என் அப்பா அழைத்துச் செல்வார்.

மகூதியிலேயே வளர்ந்தேன்

என்னுடைய அப்பா வேறு ஒரு இடத்திற்கு மாற்றலாகி செல்லுகின்ற சமயத்திலும் கூட என்னை அதே மகூதியிலேயே அதன் வேலைகளை செய்வதற்கு ஒரு புதிய இமாமிடம் விட்டுச் சென்றார். அப்போதுதான் நான் படிப்பிற்காக பள்ளிக்கூடம் சென்றேன். பள்ளிக்கூடம் முடிந்த பிறகு மகூதிக்கு திரும்புவேன். நான் பருவம் எய்தும் வயது வரை நான் மகூதியிலேயே வளர்ந்தேன்.

நான் பருவம் எய்தும் வயதை அடைந்தவுடன், நான் என் வீட்டிற்கு அழைத்து வரப்பட்டேன். வீட்டில் அமர்ந்து குரானை படிக்கவும், கற்றுக் கொள்ளவும், அதன் கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படியவும் போதிக்கப் பட்டேன். குரானின் விதிகளின்படி ஒரு குழந்தை ஏழு வயது முதலே அதன் விதிகளுக்கு கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும். அதன்படி ஏழு வயது முதலே எனது தந்தை என்னை தினமும் ஐந்து முறை தொழுகை செய்யும்படியாகவும், ரம்ஜான் நாட்களில் உபவாசிக்கவும், சத்தமாக குரானை வாசிக்கவும், அந்த நாட்களில் தாராளமாக தான தர்மங்கள் செய்யும்படியும் என்னை மிகக் கண்டிப்பாக வளர்த்தார்.

ஏழு வயது முதல் பர்தா

என் ஏழு வயது முதலே என்னை முழுவதுமாக மறைக்கும் பர்தா அணிந்தேன். நான் பள்ளிக்கூடம் செல்லுகின்ற போது என்னுடைய தந்தை என்னுடைய முகத்தின் மீது மற்றும் ஒரு கருப்புத் துணியை போட்டு மூடி அனுப்புவார். ஏனென்றால் புற ஜாதி மக்கள் என்னைப் பார்த்தால், நான் தீட்டுப்பட்டுப் போய் அல்லாவுக்கென்று அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு குழந்தையாகிய நான் ஒரு சாபமாகவும், பரிசுத்த குறைச்சலாகவும் ஆகிப்போவேன் என்றும், இறைவனுக் கென்று ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு குழந்தை எந்தக் குறையும் இல்லாததாக இருக்க வேண்டும் என்று என் தந்தை கண்டிப்பாக இருந்தார். பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டில், இறைவனுக்கென்று பலியிடப்படுகின்ற எந்தப் பொருளும் எக்குறையும் இல்லாததாக இருக்க வேண்டும் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பழைய ஏற்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள பல கடுமையான நிபந்தனைகள் அப்படியே குரானிலும் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆகவே என் தகப்பனார் என்னை இஸ்லாத்தின் விதிகளின்படி ரொம்ப ஸ்டிரிக்ட்டாக வளர்த்து வந்தார். என்னுடைய கருப்பு பர்தாவில் வெளி உலகைக் காண்பதற்காக இரண்டு சிறு வலைப் பின்னல் நெட் மாத்திரமே இருக்கும். என்னுடைய கைகள் கருப்பு கிளவுஸினாலும், கால்கள் சாக்சினாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். வீட்டை விட்டு நான் வெளியே செல்ல வேண்டுமானால் இப்படிப்பட்ட முழுமையாக என்னை மூடி மறைக்கும் டிரஸ்ஸோடுதான் நான் போக வேண்டும்.

16 வயது வரை தனியாகவேறு பிரிக்கப்பட்டேன்

அக்கம் பக்கம் எங்கும் வெளியில் செல்ல எனக்கு அனுமதி, சுதந்திரம் கிடையாது. பிற மதத்தினரோடு பழகுவதற்கும் எனக்கு உரிமை கிடையாது. மிகவும் நெருங்கிய உறவினர்கள் வந்தாலும் அவர்களோடும் நான் மிகவும் கொஞ்சமே பேச முடியும். எனக்குப் பிறகு பிறந்த மூன்று தம்பிகள் எனக்கு இருந்தனர். அவர்களை அதிகமாக தூக்குவதற்கும், அவர்களோடு கொஞ்சி விளையாடுவதற்கும் கூட எனக்கு அவ்வளவு சுதந்திரம் கிடையாது. எப்போதாவது கொஞ்ச நேரம் மாத்திரமே என் தம்பிகளைத் தூக்க, அவர்களோடு நேரம் செலவழிக்க அனுமதிக்கப்பட்டேன். மற்ற நேரம் முழுமைக்கும் நான் என்னுடைய அறையில் குரானோடு மட்டுமே செலவழிக்க வேண்டும். இதுபோன்று நான் எனது 16 வயது வரை என்னுடைய வீட்டிலேயே மற்றவர்களிடமிருந்து நான் வேறு பிரிக்கப்பட்டு ஒரு தனி அறையிலேயே என் வாழ்க்கையை கழித்து வந்தேன். நாலு பேர் சேர்ந்து வந்தால் அவர்களிடம் ஒரு வார்த்தை கூட புத்திசாலித்தனமாக எனக்கு பேசுவதற்கும் ஞானம் இல்லை. அப்பேர்ப்பட்டவர்களோடு ஒரு பழக்கம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் விரும்பினாலும், அவர்களோடு பழகுவதற்கு எனக்கு சுதந்திரமோ, அனுமதியோ கிடையாது. இப்படி நான் ஒரு முஸ்லீம் பெண்ணாக வளர்ந்தேன்.

இப்படி ஒரு வாழ்க்கை தேவையா?

இஸ்லாமின் சட்டங்களை முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளவும், அதற்கு பரிபூரணமாக கீழ்ப்படிந்து நடக்கவும் நான் மிகவும் பிரயாசைப்பட்டேன். அதற்காகவே என் வாழ்க்கையை நான் அர்ப்பணித்தேன். எனக்கு 14 வயதாக இருக்கின்ற சமயத்தில் என் உள்ளத்தில் ஒரு எண்ணம் வந்தது. இது என்ன ஒரு வாழ்க்கை? எங்கேயும் போவதற்கும், யாரோடு பேசுவதற்கும் பழகுவதற்கும், விரும்பிய உடைகளை அணிவதற்கு, விளையாட, சிரிக்க என்று எதற்குமே எனக்கு ஒரு சுதந்திரம் இல்லையே. எப்போ பார்த்தாலும் என் அறையில் தனியாக இருந்து கொண்டு குரானை படிப்பதும் அல்லாவைத் துதிப்பதும், தொழுவதும் மட்டுமே வாழ்க்கையாக இருக்கிறதே. நான் மரித்து இந்த உலகை விட்டுப் போகும்போது அப்படி என்ன ஒரு பரிசு எனக்குக் கிடைத்து விடப் போகிறது? என்று எண்ணினேன்.

பாகம் - 2

என் உள்ளத்தில் ஒரு வெறுமை

ஆனால் அல்லா ஒருவர் மட்டுமே தெய்வம் என்று குரான் கூறுகிறது. அவரே இந்த உலகத்தை சிருஷ்டித்தார். அவரை நம்புகிற

வர்கள், பொய் சொல்லாதவர்கள், திருட்டில் ஈடுபடாதவர்கள், குரானை சத்தமாக 5 முறை ஒதுகிறவர்கள், விபச்சாரம், வேசித்தனத்தில் ஈடுபடாதவர்கள், எவரையும் புண்படுத்தாதவர்கள், சொர்க்கம் போவார்கள் என்று குரான் போதிக்கிறது. ஆனால் என் வாழ்க்கையில் அந்த நம்பிக்கையோ, உறுதியோ எனக்கு இல்லை என்பது மட்டுமல்ல, அந்த உறுதிப்பாட்டை என்னால் உணரவும் முடியவில்லை. என்னுடைய 16 வயது வரை நான் குரானை தினமும் ஐந்துமுறை ஒதி வந்த போதிலும், என் உள்ளத்தில் தொடர்ந்து ஒரு வெறுமை உணர்வே மேலோங்கி இருந்தது என்பதே உண்மை.

குரானின் 25 தீர்க்கதரிசிகளில் இயேசு 24வது

ஆகவே குரானில் சொல்லப்பட்டுள்ள தேவ மனிதர்கள் குறித்து நான் மிகவும் ஆழமாக படிக்க ஆரம்பித்தேன். நான் சின்ன வயதாக இருக்கும் போது, எனக்கு குரானை மசூதியில் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். நான் கொஞ்சம் பெரியவளாக ஆன பின்பு என் வீட்டிற்கு வந்து கற்றுக் கொடுத்தார்கள். அப்படி நான் கற்றுக் கொள்ளும் போது குரானில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 25 தேவ மனிதர்கள் பற்றி அறிந்து கொண்டேன். அவர்கள் தீர்க்கதரிசிகள் எனப்படுவார்கள். அரேபிய மொழியில் அவர்கள் 'அம்பியா முர்சலிங்கஸ்' என அழைக்கப்படுகிறார்கள். அந்த 25 தீர்க்கதரிசிகளில் கடைசியாக சொல்லப்பட்டு இருப்பவர் முகமது. அவர் மிகப் பெரியவர் என்றும், மகிமை மிக்கவர் என்றும் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. ஏனென்றால் அவர் தான் இஸ்லாம் மதத்தை ஸ்தாபித்தவர், அல்லா வெளிப்படுத்தினதை குரானாக எழுதினார். குரானில் கூறப்பட்டுள்ள வரிசையின்படி பார்த்தால் ஆதாம் முதல் தீர்க்கதரிசி, முகமது கடைசி தீர்க்கதரிசி. ஆதாம் தொடங்கி முகமது வரை மொத்தம் 25 தீர்க்கதரிசிகள். இதில் 24வது தீர்க்கதரிசியாக சொல்லப்படுபவர் இயேசு கிறிஸ்து. நான் அவரைப் பற்றி படிக்க ஆரம்பித்தவுடன் என்னையும் அறியாமல் என் உள்ளத்தில் அவரைப் பற்றி இன்னும் அதிகமாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஒரு வாஞ்சை, துடிப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

அல்லாவின் வார்த்தையால் கன்னியின் கருவில் இயேசு உருவானார்

எஸ்தரின் புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது, அதில் இறைவன் என்கிற வார்த்தையை காண முடியாது. ஆனால் அந்த புத்தகத்தில் இறைவனின் மகத்தான மகிமையை, அற்புதங்களைக் காண முடியும். அதேபோல குரானில் ஈசா நபி (இயேசு கிறிஸ்து) மிகவும் பெரியவர், வல்லமையானவர் என்றோ அல்லது அவரிடம் தெய்வத்தன்மை, கர்த்தவம் அவரிடம் இருந்தது என்றோ அல்லது அவரே நிகரில்லாத இறைவன் என்றோ சொல்லப்படவில்லை.

ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கையை, பிறப்பை, செயல்பாடுகளை, மிக ஆழமாக ஆழ்ந்து பார்க்கின்ற சமயத்தில் மறைந்திருக்கும் அவருடைய தேவ மகிமை, மகத்துவம், தெய்வீகத் தன்மைகள், அனைத்தும் வெளிப்படும். 'ஓ... மிரியம்' அல்லது 'சூரத் - உல்-மிரியாம்' என்று குரானில் இயேசுவைக் குறித்து இரண்டு பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மசூதியில் ஒரு இமாம் இருந்தார். அவருக்கு கன்னி கழியாத ஒரு மகள். அவள் பெயர் மரியாம் பீவி. அல்லா கோபத்தில் அவளை 'ஓ மரியாம்' என்று அழைத்தார். மரியாமின் வாழ்க்கை வரலாறு மற்றும் அவளைப் பற்றிய விவரங்கள் குரானில் சூரத்தில் எழுதப்பட்டு 'ஓ மிரியாம்' என்கிற பெயரும் இடம் பெற்றது. அல்லாவின் வார்த்தையினால் (கலாம்) மரியாமின் கருவில் இயேசு கிறிஸ்து உருவாகினார் என்று சூரத் 19:20,21 இல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

குரானில் இந்த வரிகளைப் படிக்கும்போது அல்லாவின் வார்த்தைகளினால் மரியாமின் கருவில் இயேசு தீர்க்கதரிசி உருவானார் என்று குரானில் எழுதப்பட்டிருக்கும் வாசகம் என்னை தொட்டது. தீர்க்கதரிசியான முகமது இந்தவெளிப்பாட்டை கூறியிருக்கிறார். இந்த வெளிப்பாடு, குரானில் அல்லா கூறிய வார்த்தைகள் இந்த வார்த்தைகளின் மூலமாகத்தான் நாம் அல்லாவை அறிந்து கொள்கிறோம்.

அப்பொழுதுதான் நான் நினைத்தேன் - இயேசு நபி அல்லாவின் வார்த்தையல்லவா? அப்படி இருக்கும்போது ஏன் அவர் வெறும் ஒரு தீர்க்கதரிசி மட்டுமே என்று எழுதப்பட்டு இருக்கிறது? முகமது 'ஒரு விலை மதிப்பற்ற தீர்க்கதரிசி' என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஜனங்கள் அவரை மதித்துப் போற்றுகின்றனர். அவரை மிகப் பெரிய தீர்க்கதரிசி என்றும் கூறுகின்றனர்.

இஸ்லாமியரின் விசுவாச அறிக்கை

குரானில் 'ஷகாதத் கலாம்' என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு விசுவாச வசனம் இருக்கிறது. அல்லாவை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்புவார்கள் 'அல்லா ஒருவரே இறைவன். அவரைத் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை. அவரே அல்லாவும், ஷமேகாமாகவும் இருக்கிறார் என்று அறிக்கை விட வேண்டும். இறைவன் ஒருவரே என்று ஏற்றுக் கொள்கிறோம், முகமது நபியே அவருடைய தீர்க்கதரிசி எனவும் சாட்சி பகருகிறோம். அந்த அளவுக்கு மகிமையும் கனமும் முகமதுவுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட இந்த முகமது அப்துல்லாவுக்கும் அமீனா பீவிக்கும் மகனாக இப்பூமியில் பிறந்தார். அவருடைய 40வது வயதில் அவருக்கு தீர்க்கதரிசி பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. இவைகள் குரானில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அற்புதங்களைச் செய்த அதிசயப் பிறவி இயேசு

ஆனால் இயேசு நபி ஒரு மனித வித்தினால் பிறக்கவில்லை. இறைவனின் தெய்வீகத் தன்மையால் கன்னியாகிய மேரியின் கருவில் அல்லாவின் வார்த்தைகளால் உருவானவர். இதை நான் யோசிக்கும்போது இயேசு நபியின் தகப்பன் நான் வணங்கும் ஒரே தெய்வமான அல்லாவாக மட்டுமே இருக்க முடியும் என்ற ஒரு எண்ணம் உண்டாகியது. எனக்குள் இயேசு நபியைப் பற்றி ஒரு விசேஷித்த மதிப்பு, எண்ணம் உருவாகியது. குரானில் எழுதியிருக்கிறபடி இயேசுவின் வாழ்க்கை சரித்ததை நான் படிக்கும்போது, அவர் தமது 30வது வயது முதல் பாவத்திலிருந்து மனம் திரும்பும் நற்செய்தியை அறிவிக்கும் அவரின் ஊழியம் தொடங்கியது என்றும், அவரின் 12 சீஷர்கள் மூலமாகவும் பல்வேறு அற்புதங்களைச் செய்தார் என்றும், நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாதபடி குருடர்களுக்கு பார்வை கிடைத்தது என்றும், குஷ்டரோகிகள் பரிபூரண சுகம் பெற்றார்கள் என்றும், அந்த அற்புதங்களைக் கண்டு ஜனங்கள் எல்லோரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள் என்பதையும் கண்டு, எங்கே நம்முடைய அதிகாரத்தை இழந்துவிடுவோமோ என்கிற பயத்தில் அவரை சிலுவையில் அறைந்து கொல்ல யூதர்கள் திட்டமிட்டனர். ஆனால் அவர்கள் அப்படி தங்களுடைய திட்டத்தை நிறைவேற்றும் போது அல்லா அவரை உயிரோடு பரத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டார் என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. யூதர்கள் தவறுதலாக இயேசுவின் சீடர்களில் ஒருவரை சிலுவையில் அறைந்தனர். இயேசு இப்போது பரலோகத்தில் இருக்கிறார் என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அல்லலைத் தீர்க்க அல்லாவே இயேசுவை அனுப்புவார்

ஆனால் ஒரு முடிவு நாள் வரப்போகிறது. அப்போது அந்திக் கிறிஸ்து இந்த உலகத்தை ஆள்வார். அவருடைய ஆட்சியில் நடக்கும் கொடுமை, அக்கிரமம், அநீதி எல்லாவற்றையும் பார்த்து யார் எங்களுக்கு உதவுவார்? யார் எங்களைக் காத்து விடுதலை செய்வார் என்று ஜனங்கள் கதறி அழுவார்கள். அந்த சமயத்தில் அல்லா இயேசு நபியை இப்பூமிக்கு அனுப்புவார் என்றும், அவர் அந்திக் கிறிஸ்துவையும் அவர் சேனைகளையும் தோற்கடிப்பார் என்றும், பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஜனங்களுக்கு இயேசு ஒரு இரட்சகராக, விடுதலை தருவார் என்றும் குரானில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இயேசுவுக்குரிய கனம் முகமதுவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ?

முகமது நபி பெரியவர், ஈடு இணையில்லாதவர் என்று குரானில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மையிலேயே இயேசு கிறிஸ்துவுக்

குத்தான் இந்த கனத்தையும், மதிப்பையும் முக்கியத்துவத்தையும் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன்.

இந்த சந்தேகத்தை நான் என் அன்னையிடமும் தெரிவித்தேன். அம்மா இதை என் அப்பாவிடம் கூறி விட்டார்கள். என் அப்பாவும் மற்றவர்களும் என்னிடத்தில், 'நீ அல்லாவின் வார்த்தைகளைக் குறித்து கேள்விகள் எதுவும் கேட்கக் கூடாது. அப்படியே அதை விசுவாசித்து அதன்படி நடக்கணும்' என்றனர். ஏனென்றால் நான் அவர்களுடைய பார்வையில் சற்று வித்தியாசமானவளாகத் தென்பட்டேன்.

அப்பாவின் மந்திரிப்புக்கு அல்லா பதில் கொடுப்பார்

என்னுடைய தகப்பனார் மசூதியிலிருந்து வீட்டிற்கு விடுமுறையில் வரும் போது, பலவிதமான பிரச்சினைகளுக்கு தீர்ப்பு வேண்டி தூரமான இடங்களில் இருந்தெல்லாம் அதிகமான ஜனங்கள் வருவார்கள். குடும்பத்திலுள்ள கடன் தொல்லை, கஷ்டம், பிரச்சினை, சண்டை, சச்சரவு, சமாதானமில்லாமை, நோய் நொடி என்று பலவிதமான பிரச்சினைகளுக்காக வரும்போது குரானிலுள்ள வசனங்களைச் சொல்லி, மந்தரித்து கையில் ஒரு காப்புக் கயிறையும் கட்டி விடுவார்கள். தண்ணீரை மந்தரித்தும் கொடுப்பார். அதன்பிறகு அவர்கள் வந்து பெரிய பரிசுகளையும், காணிக்கைகளையும் கொடுத்து, உங்கள் மந்தரிப்பு, தொழுகையினால் எங்கள் பிரச்சினைகள் எல்லாம் தீர்ந்து விட்டது என்று கூறுவார்கள்.

உங்கள் பெண்ணின் தொடுகையால் பிரச்சினை சீக்கிரம் தீர்ந்தது

என்னுடைய தகப்பனார் இல்லாத சமயத்தில் சிலர் வருவார்கள். அப்படி வருகின்ற சமயத்தில் குரானிலுள்ள என்ன என்ன வசனங்களைக் கூறி தொழுது, அந்த பிரச்சினைகளை கட்டி அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று என் தகப்பனார் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். அப்படி நான் கட்டி மந்தரித்து, தொழும் போது, அவர்கள் மீண்டுமாய் என் தகப்பனாரிடம் வந்து 'நீங்கள் செய்ததை விட உங்கள் பெண்ணின் தொழுகை, மந்தரிப்பின் மூலமாக இன்னும் விரைவாக எங்கள் பிரச்சினைகள் தீர்ந்தன' என்று கூறுவார்கள். என் மூலமாக இப்படி பல அற்புதங்கள் நடந்து கஷ்டங்கள் தீருவதைக் கண்ட என் வீட்டில் உள்ளவர்கள், உறவினர்கள், சுற்றுப்புறத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் என்னை ஒரு விசேஷித்த பிறவியாகவே கருதி, மரியாதை கொடுத்து, சற்று தள்ளியே, விலகியே நிற்பார்கள்.

அல்லாவே தெய்வம் என்று எனக்கு உறுதிப்படுத்தல்

என் மூலமாக இப்படி பல அற்புதங்கள் நடந்தபடியால், என் வீட்டில் மற்றவர்களும் எங்களைச் சுற்றி இருப்பவர்களும், உறவினர்களும் என்னிடம், 'நீ குரானின் வார்த்தைகளைக் குறித்து எந்த கேள்வியும்

கேட்கக் கூடாது. அதை அப்படியே கடைப்பிடித்து கீழ்ப்படியணும். நீ அப்படி கீழ்ப்படிய மறந்து கேள்விகளைக் கேட்டால், அது உனக்கு மாத்திரமல்ல, நம் முழுக் குடும்பத்துக்குமே ஒரு பெரிய சாபமாக ஆகிவிடும் ஜாக்கிரதை' எனக் கூறினர். என்னுடைய சந்தேகங்கள் தீரும்படி யாருமே எனக்கு பதில் கூறாததாலும், என்னுடைய 14வது வயது முதல் நான் அனுதினமும் செய்கிற 5 வேளை தொழுகையிலும் எனக்கு எந்தவிதமான தெய்வீக அனுபவமும் இறைவனோடு ஒரு ஆத்மார்த்தமான நெருக்கமும் ஏற்படாததால் நான் ஒவ்வொரு தொழுகையின் போதும் இறைவனிடம் கேட்பேன். 'அல்லா நீர் ஒருவரே தெய்வம் என்று என்னுடைய குரான் கூறுகிறது. அதை நான் நம்புகிறேன். ஆனால் நீர் ஒருவரே அற்புதங்களை செய்கிற தெய்வம் என்கிற உறுதி எனக்கு இல்லை. எனக்கு அந்த உறுதிப்பாட்டைக் கொடுத்து என்னை நம்ப வையும். ஏனென்றால் என் அப்பா என்னையும் என் முழு வாழ்க்கையையும் உமக்கென்று அர்ப்பணித்திருக்கிறார். நான் திருமண வயதை அடைகின்ற போது, என் அப்பா என்னை ஒரு இமாமுக்கு திருமணம் செய்து கொடுப்பார். பிறகு நாங்கள் இருவருமே அல்லாவை சந்தோஷப்படுத்தும்படி வாழ வேண்டும். இதுதான் என் அப்பாவின் விருப்பம். இதுவே என் விருப்பமுமாகும். நானும் அப்படித்தான் வாழ விரும்புகிறேன். ஆனால் என்னையும் இந்த உலகத்தையும் படைத்தவர் நீர்தான் என்கிற உறுதிப்பாட்டை நீர் எனக்குத் தாரும் என்று என்னுடைய 16வது வயது வரை தினமும் பத்து முறை வேண்டினேன்.

பாகம் - 3

முதல் தடவை தனியாக வெளியே சென்றேன்

என் வீட்டை விட்டு எங்கும் வெளியே செல்வதற்கு எனக்கு அனுமதி இல்லை. ஆனால் ஒரு சமயம் என் அப்பா வீட்டில் இல்லை. அவர் தூரமான ஒரு ஊரில் உள்ள மசூதியில் பணி செய்து கொண்டு எப்போதாவதுதான் வீட்டிற்கு வருவார். என் உடன் பிறந்தோர் எல்லோரும் சிறு குழந்தைகளாக இருந்தனர். மிக அவசரமான ஒரு செய்தியை என் தந்தையின் சகோதரியான அத்தையின் வீட்டிற்குப் போய் கூற வேண்டிய ஒரு நிலை. வேறு யாரும் இல்லை. நானே போக வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை. நான் பள்ளியில் படிக்கும் போது என் அத்தை வீட்டிற்கு பலமுறை சென்றிருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது நான் தனியாக பஸ் ஏறி அவர்கள் வீட்டிற்கு போக வேண்டிய ஒரு நிலை. என் அம்மா நான் எப்படிப் போகணும் என்று வழி எல்லாம் பலமுறை கூறி என்னை அனுப்பினார்கள். என் வீட்டிற்கு அருகிலேயே

ஒரு பஸ் ஸ்டாப் இருக்கிறது. அங்கு போய் ஒரு டைரக்ட் பஸ் பிடித்து என் அத்தை வீட்டிற்கு போகணும். என் அம்மா என்னிடம், 'நசீலா, நீ எந்த வேற்று மனிதர்களிடமும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசக் கூடாது. அவர்கள் நிற்கும் இடத்தில் கூட நீ நிற்கக் கூடாது. ஒருவரும் இல்லாத இடமாகப் பார்த்து நீ நிற்கணும். நீ யாருடைய முகத்தையும் பார்க்கக் கூடாது. பேசக் கூடாது. பஸ் வந்தவுடன் பஸ்ஸில் ஏறணும். அங்கே போயி உன் வேலை முடிந்தவுடன் எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் நீ உடனே திரும்பி வரணும். குறிப்பா நீ எந்த ஆணின் முகத்தையும் உற்றுப் பார்க்கக் கூடாது. ஏன்னா அது எல்லாம் செய்யக் கூடாதவைகள். இப்படி என்னிடம் பலமுறை கூறி, என்னை பயத்தோடும், நம்பிக்கையோடும் என் அத்தை வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பரலோகம் செல்ல இயேசுவை விசுவாசி

நான் பஸ் ஸ்டாப்பிற்கு வந்தேன். என் அம்மா சொன்னபடியே ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டு இருந்தேன். அந்த ஸ்டாப்பில் பல ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் நின்றுகொண்டு இருந்தனர். என்னைப் பற்றி ஒருவரும் கவலைப்பட்டதாக தெரியவில்லை. ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் என் பக்கம் திரும்பி பார்த்துவிட்டு வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டனர். ஏனென்றால் என் முகம் முழுவதுமாக கருப்புத் துணியால் மூடப்பட்டு இருந்தது. நான் அங்கே நின்று கொண்டு இருக்கும்போது மரியாதைக்குரிய வயதான ஒருவர் - அவருக்கு 60 வயதுக்கு மேல் இருக்கும். என் அருகில் வந்து என் முகத்தை சற்று குனிந்து கூர்ந்து பார்த்தார். ஏனென்றால் நான் தலை குனிந்து நின்று கொண்டு இருந்தேன். அவர் என் அருகில் இரு கரம் கூப்பியபடி வந்து, எனக்கு வணக்கம் கூறினார்.

பிறகு 'குழந்தாய், நீ அணிந்திருக்கக் கூடிய டிரஸ்ஸைப் பார்த்தால், நீ ஒரு கட்டுப்பாடுள்ள முஸ்லீம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று தெரிகிறது. நீ இதுமாதிரி டிரஸ் போட்டுக் கொண்டு இருப்பதாலோ, உன் வேதத்தின்படி, நீ நடப்பதாலோ நீ பரலோகம் போகப் போகிறதில்லை. ஆவலோடும், தாகத்தோடும் காத்துக் கொண்டிருப்பது போல நீ பரலோகம் போக வேண்டுமானால் நீ தற்போது இருக்கும் நிலையை விட்டு வெளியே வந்து இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்க வேண்டும். இதை நான் உன் இருதயத்தின் வாஞ்சைகளை, ஏக்கங்களை அறிந்து கூறுகிறேன். இதை அவர் சொன்ன போது, ஒருமுறைதான் அவர் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். பிறகு தலையைக் குனிந்து தரையைப் பார்த்தேன். எனக்குள் மிகப் பெரிய அதிர்ச்சி. எனக்குள் என்னை இரண்டு ஆண்டுகளாக அலைக்கழித்துக் கொண்டு இருக்கும் அந்த நினைவுகள் இவருக்கு எப்படித் தெரியும் என்று எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியுமாக இருந்தது.

இயேசுவே இறைவன் என்றார்

அதற்கு அப்புறம் அவர் என்னிடம் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றி பேசினார். நான் அவரிடம் 'இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றி எதையும் நான் கேட்க விரும்பவில்லை. இயேசு கிறிஸ்து ஒரு மனிதன். அவர் சிலுவையில் மரித்தார். இதிலிருந்தே தெரியவில்லையா அவர் ஒரு கடவுள் இல்லை என்று. அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசி இல்லை. அவர் ஒரு சாதாரண மனிதனே. அவரைப் பற்றி எதையும் நான் கேட்க விரும்பவில்லை' என்றேன். 'இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றி நான் உங்களுக்கு கூற முடியும்' என்று கூறி அவருடைய முழு வாழ்வின் சரித்திரத்தை ஈசா நபியைப் பற்றி நான் முன்பு சொன்னதுபோல கூறினேன். அவர் 'நீ ஈசா நபியைப் பற்றி கூறியது சரிதான். நான் உனக்கு கூறிய இயேசுவும் நீ கூறிய ஈசா நபியும் ஒருவர்தான்' என்று கூறியவாரே இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றி பைபிளில் சொல்லப்பட்டுள்ள வசனங்களைக் கூறி, அவரே இறைவன் என்று கூற ஆரம்பித்தார்.

அழிப்பதற்கே அடுத்தவர்களின் வேதங்களைத் தொடவேண்டும்

நான் அவரை இடைமறித்து, 'நான் எதையும் கேட்க விரும்பவில்லை. நீங்கள் கூறுவது எனக்குத் தேவையில்லை' என்று என் காதுகளை என் இரண்டு கரங்களால் அப்படியே பொத்திக் கொண்டேன். அப்பொழுது அவர் 'ஒகே நான் எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை. ஆனால் இந்த பைபிளை படித்துப் பார். இயேசு ஒருவரே தெய்வம் என்பதை அறிந்து கொள்வாய்' என்று கூறியவாரே ஒரு பைபிளை என் கரங்களில் அவர் திணித்தார். அந்த பைபிள் என் கரங்களில் வந்தவுடன் என் உள்ளத்தில் மிகுந்த ஒரு பயம், நடுக்கம். ஏனென்றால், சிறு வயதிலிருந்தே நான் கேட்ட, அறிந்த, படித்தது எல்லாமே மற்ற மதங்களின் வேதப் புத்தகத்தை கையால்கூடத் தொடக் கூடாது. அது உன் பரிசுத்தத்தைக் கெடுத்து தீட்டுப்படுத்தி விடும். அதை கிழிப்பதற்கும், அழிப்பதற்கும் மட்டுமே நீ தொட வேண்டும்' என்று நான் கற்பிக்கப்பட்டு இருந்தேன்.

கிழித்த பைபிளை நீ தூக்கிக் கொண்டு அலைவாய்!

நான் பைபிளை என் கைகளில் வாங்கியதால் அல்லா என்னைத் தண்டிப்பார். அதே போல நான் அதை என் கைகளால் அழித்தால் அவர் எனக்கு பரிசளிப்பார் என்று எனக்குள் ஒரு உணர்வு வந்தது. உடனே அவரிடம் 'ஒரு நிமிடம் இருங்கள்' என்று கூறியவாரே அருகிலுள்ள ஒரு கடையில் ஒரு தீப்பெட்டியை வாங்கி, அவருக்கு முன்பாகவே அந்த பைபிளை நான் கிழித்து தீ வைத்தேன். அப்படி செய்து அல்லாவின் மேல் எனக்குள்ள நம்பிக்கை, விசுவாசத்தை நான் வெளிப்படுத்தி நிரூபித்தேன். அதன் பிறகு நான் அவரிடம் 'என்னை விட்டு விலகிப் போங்கள். இனி உங்கள் முகத்தைக்

கூட நான் காண விரும்பவில்லை' என என் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன். அவர் என்னை விட்டு விலகிப் போவதற்கு முன்பாக 'நீ எந்த பைபிளை வேண்டாம் என்று கிழித்து எரித்தாயோ, அதே பைபிளை நீ தூக்கிக் கொண்டு அலைவாய். எந்த இயேசு கிறிஸ்துவை நீ மறுதலித்தாயோ நீ அவரையே பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு அவர் ஒருவரே இறைவன் என்று உன் வாயினாலேயே உலகம் முழக்கவும், உன் ஜனத்தாரிடமும் நீ கூறுவாய்' என்று சொல்லியவாறே அவர் என்னை விட்டு அகன்றார்.

அவர் சொன்னது என்னை அலைக்கழித்தது

அந்த மனிதர் என்னை விட்டு அகன்று போய்விட்டாலும் அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் அப்படியே என் காதுகளில் ரீங்காரம் ஆகிக் கொண்டே இருந்தன. 'அவர் ஏன் அப்படிச் சொன்னார்? அவர் சொன்னதில் ஏதேனும் அர்த்தம் இருக்கிறதா? அவர் சொன்னது போலவே நடக்குமா?' எனக்குள் ஒரே குழப்பம். எனக்குள் ஒரு நடுக்கம். என் உள்ளம் அலை பாய்ந்தது. என் நிம்மதி போய் விட்டது. எனக்கு அப்படியே குப்பென்று வியர்த்து விட்டது. என்னால் ஒரு நிலையாய் நிற்க முடியவில்லை. யோசிக்க முடியவில்லை. எதையும் செய்ய முடியவில்லை. அப்படி ஒரு பரிதவிப்பு, அல்லாடல். நான் என் அத்தை வீட்டிற்குப் போக மனம் வரவில்லை. என் வீட்டை நோக்கி நான் ஓடினேன். மூச்சு இறைக்க இறைக்க நான் என் வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். என் அம்மா 'என்ன ஆச்சு? அத்தை வீட்டுக்குப் போனியா? ஏன் இப்படி ஓடி வருகிறாய்? என்ன ஆச்சு?' என்று கேட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள். நான் ஒரு வார்த்தை கூட பதில் கூறாமல் என் ரூமுக்குள் நுழைந்து கதவைப் பூட்டிக் கொண்டேன். நான் என் வீட்டிற்குள், என் அறைக்குள் வந்த பிறகும் என் உள்ளத்தில் அமைதி இல்லை. என் ரூம் முழுக்க குரானின் வாசகங்கள்தான். திரும்பிப் பார்க்கும் இடமெல்லாம் அழகான கண்ணாடி பிரேம் போட்ட இறைவனின் வார்த்தைகள். ஆனால் எதுவுமே என் கண்களில் படவில்லை. எனக்கு ஆறுதல் அளிக்கவில்லை. அமைதி இல்லை. என் உள்ளம் அமைதி இல்லாமல் குமுறியது, அலை பாய்ந்தது, கொந்தளித்தது.

அமைதி அற்றுப் போனேன்

நான் என் ரூமை விட்டு வெளியே வந்தேன். என் அம்மா மறுபடியும் என்னிடம், 'என்ன ஆச்சு உனக்கு? ஏன் அப்படியே பேய் அறைஞ்ச மாதிரி இருக்கே? என்ன ஆச்சுன்னு சொல்லேன். யாராவது ஏதாவது உன்கிட்டே சொன்னாங்களா?' அம்மா அப்படியே என்னைப் போட்டு உலுக்கினார்கள். இருந்தாலும் நான் எந்த பதிலும் சொல்லவில்லை. என்னால் எதையும் சொல்ல முடியவில்லை. அப்படி ஒரு குழப்பம்,

திகில், பதைபதைப்பு. என் உள்ளத்தில் ஒரு பெரிய பாரம். ஏதோ ஒன்று எனக்குள் ஒரு ஃபீலிங். அந்த எண்ணத்தை என்னால் உதறித் தள்ளவே முடியவில்லை. குட்டி போட்ட பூனையாட்டம் நான் சுற்றி சுற்றி வந்தேன். என் திகிலை என் நிலையை என் முகம், என் செயல் அப்படியே பிரதிபலித்தது. பைத்தியம் பிடித்தாற் போல என் தலையை, கையைக் காலை உதறினேன். அந்த சமயத்தில் மசூதியிலிருந்து 'தொழுகை அழைப்பு' கேட்டது. அது தொழுகை நேரம். அல்லாவிடம் தொழுகையில் நான் முறையிட்டால் எனக்கு அமைதி கிடைக்கும். என்னுடைய இந்த பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு கிடைக்கும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையோடு நான் தொழுகைக்காக என் ரூமுக்குச் சென்றேன். முழங்கால் படியிட்டேன். 'அல்லாவே! எல்லாமும் அறிந்த சர்வ வல்லமை யுள்ள என் இறைவனே..!' என் உள்ளம் கதறியது.

அல்லாவை தொழுகை செய்யும் முறை

ஒரு முஸ்லீம் ஒரு நாளைக்கு ஐந்து வேளை கண்டிப்பாக தொழுகை செய்ய வேண்டும். தொழுகை செய்யும் போது உள்ளத்தில் வேறு எந்த நினைவுகளும் இருக்கக் கூடாது. முழுக் கவனமும் தொழுகையில் இருக்க வேண்டும். முழு இருதயத்தோடு கவனம் சிதறாமல், ஒரே சிந்தனையோடு இறைவன் பாதம் அமர்ந்து தொழுகை செய்ய வேண்டும். தொழுகையில் சொல்ல வேண்டிய சுராக்களை (வசனங்களை) அந்த வரிசைப்படியே கூற வேண்டும். சரியான உச்சரிப்போடு கூற வேண்டும். ஒரு மனத்தோடு கூற வேண்டும். ஒரே ரிதமில் சொல்ல வேண்டும். வெளியில் சத்தம் கேட்காதபடி மனத்துக்குள்ளே வசனங்களை அதன் வரிசைப்படியே ஒதி தொழ வேண்டும். இல்லையேல் அந்த தொழுகையினால் எந்த பலனும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட தொழுகையை அல்லா ஏற்க மாட்டார் என்பது மாத்திரமல்ல. அப்படி ஒரு மனமில்லாமல், முறை தவறி தொழுகை செய்தால் நம்மை தண்டிப்பார் என்றும் குரானில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டு இருக்கிறது.

தொழுகையை கிரமமாக செய்ய முடியவில்லை

நான் தொழுகை செய்யும்போது என்னால் தொழுகையில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. என் உள்ளம் கொந்தளிப்பாய் இருந்தது. எந்த வரிசையில் நான் வசனங்களை சொல்லணுமோ அப்படிக் கூறாமல் மாற்றி மாற்றி நான் தொழுதேன். இறுதியில் சொல்ல வேண்டியதை ஆரம்பத்திலும், ஆரம்பத்தில் கூற வேண்டியதை வரிசை மாற்றியும் நான் கூறிக் கொண்டு இருந்தேன். குனியும் போது கூற வேண்டியதை அதற்கு முன்பே கூறினேன். அமர்ந்திருக்கும்போது சொல்ல வேண்டியதை மாற்றிக் கூறினேன். இப்படியே ஒரே குழப்பத்தில் மாற்றி மாற்றி செய்தேன். என் உள்ளத்தில் அமைதி, நிம்மதி இல்லை.

தொழுகையில் கவனம் இல்லை. இப்படி எனக்கு எப்போதுமே ஆனது கிடையாது. எனக்குள் ஒரே பதற்றம், நடுக்கம். என்னால் தொழுகை செய்ய முடியவில்லை. ஆறு தடவை முயற்சி செய்துவிட்டேன். இருந்தும் முடியவில்லை. எந்த ஒழுங்கு முறையில் தொழுகை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக 'பிரேயர் ஆர்டர்' என்கிற ஒரு புத்தகம் இருக்கிறது. அந்த புத்தகத்தை எடுத்து அதைப் படித்து அதன்படி அந்த ஒழுங்கின் பிரகாரம் தொழ முயற்சித்தேன். அப்படியும் என்னால் முடியவில்லை.

தொழுகை முறை என் ரத்தத்தில் ஊறி இருந்தது

நான் முழுவதுமாக அப்படியே ஆடிப் போய்விட்டேன். 'ஐயோ எனக்கு என்ன ஆச்சு?' தொழுகை என்பது நான் என்னுடைய நினைவுக்கு கொண்டு வர முடியாதபடிக்கு என் வாழ்க்கையில் நான் என்றோ ஒரு நாள் கற்றது இல்லை. என்னுடைய ஏழு வயது முதல் அனுதினமும் ஐந்து முறை நான் தொழுகை செய்து கொண்டிருந்தேன். நான் அதைக் கற்றுக் கொண்ட முதல் நாளிலேயே அப்படியே எந்த குழப்பமும், தவறும் இன்றி செய்தேன். என்னை தூக்கத்தில் எழுப்பிக் கேட்டாலும் எந்த தவறும் இன்றி சரியாகச் செய்யும் அளவுக்கு நான் பழகி இருந்தேன். அது எனக்கு மனப்பாடம் ஆகி என் ரத்தத்தில் ஊறியிருக்கிறது.

நீங்கள் என்னுடைய இறைவனா? என நிரூபியும்!

என் பின்னால் ஏதோ ஒரு சக்தி இருந்து கொண்டு என்னை செயல்பட விடாதபடிக்கு தடுத்து நிறுத்துகிறதே என்று நான் எண்ணி, கண்ணீரோடு முழங்கால் படியிட்டு என் இரு கரங்களையும் பரத்தை நோக்கி உயர்த்தி கதறினேன். 'அல்லாவே, எனக்கு நிம்மதி இல்லை, நான் அமைதியின்றி தவிக்கிறேன். என்னால் தொழுகை செய்ய முடியவில்லை. என் அப்பா என்னை உமக்கென்று அர்ப்பணித்திருக்கிறார். என் வாழ்க்கை முழுவதும் உமக்கே உரியது. ஆனால் நீர்தான் என்னுடைய இறைவனா என்கிற நம்பிக்கை, உறுதிப்பாடு என்னிடத்தில் இல்லை. எனக்குள் நீர் அந்த நம்பிக்கையையும், அமைதியையும், கொண்டு வந்தால் நான் இனி ஒருபோதும் உம்மை சந்தேகிக்க மாட்டேன். என்னையும், என் முழு வாழ்க்கையையும் நான் முழுமையாக உம்மிடம் ஒப்படைத்து சரண் ஆகிறேன். எனக்கு என்ன ஆனாலும் சரி, நான் உமக்கே ஊழியம் செய்வேன்.' என் கண்களை மூடி, முழங்கால்களில் நின்று நான் என் இருதயத்தின் அடி ஆழத்திலிருந்து இந்த தொழுகையை செய்து கொண்டு இருக்கும்போது என்னையும் அறியாமல் என் கண்களில் கண்ணீர் அருவியாய் கொட்டுகிறது.

இயேசு கிறிஸ்து பிரசன்னமானார்!

அந்த சமயத்தில் என் அறைக்குள் ஒரு பலத்த காற்று புயல் போல் வீசியது. என் ரூமின் சுவர் எல்லாம் ஆடியது. ஜன்னல் கதவுகளில் எல்லாம் ஒரு பெரிய அதிர்வு அலை. ஒன்றோடு ஒன்று மோதியது. நான் முழங்கால் படியிட்டிருந்த தரை பலமாக குலுங்கியது. என்னுடைய முழு உடம்பும் யாரோ பிடித்து உலுக்குவது போல் ஆடியது. நான் அப்படியே அலாக்காகத் தூக்கி எறியப்பட்டேன். ஒரு பூகம்பமே ஏற்பட்டது போல எனக்குப் பட்டது. என் கண்களை நான் திறந்து பார்த்தபோது சூரியனை விட பிரகாசமான ஒரு ஒளி என் ரூமை நிரப்பியது. என் கண்கள் கூசியது. ஒருவரும் பார்க்கக் கூடாத ஒளியில் வாசம் செய்யும் இயேசு கிறிஸ்து என் அறையில் தோன்றினார். அவரைச் சுற்றி ஒரே ஒளி வெள்ளம். எனக்கு அவர் தான் இயேசு என்று தெரியாது. ஆனால் அவ்வளவு அழகுள்ள ஒரு ஆணை நான் இதுவரை பார்த்ததே இல்லை. அப்படி ஒரு அழகு, தேஜஸ். ஆனால் அவரை நான் முழுமையாக, தெளிவாக காண முடியவில்லை. அவரைச் சுற்றி அப்படி ஒரு பிரகாசம். என் கண்கள் கூசியது. நான் என் முகத்தை என் இருகரங்களினால் மூடிக் கொண்டேன். அப்போது என் உடம்பு, என் கால், எல்லாம் அப்படியே நடுங்கிக்கொண்டு இருந்தது. நான் அப்படியே மூர்ச்சித்து தரையில் விழுந்தேன். என் உடம்பே மரத்துப் போனது போல ஒரு உணர்வு. இவர் யார்? அல்லாவா? நீர் யார்? ரஹ்மானா? ரபியா? யார் நீர்? என்று என் வாய் முணுமுணுக்கிறது. ஆனால் எந்த சத்தமும் வெளியே வரவில்லை. திடீரென்று இனிமையான ஒரு தெய்வீகக் குரல், 'மகனே! பயப்படாதே! உனக்காக மரித்த இயேசு கிறிஸ்து நானே. எழுந்து முழங்கால் படியிடு மகனே!'

புதுப்பிறவி ஆணை

அந்த குரலில் இருந்த வசீகரத்திற்கு நான் அப்படியே கீழ்ப்படிந்து முழங்கால் படியிட்டேன். 'ஆண்டவரே! எனது தந்தை என்னை அல்லாவுக்காக முழுமையாக அர்ப்பணித்தார். நான் என்னை முழுமையாக உமக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன். இனி நான் வாழும் நாளெல்லாம் உமக்காகவே வாழ்வேன். சாவது என்றாலும் நான் உமக்காகவே மடிவேன்' என்றேன். அப்பொழுது எனக்குள் ஒரு தெய்வீக வல்லமை நிரம்பியதை உணர்ந்தேன். எனக்குள் ஒரு அபரிமிதமான விசுவாசம், நம்பிக்கை, ஞானம், தைரியம், தெய்வீக உணர்வு வருவதை உணர்ந்தேன். நான் ஒரு புதுப் பிறவியானேன்.

பாகம் - 4

இயேசுவே என் ஆராதனை நாயகன் ஆனார்

அதற்குப் பிறகு ஏறத்தாழ ஒரு வருஷத்திற்கு நான் மிகவும் ரகசியமாகவே இயேசு கிறிஸ்துவை ஆராதித்துக் கொண்டு இருந்தேன். என் குடும்பத்தோடு நான் குரான் ஓத வேண்டிய சமயங்களில் அவர்களோடு சேர்ந்து நானும் குரானை ஓதுவேன். ஆனால் என் உள்ளத்தில் நான் இயேசுவைத்தான் ஆராதித்துக் கொண்டு இருப்பேன். என் அம்மா என்னை கவனிக்காத போது நான் குரானை ஓதாமல் மௌனமாக இருப்பேன். பிறகு என்னுடைய அறைக்குள் நான் போய் இயேசுவை என் முன்னிறுத்தி அவருக்கு முன்பாக முழங்கால் போடுவேன். ஏனென்றால் நான் முழங்காலில் நிற்கும் போதுதான் இயேசுவை நான் சந்தித்தேன். அறிந்து கொண்டேன். அந்த தெய்வீக உணர்வைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ஆகவே அன்று முதல் நான் முழங்கால் படியிட்டு இயேசுவை ஆராதிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டேன். 'மகளே வா... இது தொழுகை நேரம்' என்று அழைக்கின்ற சமயத்தில் நான் உடனே சென்று தொழுகையில் கலந்து கொள்வேன். முழு இருதயத்தோடு தொழுகை செய்வது போல் நடப்பேன். ஆனால் என் இருதயத்தில் நான் 'இயேசுவே நான் உம்மை ஆராதிக்கிறேன். உம்மையே நான் போற்றுகிறேன்' என்று இயேசுவையே துதிப்பேன்.

குரான் வாசிப்பதையே விட்டுவிட்டேன்

ஒருநாள் நான் தூங்கும்போது ஒரு கனவு. அதில் நான் இப்படியே இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்கு தொடர வேண்டும் என்று யாரோ சொன்னது போல் அந்த கனவில் கண்டேன். ஆகவே இயேசுவின் மீது கொண்ட என்னுடைய புதிய விசுவாசத்தை அப்படியே தொடர்ந்து இரகசியமாகவே வைத்துக் கொள்ள தீர்மானித்தேன். அந்த சமயத்தில் என் அப்பா பக்கத்து ஊரில் உள்ள ஒரு மசூதியிலேயே இமாமாக பணியாற்றிக் கொண்டு இருந்தபடியால் ஒவ்வொரு விடுமுறை நாளின் போதும் வீட்டிற்கு வந்து விடுவார்கள். சிலசமயம் அவர் மாலையிலேயே வந்து நான் குரானை படிப்பதில்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டார். இயேசுவே உண்மையான தெய்வம் என்று நான் உணர்ந்து கொண்ட பிறகு எனக்கு அவரின் நாமத்தைத் தவிர வேறு ஒரு நாமத்தை உச்சரிக்கவும் பிடிக்கவில்லை. அதனால் நான் குரான் வாசிப்பதையே விட்டு விட்டேன்.

'அல்லாஹு அக்பர்' என்று ஏன் நீ சொல்வதில்லை?

அதன்பிறகு ஒரு சம்பவத்திற்குப்பின் ஆண்டவர் எனக்கு தொடர்ந்து பல தரிசனங்களையும், கனவுகளையும் கொடுக்க ஆரம்பித்தார். அதில்

நான் அறியாத பைபிளில் உள்ள பல அந்தக் காலத்து சம்பவங்களை, நிகழ்வுகளை எனக்கு காண்பிக்க ஆரம்பித்தார். நான் என் அம்மாவோடு சேர்ந்து தொழுகை செய்யும்போது ஒவ்வொரு தடவையும் அந்த தொழுகையின் ஆரம்பத்தில் ‘அல்லாஹு அக்பர்’ என்று சத்தமாகச் சொல்ல வேண்டும். ‘அல்லாஹு அக்பர்’ என்றால் ‘அல்லாவே பெரியவர்’ என்று அர்த்தம். நான் அதைச் சொல்வதில்லை. இதை என் அம்மா கவனித்துவிட்டு ‘ஏன் நீ அல்லாஹு அக்பர்’ என்று சொல்வதில்லை என்று கேட்டார்கள். ‘இல்லையே நான் சொல் கிறேனே... நீங்கள் சொல்லும் போது நானும் சொல்வதால் உங்களுக்கு கேட்கவில்லை’ என்றேன்.

எப்படி உம்மை நான் ஆராதிப்பது?

இருந்தாலும் அம்மா என்னை முழுமையாக கண்காணிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நான் இயேசுவிடம் ‘ஆண்டவரே! என்னால் உம்மை நான் இருக்கும் நிலைமையில் இன்னும் ஒரு வருஷம் எப்படி சீக்ரெட்டாக வெளியே தெரியாமல் ஆராதிக்கப் போகிறேன்...?’ என்று ஜெபித்தேன். வெளியே எல்லோருக்கும் தெரிந்து விடுமே. அதற்கு முன்பு நானே அவர்களிடம் நீரே இறங்கி வந்து எனக்கு தரிசனம் தந்ததையும், என்னோடு பேசியதையும், நீர் ஒருவரே மெய்யான தெய்வம் என்பதையும் ஏன் நான் சொல்லக் கூடாது என்கிற ஒரு எண்ணம் எனக்குள் தோன்றியது. அந்த சமயத்தில் எனக்குள் திடீரென்று ஒரு எண்ணம் பளிச்சிட்டது. அது நிச்சயமாக என் உள்ளத்திலிருந்து வந்திருக்க முடியாது. ஏன்னா என்னுடைய சூழ்நிலை, அனுபவம், அறிவு, ஞானம், படிப்பு எதுவுமே எனக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணத்தை கொடுத்திருக்க முடியாது.

ஈசா அல்லா என்று ஆராதித்தேன்

அல்லாவே பெரியவர் என்பதை ‘அல்லாஹு அக்பர்’ என்கிறோம். ஹீப்ருவில் இயேசுவை ‘இயேசு மசியா’ என்கிறார்கள். அரேபிய மொழியில் ‘ஈசாமசி’ என்கிறார்கள். இயேசுதான் உண்மையான இறைவன், பெரியவன் என்றால் ஏன் ‘ஈசா அக்பர்’ என்று நாம் கூறக் கூடாது? இந்த எண்ணம் எனக்கு வந்த பிறகு நான் என் அம்மாவோடு சேர்ந்து தொழுகின்ற சமயத்திலெல்லாம் ‘அல்லாஹு அக்பர்’ என்று சொல்ல வேண்டிய நேரத்தில் எல்லாம் ‘ஈசா அல்லா’ என்று சொல்ல ஆரம்பித்தேன். இப்படியே ஒரு வருஷம் நான் இயேசுவை ஆராதித்து மகிமைப்படுத்தி வந்தேன்.

இயேசுவைப் பற்றி முழுமையாக போதிக்கப்பட்டேன்

எப்போ நான் இப்படிச் சொல்லி ஆராதிக்க ஆரம்பித்தேனோ தேவன் எனக்கு பல விஷயங்களைக் கற்றுத் தர ஆரம்பித்து

நான் வெளி உலகத்துக்குப் போய் அவரைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்வதற்குரிய பக்குவம், ஞானம், அறிவு, அனுபவம், விஷயம், எல்லாவற்றிலும் நான் தேற உதவி செய்ய ஆரம்பித்தார். ஏனென்றால் அதுதான் அவர் திட்டம். அவரைப் பற்றி கேள்வி கேட்பவர்களுக்கு ஏற்ற பதிலை நான் கொடுக்கணுமே. அதற்குரிய நாலெட்டி எனக்கு இல்லையே என்று நான் என் உள்ளத்தில் மிகவும் பயந்தேன். அதுமட்டுமல்ல, இயேசு கிறிஸ்துவைப் போல ஒரு நல்ல தேவன், வல்ல தேவன், கருணை உள்ளவர், இரக்கமுள்ளவர், தயவுள்ளவர், பாவமே இல்லாமல் வாழ்ந்தவர் இவ்வுலகில் யாருமே இல்லை. அவருக்கு ஈடு இணை யாருமே கிடையாது. இதை நான் சரியாக விளக்க வேண்டுமே. அதற்கு எனக்கு வேத ஞானம், அவரைப் பற்றிய முழு அறிவு, அவர் செய்த அற்புதங்கள், அவரைப் பற்றிய அனைத்து விஷயங்களும் எனக்கு தெரியணுமே. தவறாக நான் எதையும் கூறிவிடக் கூடாதே. அல்லது என்னுடைய குறைவான ஞானத்தினால், அறியாமையினால், அவரை நான் மிகச் சரியாக எடுத்துச் சொல்லவில்லை என்றால், அவருடைய நாமம் மகிமைப்படாதே. அது நான் செய்யும் பெரிய குற்றமாக, பாவமாக இருக்குமே என்கிற பயம் எனக்குள் இருந்தது. அந்த பயத்தோடு, பய பக்தியோடே நான் இயேசுவிடம் 'எனக்கு போதிய ஞானத்தை தாருங்கள் ஆண்டவரே' என்று வேண்டிக் கொண்டேன். 'கர்த்தருக்கு பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்' என்று வேதம் கூறுகிறதே. கர்த்தர் என் ஜெபத்திற்கு பதில் கொடுத்து எனக்கு போதிக்க ஆரம்பித்தார்.

மந்திரங்களுக்கு பவர் இல்லாமல் போயிற்று

இப்படியே நான் ஒரு வருடத்தை ஒட்டினேன். பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னை வழி நடத்தினார். அவர் என்னோடு எப்போதும் இருந்தார் என்பதை என் வாழ்வில் நடந்த பல சம்பவங்களின் மூலமாக அறிந்தேன். என் தகப்பனார் வீட்டில் இருக்கின்ற சமயத்தில் செய்வினைக் கட்டுகள், மந்திர பில்லி, சூனிய கட்டுகள், பிசாசின் பிடியில் இருப்பவர்களை பலர் அழைத்து வருவார்கள். அப்பொழுது என் அப்பாவும் பல மந்திர சூனியங்களை அவர்களுக்காகச் செய்வார்கள். ஆனால் இப்போது அவைகளை அவர் செய்யும்போது அதற்கு எந்த பலனோ, சக்தியோ, பவரோ எதுவும் இல்லாமல் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் நான்தான் என்றும் அவர் தொழுகையில் அவருக்குத் தெரிந்தது.

ஏன் என்ன ஆச்சு என்று ஒரே குழப்பம்

அதன் பிறகு அவர் என்னை மிக கவனமாக கண்காணித்து நான் இப்போதெல்லாம் குரானை வாசிப்பதில்லை என்று கண்டு கொண்டார். என்னைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தார். 'உனக்கு என்ன ஆச்சு? நீ ஏன் குரான் வாசிப்பதில்லை? உனக்கு முன்னாடி இருந்த அந்த ஆர்வம், அக்கறை, பயபக்தி எதுவும் இப்போது இல்லையே.

ஏன்.. என்ன ஆச்சு?’ என்று கேட்கும் போது ‘அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லையே அப்பா. நான் எப்போதும் போலத்தான் நார்மலாக இருக்கேன்’ என்று சொல்லியவாறே என் ரூமுக்குள் நான் நழுவி விடுவேன். என்னுடைய அப்பாவுக்கு அவருடைய மந்திர தந்திரங்கள் ஏன் இப்போது பலிப்பதில்லை. எனக்கு உண்மையிலேயே என்ன ஆச்சு என்று எதுவும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எனக்கு ஏதோ நடந்து விட்டது என்று மட்டுமே அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவருடைய பொருத்தனையை நிறைவேற்ற வேண்டிய காலம் நெருங்கி விட்டதே என்று அவருக்கு ஒரே கவலை.

என் திருமணத்திற்கு மாப்பிள்ளை

எனக்கு 17 வயது ஆன போது என்னை ஒரு இமாமுக்கு திருமணம் முடித்துக் கொடுக்க எல்லா ஏற்பாடுகளையும் என் தந்தை செய்து விட்டார். ஒருவரை தேர்ந்தெடுத்து அவரை இமாமாக ஆக்குவதற்குரிய கல்வியை கற்றுக் கொள்வதற்கு கசர்கோடு என்ற ஒரு இடத்திற்கு அவரே அனுப்பி இருந்தார். இப்படி எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து இருந்தார். இந்த வருஷம் அவருக்கு படிப்பு முடிகிறது. அப்படி முடிந்து வருகிற சமயத்தில் என்னை அவருக்கு திருமணம் முடித்து வைக்க எண்ணி இருந்தார். அந்த சமயத்தில் எனக்கு ஏதாவது ஒன்று ஆச்சுன்னாலோ அல்லது என்னுள் ஏதாவது குறை இருந்தாலோ அது முழுக் குடும்பத்துக்குமே ஒரு பெரிய சாபமாக மாறிவிடுமே என தந்தை பயந்து கவலைப்பட்டார்.

இது சம்பந்தமாக சில முஸ்லீம் போதகர்களையும் சென்று பார்த்தார். அவர்கள் ‘நீங்க சந்தேகப்பட்டது சரியே. அவளை ஏதோ ஓர் மேக்னடிக் பவர் ஆட்கொண்டு இருக்கிறது. அதுனால் அவள் எல்லாவற்றையும் மறந்திருக்கிறாள். அந்த பவர் என்ன சொல்லுதோ அதையே தான் அவள் செய்வாள். அவள் நம்மை விட்டு விலகிப் போவதற்கும் நீங்குவதற்கும் வாய்ப்புகள் இருக்கிறது’ என்று கூறினர். ‘அப்படி நிச்சயம் எதுவும் நடக்கக் கூடாது. நானே ஒரு தலைவனாக இருந்து பலரை இதில் வழி நடத்தி வருகிறேன். இப்படி ஏதாவது நடந்தால், அது எனக்கு பெருத்த அவமானமாக, தலைக்குனிவாக இருக்கும். எனக்கு மட்டுமல்ல, அது நம்ம சொசைட்டிக்கு ஒரு பெரிய அவமானமாக அமைந்துவிடும்’ என்று என் அப்பா அவர்களிடம் கூறினார்.

திருமணத்திற்கு முன்பு பரிசுத்தப்படுத்துவதற்கு ஏற்பாடு

‘ஒண்ணு பண்ணுங்க.. அவளுடைய திருமணத்திற்குரிய ஏற்பாடுகளை உடனே ஆரம்பியுங்கள்’ என்றனர். திருமணத்திற்கு முன்பு முஸ்லீம் பெண்களுக்கு பரிசுத்தப்படுத்துதல் என்கிற ஒரு நிகழ்ச்சி உண்டு. இது அவர்களை பரிசுத்தப்படுத்துவதற்கும், இஸ்லாத்திலும் அல்லாவினும் அவர்களின் விசுவாசத்தை மீண்டுமாய் பலப்படுத்துவதற்கும் இதைச் செய்வார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப்

பிறகுதான் திருமணமே நடக்கும். குறிப்பாக இந்த நிகழ்ச்சி முஸ்லீம் போதகர்களின் வீட்டில் தான் நடைபெறும். இந்த ஃபங்ஷனை ஏற்பாடு செய்யும்படியும் அந்த சமயத்தில் அவர்கள் வந்து ஒரு விசேஷித்த தொழுகையையும் (செரிமெனி) செய்வோம் என்றார்கள். அப்படிச் செய்கின்ற சமயத்தில் நான் பழையபடி ஆகி விடுவேன். எனக்குள் இருக்கிற அந்த சக்தி, பவர் போய்விடும் என்று உறுதி கூறினர்.

பாகம் - 5

பரிசுத்தப்படுத்தலில் தீயசக்திகள் அகலும்

அவர்களை பார்த்து வந்தவுடனேயே என் அப்பா கிடுகிடுகிட்டு என் திருமணத்திற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து இரண்டு நாட்களுக்குள் அவர்களை அழைத்து விட்டார். என்னை பரிசுத்தப்படுத்தும் இந்த விசேஷித்த நிகழ்வுக்காக நான் அவர்கள் முன்பாக உட்கார வைக்கப்பட்டேன். எனக்கருகில் ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீர் வைக்கப்பட்டது. அந்த முஸ்லீம் போதகர்கள் அனைவரும் ஒரே இடத்தில், ஒரே லெவில் அமர்ந்து, ஒரே குரலில் குரானில் உள்ள சுராக்களை அந்த தண்ணீரின் மீது ஒதுவார்கள். அந்த சுராக்களின் வல்லமை அந்த தண்ணீரில் இறங்கிய பிறகு என் தலையை பிடித்துக் கொண்டு அந்தத் தண்ணீரை என் தலையின் மேல் ஊற்றுவார்கள். அப்படி ஊற்றும் போது குரானிலுள்ள சுராக்களையும் ஒதுவார்கள். அது என்னை பரிசுத்தப்படுத்தும். அப்போது என்னை ஆட் கொண்ட அந்த தீய சக்திகள் என்னை விட்டு அகலும். நான் பழையபடி ஆவேன். இந்த நிகழ்ச்சியை நடத்துவதின் நோக்கமும் குறிக்கோளும் அது தான். இதை நான் பல முறை பார்த்து இருக்கிறேன். இந்த முறைப்படி பல பெண்களுக்கு செய்து, அந்தப் பெண்களிடத்தில் அதன் பிறகு ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் கண்டிருக்கிறேன்.

தண்ணீரை ஊற்ற வந்தவர்கள் தடுமாறி விழுந்தனர்

அந்த சமயத்தில் என் உள்ளத்தில் ஒரு பயம் ஏற்பட்டது. அவர்களுடைய எண்ணம் என்னை நான் முன்பு இருந்தபடி ஆக்குவது. நான் பழையபடி ஆவதென்றால் நான் இயேசுவை மறக்க வேண்டும். நான் இயேசுவை மறக்க வேண்டும் என்றால் நான் எனது சரியான மனநிலையை இழக்க வேண்டும். அவர்கள் செய்வது என்னுடைய சரியான மனநிலையைக் கட்டுவதுதான். அப்படிச் செய்யும்போது என்னுடைய நினைவுகள், ஞாபக சக்திகள் எல்லாம் என்னிடமிருந்து துடைத்தெறியப்படும். நான் ஆண்டவரிடம் வேண்டினேன். 'இயேசுவே, நீர் என்னுடைய தொழுகை அறைக்குள் வந்தபோது அந்த அறையே அதிர்ந்தது. அதன் சுவர்கள், தரை எல்லாமே குலுங்கி

அதிர்ந்தது. அந்த வல்லமை இப்போது இங்கே இறங்கக் கட்டும் தகப்பனே' என்று இயேசுவிடம் மனதுக்குள் ஜெபித்தேன். அந்த சமயத்தில் தானே அந்த போதகர்கள் மந்திரித்திருந்த அந்த தண்ணியை என் தலையின் மீது ஊற்றுவதற்காக அந்தப் பாத்திரத்தை எடுத்து வந்தனர். அவ்வளவுதான். வந்தவர்களை யாரோ ஒரு பலவான் அவர்களைப் பிடித்து பின்னுக்குத் தள்ளியது போல பின்வாங்கினார். ஒருவரை ஒருவர் குழப்பத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர். மீண்டுமாய் ஒருமுறை என்னை நெருங்கினார். இந்த முறையும் அவர்கள் என்னை நெருங்க முடியாதபடி அவர்கள் பின்னிட்டு விழுந்தனர். அவர்கள் உள்ளத்தில் ஒரு பயம் வந்து விட்டது.

அவளை பிடித்திருப்பது சாதாரண சக்தி இல்லை

அவர்களுக்கு என்னவாயிற்று என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நான் அமாந்திருந்திருந்த இடத்திலிருந்து குதித்தெழுந்தேன். அங்கிருந்த எல்லோருமே எழுந்து நின்றார்கள். அங்கே ஒரு குழப்பம். என்ன ஆச்சு, என்ன ஆச்சு என்று ஒருவரை ஒருவர் கேட்டனர். தெரியவில்லை என்று சிலர். அவள் பக்கத்திலேயே போக முடியவில்லை. ஏதோ ஒண்ணு தடுக்குது. அவங்க முகத்தைப் பாரேன். இந்த மாதிரி நான் பார்த்ததே இல்லை. இப்படி ஆளாளுக்கு ஏதேதோ பேசிக் கொண்டு ஒரே கூச்சல், குழப்பம், இதெல்லாம் ஓரளவு அடங்கி அமைதியானவுடன் ஒருவர் 'அவளை பிடிச்சிருக்கிறது சாதாரணமான ஒரு தீய சக்தி இல்லை. அவளைச் சுற்றி ஒரு பெரிய நெருப்பு வளையமே இருக்கு' என்றார்.

அற்புதம் என்னை பலப்படுத்தியது

அந்த முஸ்லீம் போதகர்கள் மற்றும் அங்கிருந்தவர்களின் மத்தியில் அந்த வல்லமையான சக்தி வெளிப்பட்டவுடன், எனக்குள் ஒரு மிகப் பெரிய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை, தைரியம் எனக்குள் பாய்ந்து வந்தது. இந்த உலகமே எதிர்த்து வந்தாலும் இனி எனக்கு பயமோ, கவலையோ இல்லை. இந்த பிரபஞ்சத்தையே சிருஷ்டித்த அந்த இறைவனே என்னோடு இருக்கும்போது எனக்கு என்ன கவலை? என் ரூமுக்குள் அன்று வந்த அந்த வல்லமை அதன் பிறகு பரலோகம் சென்று விடவில்லை. அது என்னைச் சுற்றியே இருக்கிறது. இயேசு கிறிஸ்து என்னை தனியாக பரிதவிக்க விட்டு விடவில்லை. அவர் என்னோடேயே இருக்கிறார் என்று என் உள்ளத்தில் ஒரு புத்துணர்வு வந்தது.

வாக்குரைத்த தேவன் உண்மையுள்ளவர்

'உன்னை அழைத்தவர் உண்மை உள்ளவர்' என்று சத்திய வேதம் கூறுகிறது. 'இந்த உலகத்தின் முடிவு பரியந்தம் நான் உன்னோடு இருப்பேன்'

என்று வாக்குரைத்திருக்கிறாரே இயேசு. ‘நான் இந்த உலகத்தை ஜெயித்திருக்கிறேன்’ என்றும் கூறியிருக்கிறாரே. அப்போது எனக்கு இந்த பைபிள் வசனங்கள் எல்லாம் தெரியாது. அந்த நாட்களில் என்னை பலப்படுத்தவோ, இந்த வசனங்களை எனக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கவோ எனக்கு எந்த கிறிஸ்தவர்களையும் தெரியாது. ஊழியக்காரர்களையும் தெரியாது. பைபிளை அறிந்தவர்களையும் தெரியாது. அதுமட்டும் புற ஜாதி மக்கள் யாரும் எங்கள் வீட்டு காம்ப்வுண்டுக்குள்ளேயே வந்துவிட முடியாது. யாராவது எங்கள் காம்ப்வுண்டுச் சுவரைத் தொட்டாலும் கூட அது தீட்டுப்பட்டு விட்டது என்று அதை சுத்தப்படுத்துவார் என் அப்பா. அப்படிப்பட்ட மனிதர்தான் என்னோட அப்பா. புற மதத்தைச் சேர்ந்த யாரும் எங்கள் வீட்டு காம்ப்வுண்டுக்குள் வரவும் அனுமதியில்லை.

நாங்கள் வசித்த பகுதியில் ஒரு கிறிஸ்தவர்களும் வசிக்கவில்லை. முஸ்லீம்கள் மட்டுமே வசித்து வருகின்றனர். ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு நிமிடமும், எப்போதும் நான் பார்ப்பது முஸ்லீம்களை மட்டுமே. கேட்பது குரானின் சுராக்களையும், தொழுகை சத்தம் மட்டுமே. நான் கிறிஸ்துவை அறிந்த பின்பு எனக்கு எந்த கிறிஸ்தவர்களோடோ, ஆண்டவருடைய ஊழியக்காரர்களோடோ எந்தத் தொடர்பும் ஏற்பட்டதில்லை. பைபிளில் உள்ள ஆண்டவரின் வார்த்தைகளை கேட்டதுமில்லை. இயேசு சம்பந்தப்பட்ட சரித்திரப் பூர்வமான சம்பவங்களையோ, அவர் செய்த அற்புதங்களைப் பற்றியோ நான் கேட்டதில்லை. ஆனால் அன்று என் அறைக்குள் வந்த அற்புத தேவ வல்லமை என்னுள், என் உள்ளத்தில், எலும்புகளில், நாடி நரம்புகளில், இரத்த நாளங்களில், எல்லாம் ஊடுருவி என்னால் எனக்குள் இருந்த தேவ ஆவியானவரின் அந்த பரிசுத்த பிரசன்னத்தை என்னால் உணர முடிந்தது. இயேசு என் இருதயத்தில் வாசம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்.

பாகம் - 6

எனக்கு திருமணம் வரை தனிமைச் சிறை

‘இவளை பழைய மாதிரி எந்த மந்திரங்களினாலோ, தொழுகை யினாலோ, எந்த ஒரு நம்முடைய வழக்கமான பழக்க வழக்க, சம்பிரதாய சடங்குகளினாலும் கொண்டுவர முடியாது’ என அந்த முஸ்லீம் போதகர்கள் என் அப்பாவிடம் கூறி விட்டனர். ‘ஒரே வழி அவளுடைய திருமணம் வரைக்கும் அவளை ஒரு ரூமில் போட்டு பூட்டி விடுங்கள். அது ஒன்று தான் வழி’ என்று கூறிவிட்டனர். அதுவரைக்கும் அவளோடு யாரும் தொடர்பு கொள்ளக் கூடாது. அவளோட அம்மா,

உடன் பிறந்தவங்க கூட அவளைப் பார்க்கவோ, பேசவோ கூடாது. எந்த காண்டாக்கும் இருக்கக் கூடாது. ஏதாவது எம்ஜென்சி என்றால் நீங்க மாத்திரம் அவ ருமுக்குள் போயி வேண்டியதை செய்யுங்க. அது மாத்திரமல்ல. நீங்க இருக்கிற ருமுக்கு பக்கத்திலேயே அதோட இணைச்சு உடனடியாக அவளுக்குன்னு ஒரு ருமைக் கட்டி அதில அவளை வச்சப் பூட்டுங்க. இங்க அவ மற்றவர்களோடு இருக்க வேண்டாம்' என்றனர். என் அப்பாவின் ரும் மற்ற அனைவரின் ருமையும் விட்டு கொஞ்சம் தள்ளி தனியா, ஒதுக்குப்புறமா இருக்கும். அங்கே அதோட சேர்த்து அட்டாச்சிடா ஒரு ரும் கட்டும்படி சொல்லி விட்டனர்.

என் மீது 24 மணி நேர கண்காணிப்பு

என் அப்பா இரவெல்லாம் அதிகம் தூங்க மாட்டார். அதிகமான நேரம் குரானோடும், அதை வாசிப்பதிலும், அதை தியானிப்பதிலும், தொழுகையிலும் தான் செலவழிப்பார். அவர் ருமோடு சேர்த்து எனக்கு ஒரு சின்ன ரும் உடனே கட்டப்பட்டது. அதில ஒருத்தர் வசதியா நிக்கவோ, உட்காரவோ, படுக்கவோ கூட முடியாது. அப்படி ஒரு இடுக்கமான, ஒடுக்கமான, குட்டியூண்டு எலிப் பொந்து போல ஒரு சின்ன அறை அது. அதில் வெளிச்சத்திற்கோ காற்றோட்டத்திற்கோ, வழியில்லை. அதில் வெளியிலிருந்து மட்டுமே பூட்டக் கூடிய ஒரு கதவு. அதில் இரும்புக் கம்பிகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உள்ள ஒரு சின்ன ஜன்னல். அதில் ஒரு கார்ட்டனோ, திரையோ, மூடும்படியாக ஒரு கதவோ எதும் கிடையாது. என் அப்பா எப்போதும் என்னைப் பார்க்கலாம். அந்த ரூமில் இருந்த லைட்டுக்கு சுவிட்ச் என் அப்பாவின் ரூமில்தான் இருந்தது. இப்படி என் அப்பா என் மீது 24 மணி நேரமும் கண் கொத்திப் பாம்பாக என்னைக் கண்காணிக்கும்படி எல்லா ஏற்பாடுகளையும் உடனே செய்துவிட்டார்.

தீட்டுப்பட்டு விட்டேன்; என்னைப் பார்த்தாலே பாவம்!

எப்பவாவது ஒரு தடவைதான் என் அப்பா என்னிடம் வந்தார். எனக்கு வேண்டிய துணிமணி எல்லாம் எனக்கு துவைத்து அந்த ஜன்னல் வழியாகவே கொடுக்கப்படும். என் வீட்டிலுள்ள யாரும் என்னைப் பார்க்க அனுமதியில்லை. எனக்கு வீட்டு சாப்பாடு கூட கொடுக்கப்படவில்லை. ஏன்னா, என் அப்பாவுக்கு என் மூஞ்சியைப் பார்க்கக் கூட விருப்பமில்லை. அவ்வளவுக்குப் பிடிக்காத ஏதோ ஒரு காரியத்தை இஸ்லாத்துக்கு எதிரான ஏதோ ஒன்றை நான் செஞ்சு அவரோட சாபத்துக்கு ஆளாகிட்டேனாம். என்னோட புனிதத்தை, அல்லாவோட அனுக்கிரஹத்தை நான் இழந்து தீட்டுப்பட்டு விட்டேன்னு என் அப்பா நினைத்தார். என்னைப் பார்த்தால் அவருக்கும் அந்த சாபம் வந்து விடும் என்று என் முகத்தையே பார்க்காமல்,

வாரத்துக்கு ஒரு தடவையோ அல்லது இரண்டு தடவையோ, தன் முகத்தை எதிர் பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டு, அந்த ஜன்னல் வழியாக பிரட், ஜாம், ஜெல்லி அல்லது சில சான்விட்ச்சஸ் மட்டும் கொடுப்பார்.

புறக்கணிப்பு என்னை புடமிட்டது

ஆறு மாதம் நான் எந்த மனிதரோடும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் தனிமைச் சிறையிலேயே அடைக்கப்பட்டு இருந்தேன். என் அப்பாவின் முகத்தை நான் நேரடியாகப் பார்க்கவில்லை. என் அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசியதில்லை. என் உடன் பிறந்த சகோதரர்களையும் பார்த்ததில்லை. ஆனால் இவைகள் எதுவுமே என்னைப் பாதிக்கவில்லை. பொதுவாக இப்படி அடைத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு மென்ட்டலாக, பைத்தியமாக ஆகி விடுவார்கள். ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னோடு எப்போதும் என் தேற்றரவாளராகவும், நல்ல உற்ற துணையாக, நண்பராக இருந்தபடியால் நான் என் தனிமையையோ, புறக்கணிப்பையோ, சிறையிருப்பையோ நான் உணரவே இல்லை. எனக்கு வலி, வேதனை, டென்ஷன், கவலை, பரிதவிப்பு எல்லாமும் இருக்கத்தான் செய்தது. ஏன்னா நானும் ஒரு மனிதப் பிறவி தானே. இந்த சூழ்நிலையில் ஒரு மனிதப் பிறவிக்கு என்ன என்ன எண்ணங்கள், வேதனை, வலி, பயம் இருக்கணுமோ எல்லாமே இருக்கத்தான் இருந்தது. ஆனால் ஆவியானவர் என்னோடு இருந்ததால், இவைகள் எதுவும் என்னை மேற்கொள்ள விடாமல் தடுத்து ஆட்கொண்டார். என்னை மேலும் இவைகள் எல்லாம் என்னை கிறிஸ்துவுக்குள் பலப்படுத்தியது. 'நான் உபத்திரவப்பட்டது நல்லது. உமது பிரமாணங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன்' என்று தாவீது அரசன் சொல்லுகிறாரே.

தனிமை என்னை இயேசுவிடம் கிட்டிச் சேர்த்தது

இரவு நேரங்களில் நான் என் அப்பா உறங்கும் வரை அப்படியே உறங்காமல் சும்மா படுத்திருப்பேன். நான் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் அப்பாவின் ரூமில் விளக்கு எரிந்து கொண்டே இருக்கும். என் ரூமிலும் விளக்க எரியும். அதனால் எனக்கு லேசில தூக்கம் வராது. அப்படியே ஒரு சில சமயம் நான் என்னையும் அறியாமல் உறங்கினால், திடீரென்று ஏதோ பயத்தில், பதட்டத்தில் டக்கென்று எழுந்து விடுவேன். என்னால் ஜெபிக்க முடியாது. ஏன்னா நான் எப்போதும், எல்லா நேரமும் என் அப்பாவால் கண்காணிக்கப்பட்டு வந்தேன். என் ரூம் முழுக்க குரானும், குரானின் வசனங்களும் தான். அவைகளை நான் படிக்கணும். அவைகள் எப்போதும் என் கூடவே, என் பார்வையிலேயே இருக்கணும். நான் அவைகளைப் படிக்கணும் என்பதற்காகவே அவைகள் என் ரூமில் வைக்கப்பட்டு இருந்தது.

‘அவ தனியா இருந்து இருந்து நொந்து போகிற சமயத்தில் அவளால என்ன செய்ய முடியும்? ஆட்டோமெட்டிக்கா நாம் எதிர்பார்க்கிறபடிக்கு அவ பழைய மாதிரி ஆகித்தானே ஆகணும்’ என்று அந்த முஸ்லீம் போதகர்கள் என் அப்பாவிடம் கூறியிருந்தனர். ஆனால் ஒருபோதும் எந்த சமயத்திலும் தனிமையை நான் உணரவே இல்லை. நொந்து போகவும் இல்லை. இரவு நேரங்களில் பல தரிசனங்கள் மூலமாக நான் தேவ பிரசன்னத்தை அனுபவித்து வந்தேன். ஆவியானவரின் தொடர்ந்த தொடுதல், ஆளுகைகள் எப்போதும் என்னோடு இருந்தது. இப்படியே ஒரு ஆறு மாதம் கடந்திருக்கும் என எண்ணுகிறேன். இரவு நேரங்களில் நான் என் தலை முதல் கால் வரை பெட்ஷீட்டினால் மூடிக் கொண்டு, தேவனை துதித்துப் போற்றி மகிழ்ந்து கொண்டு இருப்பேன். ‘இயேசுவே உம்மை நான் நேசிக்கிறேன். ஐ லவ் யூ ஜீஸஸ்’ என்று மூடிய போர்வைக்குள்ளிருந்து மௌனமாக சொல்லிக் கொண்டே இருப்பேன். ‘இயேசுவே, பறவைகளைப் போல எனக்கும் சிறகுகளை நீர் கொடுத்தால், நான் அப்படியே பறந்து, பறந்து மேலெழும்பி, விரைன்று உம்மிடம் வந்து விடுவேனே’ என்றெல்லாம் ஜெபித்துக் கொண்டு இருப்பேன்.

கனவின் மூலம் கர்த்தர் காட்டிய காட்சி

ஒருநாள் இரவு நான் படுத்திருக்கும் போது நான் ஒரு கனவு கண்டேன். அதில் 30 வயது மதிக்கத்தக்க இரண்டு பேர் - பார்க்க மிகவும் அழகாக இருந்தனர். அவர்களின் சுருண்ட தலை முடி தோள் பட்டை வரை இருந்தது. முகங்களில் அப்படி ஒரு பிரகாசம், தேஜஸ், வசீகரம். இடுப்பில் ஏதோ சாக்கு போன்று ஒரு முரட்டுத் துணியை கட்டியிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் ஒரு ஆற்றில் நிற்கின்றனர். அதில் ஒருவர் வானத்தை நோக்கி இரு கரங்களையும் உயர்த்தி இருக்கிறார். மற்றவர் அந்த ஆற்றுத் தண்ணீரில் மூழ்கி எழுகிறார். அவர் அந்தத் தண்ணீரை விட்டு எழுகின்ற சமயத்தில், வானத்திலிருந்து ஒரு ஒளி இறங்கி அவர் மீது வீசிப் பிரகாசிக்கிறது. அன்று இயேசு என் அறைக்குள் வந்த போது வந்ததே அது போன்ற ஒரு ஒளி, கண்களைக் கூசச் செய்யும் பிரகாசமான ஒளி.

நீரில் மூழ்கி எழும்போது பிரகாசமான ஒளி

நான் அந்த கனவைக் கண்டபோது ‘இது என்ன கனவு? இதன் அர்த்தம் என்ன? இதை ஏன் அவர்கள் செய்கின்றனர்? இது என்ன சடங்கு? இது என்ன முறைமை? இது எதைக் குறிக்கிறது? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. நான் இயேசுவிடம் கேட்டேன். ‘ஆண்டவரே, இந்த மனிதர்கள் யார்? இவர்கள் எந்த யுகத்தை, காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்? இவர்கள் இந்த உலகில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்கள் போல் தெரிகிறதே. பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக

இருக்கின்றனர். நீர் என் தொழுகை அறைக்குள் அன்று வந்தபோது தோன்றிய அந்த பிரகாசமான ஒளி ஏன் அந்த மனிதர் தண்ணீரை விட்டு எழும்போது அவர் மீது இறங்கியது? இது எதைக் குறிக்கிறது? இது ஏதேனும் ஒரு சடங்கா? முறைமையா? இப்படிச் செய்வது உமக்குப் பிடித்தமாக இருக்கிறதா? அப்படி நானும் செய்யட்டுமா? உமக்குப் பிடிக்குமானால் இதை நானும் செய்கிறேன். ஆனால் இதை நான் எங்கு போய் எப்படிச் செய்ய வேண்டும்? நான் புரிந்து கொள்ளும்படியாக எனக்கு விளக்கிக் கூறும்' என்று நான் வேண்டினேன்.

கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிந்தால் தேவ மகிமை நம்மோடிருக்கும்

ஒன்று மட்டும் என்னால் உறுதியாகக் கூற முடியும். நாம் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படிந்தால், அவரின் கட்டளைகளின் படி நடந்தால், அவருடைய சித்தத்திற்கு நம்மை பரிபூரணமாக ஒப்புக் கொடுத்து சரணடைந்தால், தேவ மகிமை, அந்த மகிமையான தேவ பிரசன்னம், அந்தப் பேரொளி இறங்கி விடும். நம்மை ஆட்கொள்ளும். அந்த மகிமை ஒருபோதும் நம்மை விட்டு விலகாமல் நம்முடனேயே, நமக்குள்ளேயே வாசம் பண்ணும். அதை நம்மால் உணர முடியும். அனுபவிக்க முடியும். அது நமக்கு எல்லையில்லா பேரின்பத்தை, நித்ய மகிழ்ச்சியைத் தரும். அந்த உணர்வை வெறும் வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. அதை அனுபவித்துத்தான் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அதற்கு ஈடு இணை எதுவுமே இல்லை.

இயேசுவின் ஞானஸ்நானத்தை கனவில் கண்டேன்

நான் எனது கனவைக் குறித்து கூறியபோது இது இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஞானஸ்நானம் என்று அறிந்திருப்பீர்கள். யோர்தான் நதியில் யோவான் ஸ்நாகனிடம் இயேசு கிறிஸ்து ஞானஸ்நானம் பெற்றார். தேவ கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஞானஸ்நானம் எடுத்து தண்ணீரை விட்டு வெளியே வருகின்ற சமயத்தில், பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரு புறாவைப் போல் அவர் மீது இறங்கினார். வானம் திறக்கப்பட்டு அதிலிருந்து ஒரு சத்தம் உண்டாகியது. 'நீர் என்னுடைய நேசுக்குமாரன். உம்மில் நான் பிரியமாய் இருக்கிறேன்' என்று இதைத்தான் ஆண்டவர் எனக்கு கனவில் காட்டினார். நான் ஒரு முஸ்லீம் பெண். நான் அதுவரை பைபிளை படித்தது கிடையாது. கிறிஸ்தவத்தில் ஞானஸ்நானம் எப்படிக் கொடுப்பார்கள் என்றும் எனக்குத் தெரியாது. அதுகுறித்து யாரும் எனக்கு சொன்னதே கிடையாது. குரானிலும் இதுபற்றி எழுதப்பட்டு இருக்கவில்லை. நான் அதுவரை குரானைத் தவிர வேறு எந்த புத்தகங்களையும் படித்தது கிடையாது. ஆனால் ஆண்டவர் பைபிளில் அவரின் முழுக்கு ஞானஸ்நானம் குறித்து என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை அப்படியே எனக்கு சொப்பனத்தில் காட்டினார். நாம் உண்மையாகவே இறைவனை நேசிக்கும் போது,

அவர் நமக்கு இது போன்ற கனவுகளை, வெளிப்பாடுகளை, நடக்க வேண்டிய வழிகளை காட்டுவார், தீர்க்கதரிசனங்களை உரைப்பார். நாம் என்ன செய்யணும், எப்படிச் செய்யணும், மேற்கொண்டு எந்த வழியில் செல்லணும் என்றெல்லாம் நமக்குப் போதிப்பார்.

பாகம் - 7

நான் போக வேண்டிய இடத்தை காட்டி விட்டார்

நான் இந்தக் கனவைக் கண்டு, பிறகு அது போன்று ஒரு ஞானஸ்நானத்திற்கு என்னை தயார்படுத்தி, என்னையும் எடுக்க வைக்க எனக்கு உதவுங்கள் தேவனே என்று நான் ஜெபித்தபோது, ஆண்டவர் எனக்கு மற்றுமொரு கனவைக் கொடுத்தார். அதில் நான் எந்த பஸ் ஸ்டாப்பில் பைபிளைக் கிழித்து எரித்தேனோ அந்த இடத்திலிருந்து சின்னக்கடா என்ற போகும் இடத்திற்கு போர்டு மாட்டியிருக்கக் கூடிய ஒரு பஸ்ஸில் ஏறுவது போலவும், சின்னக் கடாவில் ஒரு டிரான்ஸ்பார்மருக்கு அருகில் நான் இறங்கி, ஒரு கான்கிரீட் ரோட்டில் நடந்து போவதையும், அந்த ரோட்டின் கடைசியில் '40 நாட்கள் உபவாச ஜெபமும், மறு மலர்ச்சிக் கூட்டமும்' என்கிற ஒரு பேனர் இருப்பதையும், நான் அந்த பேனருக்குக் கீழே நிற்கின்ற சமயத்தில் ஒரு கரம் என்னை 'இங்கே வா' என்று கையசைத்து குரல் கொடுத்து அழைப்பதாகவும் கண்டேன்.

ஞானஸ்நானம் எடுக்க என்னை விடுவியும்

நான் தூங்கி எழுந்தபோது நான் என்ன செய்ய வேண்டும், எங்கே போகணும் என்று எல்லாவற்றையும் தெளிவாக டைரக்ஷனோடு எனக்கு காட்டி விட்டார் என்று உணர்ந்தேன். நான் அந்த இடத்திற்கு அந்த ரூட்டில் இது வரை நான் சென்றதே இல்லை. அந்த ரூட்டில் நான் எனது அத்தையின் வீட்டிற்கு அருகில் உள்ள ஸ்கூல் வரை தான் சென்றிருக்கிறேன். சின்னக் கடா என்பது அதையும் தாண்டி செல்ல வேண்டும். நான் வசிக்கும் இடத்திற்கு கரிங்கன்னூர் என்று பெயர். சின்னக்கடா கரிங்கன்னூரிலிருந்து 60 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது. எண்ணாகுளம் போல அது ஒரு பெரிய சிட்டி. நான் அவ்வளவு தூரம் போனதே கிடையாது. ஆனால் தேவன் நான் அந்த இடத்திற்குப் போவதற்குரிய வழியையும், அங்கே எப்படிப் போக வேண்டும் என்றும் எனக்குக் கனவில் காட்டி விட்டார். நான் உம்மைப் போல ஞானஸ்நானம் எடுக்க வேண்டும் என்று நீர் விரும்பினால் நான் அப்படியே செய்கிறேன். அதற்கு என்னை இந்த சிறையிலிருந்து விடுவியும் என்று ஜெபித்தேன்.

செயலாற்றும் தேவன் இயேசு

காலையில் நான் எழுந்தவுடன் நான் கண்ட இரண்டு கனவுகளை நிறைவேற்ற எனக்கு ஒரு வழியை என் வீட்டிலேயே ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். என் அம்மாவோடு கூடப் பிறந்த சகோதரர் (தாய்மாமா) எங்கள் வீட்டுக்கு அன்று வந்தார். அவர் வீட்டில் நடக்கவிருக்கும் ஒரு விசேஷத்திற்கு குடும்பமாக நாங்கள் வரவேண்டும் என்று என் அப்பாவிடம் வேண்டிக்கொண்டார். என் அப்பாவும் ஒத்துக்கொண்டார். அந்த விசேஷம் இன்னும் 10 நாட்கள் கழித்து நடக்கவிருந்தது. என் அங்கிள் 'நீங்க ஃபங்ஷனுக்கு அன்றைக்கு வாங்க. ஆனா நசீலாவை நான் இப்போது என்னோடு அழைத்துச் செல்ல அனுமதி கொடுங்கள்' என்றார். 'நோ, அது சாத்தியமில்லை. அவளுடைய திருமண நாள் அன்றுதான் அவள் வெளியே விடப்படுவாள். அவளுடைய திருமணத்திற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நான் செய்து விட்டேன். அந்த கடைசி நேரத்தில் உங்களுக்கு சொல்கிறேன். அப்போது நீங்கள் அவளைப் பார்க்கலாம் என்று என் அப்பா கூறினார். என் அங்கிள், 'ஓகே, நான் போறதுக்கு முன்னாடி அவளை ஒரு தடவை பார்க்குதுட்டுப் போறேன்' என்றார். 'அவளோடு பேசுவதற்கோ, அவளைப் பார்க்கவோ முடியாது' என்று என் அப்பா அடமெண்ட்டாக பதிலுரைத்தார். ஆனால் என் அங்கிள் என்னைக் கண்டிப்பாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். என் அப்பா மறுபடியும் மறுக்க, என் அங்கிளுக்கு கோபம் வந்து விட்டது. இரண்டு பேருக்கும் கடுமையான வாக்கு விவாதம் ஏற்பட்டு அது பெரிய சண்டையாகவே ஆகி ஒருவரை ஒருவர் தள்ளும்படியாகி விட்டது.

இதுவரை என் அப்பாவை எதிர்த்தவர் எவருமில்லை

உரத்த குரலில் என் அப்பாவும், அங்கிளும் சண்டை, வாதம் பண்ணியது என் காதில் விழுந்தது. என் அப்பா ஒரு மரியாதைக்குரிய மனிதர். அனைவராலும் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறவர். ஒரு இமாமம் அவர். இதுவரை யாரும் அவரை எதிர்த்து பேசியது கிடையாது. சில சமயம் அவருடைய கருத்தை அவர் சொல்லுகின்ற போது, அது மற்றவர்களுக்கு ஏற்படையதாக, அவர்கள் அதை விரும்பவில்லை என்றாலும் அவர்கள் எவ்வித மறுப்பும், வாதமும் செய்யாமல் அந்த இடத்தை விட்டு போவதைத்தான் நான் இதுவரை பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது முதல் தடவையாக என் வாழ்வில் என் அப்பாவோடு ஒருவர் எதிர்வாதம் செய்வதையும், அவர் கூறுவதை மறுப்பதையும், எனக்காக, எனக்கு ஆதரவாக அவரை பயங்கரமாக எதிர்ப்பதையும், அவரோடு சண்டை போட்டு வாக்குவாதத்தில் ஈடுபடுவதையும் பார்க்கிறேன். இது நிச்சயமாக கர்த்தரின் கிருபையே. அவருடைய பலத்த கரமே இதை செய்ய வைத்துள்ளது என உள்ளத்தில் உணர்ந்தேன். ஏனென்றால் இப்படி என் வீட்டில் யாருமே

பார்த்தது கிடையாது. எனக்கு இது அதிசயமாக இருந்தது. ‘உன்னை அதிசயங்களைக் காணப் பண்ணுவேன்’ என்று ஆண்டவர் சொல்லி இருக்கிறாரே. அவரால் செய்யக் கூடாத காரியம் இவ்வுலகில் என்ன இருக்கிறது?

மாமாவோடு என்னைப் போகவிடுங்கள்

நான் என் அப்பாவைக் கூப்பிட்டேன். அவர் நான் இருக்கும் இடத் திற்கு வந்தார். என் அப்பா என் அருகில் வரும் போது, என் அங்கிள் ஒரு கிளாஸ் தண்ணீர் கூட குடிக்காமல் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று கொண்டிருந்தார். என் அம்மா இந்த சமயத்தில் யார் பக்கமும் எந்த ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல் அப்படியே திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தார்கள். என் மீது அம்மாவுக்கு பாசம் இல்லாமல் இல்லை. என் அங்கிளை அம்மா மிகவும் நேசித்தார்கள். அவர் ஒரு வாய் தண்ணீர் கூட குடிக்காமல் கோபத்தோடு வீட்டை விட்டு இப்படிப் போவதை, அவர்களால் தடுக்கவும் முடியவில்லை. என் அங்கிளுக்கு ஆதரவாக எதுவும் என் அப்பாவிடம் ஒரு வார்த்தைகூட என் அம்மா பேசவும் முடியவில்லை. என் அப்பாவிடம் அம்மாவுக்கு அவ்வளவு மதிப்பு, மரியாதை, பயம். என் அப்பா என்னிடம் வந்தவுடன் நான்அவரிடம், ‘பப்பா, என்னை அங்கிலோடு போக விடுங்கள். நீங்கள் அங்கே வரும் போது நீங்கள் என்னை திரும்ப அழைத்து வரலாம். என்னை இன்னும் எத்தனை நாளுக்கு இப்படியே அடைத்து வைத்திருக்கப் போகிறீர்கள்? என் மீது உங்களுக்கு கொஞ்சங் கூட அன்பு, பாசம் இல்லையா? நான் உங்கள் மகள் தானே? ஏன் என் மீது இவ்வளவு கடுமையாக நடந்து கொள்கிறீர்கள்? அப்படி நான் என்ன தப்பு செய்து விட்டேன்?’ என்று கூறுகின்ற சமயத்திலே என் கண்களிலிருந்து பொலபொல என்று கண்ணீர் வந்தது.

இயேசு அப்பாவின் மனதை மாற்றி விடுவித்தார்

ஒரு நிமிடம் என்னைப் பார்த்த என் அப்பா ‘ஓகே, நீ உன் அங்கிலோடு போக விரும்பினால் போ. உடனே டிரஸ் பண்ணிக்கோ. ஹரிஅப். உன் மாமா பஸ் ஸ்டாப்புக்கு போய் கொண்டு இருக்கிறார். அவர் பஸ் ஸ்டாப்புக்கு போவதற்குள் ஓடிப்போய் அவரைப் பிடித்துக் கொள்.. ம்.. ஹரி அப்’ என்று என் மூம் கதவைத் திறந்து விட்டார். ஒரு நிமிடத்திற்கு முன்பு வரை ‘அவளின் திருமண நாள் அன்றுதான் இந்தக் கதவு அவளுக்கு திறக்கப்படும். திருமணத்திற்குப் பிறகு மறுபடியும் அவளுக்கு அவள் கணவன் வீட்டில் கதவு அடைக்கப்படும். அங்கேயும் அவளுக்கு சிறை தயார். விடுதலை கிடையாது. என்னை திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிற அந்த போதகர் வீட்டில் இதேபோல ஒரு சின்ன அறை உனக்காக தயாராகி விட்டது என்று கொஞ்சங்கூட ஈ-விர்க்கம் இல்லாமல் என் அப்பா கூறியிருந்தார்கள். இப்படி எல்லாம்

சொன்ன என் அதே அப்பா, இப்போது என் மீது பாசம் கொண்டு, என் வேண்டதலுக்கு செவி கொடுத்து, இரக்கம் கொண்டு கதவைத் திறந்து விட்டார் என்றால் நிச்சயமாக இது என் அப்பாவிடம் நான் கேட்டுக் கொண்டதால் மாத்திரமே அல்ல. இதுதான் தேவ கிருபை என்பது. ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து அவரை நம்பியவர்களை ஒவ்வொரு வினாடியும் கவனித்துக் கொண்டு இருக்கிறார். தேவவகளை எல்லாம் சந்திக்கிறார். நாம் எந்த எதிர்ப்பான சூழ்நிலைகளில் இருந்தாலும் அவைகளை நமக்கு சாதகமாக மாற்றுகிறார். தேவன் நம்மோடு இருந்தால், நம்மை எதிர்த்து நிற்பவர் யார்?

இயேசு கதவைத் திறந்தால் யாரும் மூட முடியாதே!

நான் டிரஸ் செய்து கொண்டு வெளியே வந்தவுடன், என் அப்பா வேகமாக வந்து எனக்கு கதவைத் திறந்து விட்டார். அவசரமாக கையில் கொஞ்சம் பணத்தைத் திணித்தார். 'ஓடிப் போய் உன் அங்கிளைப் பிடி போ. நான் வந்து அவரைக் கூப்பிட முடியாது. என் மீது கோபங் கொண்டு போயிருக்கிறார். ஆகவே நீதான் ஓடிப்போய் அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளணும்' என்று கூறி என்னை விட்டுவிட்டார். இயேசு கதவைத் திறந்தால் அதை ஒருவராலும் மூட முடியாதே!

விடுவித்த தேவனுக்கு நன்றி

நான் பஸ் ஸ்டாப்பை நோக்கி ஓடினேன். எனக்குள் ஒரு அக்கினி, வல்லமை, தேவ மகிமை இறங்கியுள்ளதை என்னால் உணர முடிந்தது. என் உள்ளமெல்லாம் இயேசு நிறைந்திருந்தார்.

என் இதயத்தில் மகிழ்ச்சியில் நன்றி, நன்றி தகப்பனே என்று துள்ளிக் குதித்து அப்படியே நான் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்தது போல இருந்தது. ஆறு மாதத்திற்கு மேலாக அடைக்கப்பட்ட கதவுகளுக்குள் வெளி உலகத்தைப் பார்க்காமல், என் அப்பாவின் கடுகடு மூஞ்சியைத் தவிர வேறு யார் முகத்தையும் காணாமல், என் அப்பாவின் ஒரு சில வார்த்தைகளைத் தவிர வேறு யாருடைய குரலையுமே கேட்டிராத எனக்கு இயேசு இப்போது விடுதலை தந்து விட்டார். என் சிறையிருப்பை மாற்றிவிட்டார். அந்த சர்வ வல்ல தேவன் என் பட்சத்தில் இருக்கிறார். எனக்கு இனி வேறு என்ன வேண்டும்? இனி எதைப் பற்றியும் நான் கவலைப்படத் தேவையில்லை. நன்றி இயேசுவே நன்றி. நீர் நல்லவர், கண்ணீரைக் காண்பவர், உம்மைப் போல் ஒரு தெய்வம் உலகில் வேறு யாரும் இல்லையப்பா. என் உள்ளம் நன்றியால் நிறைந்து பொங்கி வழிந்தது. நான் சாதாரணமாக ஓடவில்லை. மான் குட்டியைப் போல் துள்ளிக் குதித்து ஓடினேன்.

நீர் காட்டிய இடத்திற்கு நான் செல்கிறேன்

பஸ் ஸ்டாப் அருகில் வந்துவிட்டேன். திரும்பிப் பார்த்தேன். என்

அப்பாவோ வேறு யாருமே என்னை பின் தொடரவில்லை. நான் ஒரு ஓரத்தில் நின்று கொண்டு இயேசுவிடம் வேண்டினேன். 'இயேசுவே நான் என் அங்கிலோடு போக விரும்பவில்லை. நேற்று எனக்கு நீர் கனவில் காட்டிய இடத்திற்கு என்னை அழைத்துச் சென்று நீர் விரும்பியபடி நான் உம் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய எனக்கு உதவி செய்யும்' என்று வேண்டினேன். 'அது மாத்திரமல்ல, நான் அந்த பஸ் ஸ்டாப்புக்கு போகும் போது அங்கு நான் என் அங்கிளைப் பார்க்கக் கூடாது அப்பா' என்று ஜெபித்தேன். நான் பஸ் ஸ்டாப்பை அடைந்த போது அங்கே என் அங்கிள் காணப்படவில்லை!

சின்னக்கடாவிருந்த சென்றேன்

பஸ் ஸ்டாப்பில் ஒரே ஒரு பஸ்தான் நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த பஸ்ஸுக்கு முன்னாடி சென்று அது எங்கே போகிறது என்று போர்டைப் பார்த்தேன். அதில் 'சின்னக்கடா' என்று எழுதியிருந்தது. வேகமாக அந்த பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்தேன். என் உள்ளம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. யாராவது என்னைக் கூர்ந்து, முறைத்துப் பார்க்கிறார்களா என்று பார்த்தேன். ஒருவரும் அப்படிப் பார்க்கவில்லை. நான் நேரே கண்டக்டரிடம் போய் 'சின்னக்கடா வந்தவுடன் என்னிடம் சொல்லுங்கள். ப்ளீஸ்' என்றேன். 'அதுதான் கடைசி ஸ்டாப்பும்மா. அதுக்கு மேலே வேற எங்கேயும் பஸ் போகாது. அங்க இறங்கிக்கோ' என்றார்.

நான் சின்னக்கடாவில் பஸ் நின்றவுடன் இறங்கினேன். அதன் அருகிலேயே ஒரு டிரான்ஸ்பார்மர் இருந்தது. என் இருதயம் அப்படியே டப் டப்பென்று அடித்துக் கொண்டது. என் கண்களை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. நான் கனவில் பார்த்தபடியே அப்படியே எக்ஸாக்டா அந்த இடம் இருந்தது. என் உடம்பு புல்லரித்து விட்டது. இயேசு எவ்வளவு நல்லவர். நான் போக வேண்டிய பாதையை, சென்று அடைய வேண்டிய இடத்தை ஆண்டவர் அப்படியே படம் பிடித்து எனக்குக் கனவில் காட்டி விட்டார். நான் கனவில் கண்டதிற்கும் இந்த இடத்திற்கும் எந்த ஒரு சின்ன மாற்றமும் இல்லை. அப்படியே இருந்தது.

கரம்பிடித்து வழிநடத்தும் கர்த்தர்

நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்து, பலப்பட்டு, அவர் வார்த்தைகளுக்கு மட்டுமே செவி கொடுத்து, அதற்கு பரிபூரணமாக கீழ்ப்படிந்து நடக்க நம்மை முழுமையாக ஒப்புக் கொடுத்தால், நாம் எந்த மனுஷனையும் கன்சல்ட் பண்ண வேண்டாம், வேறு யாரும் நமக்கு போதிக்க வேண்டியதில்லை. ஆவியானவரே நம்மை நடத்துவார். நடக்க வேண்டிய வழிகளை காட்டுவார். 'நீ என் கற்பனைகளைக் கைக் கொண்டால் என் சொந்த ஜனமாக இருப்பாய்' என்று உபாகமம் 26:18இல்

சொல்லப்பட்டிருக்கு. சொந்த ஜனத்தை ஆண்டவர் எப்படி வழி நடத்துவார்? ‘ஒரு தகப்பன் தன் பிள்ளைகளுக்கு இரங்குகிறது போல் கர்த்தர் தமக்கு பயந்தவர்களுக்கு (பயந்து நடப்பவர்களுக்கு) இரங்குகிறார்’ என்று தாவீது அரசன் சங்கீதம் 103:13இல் சொல்கிறாரே? கர்த்தர் எனக்கு மனமிரங்கி வழி காட்டி விட்டார்! தேங்கயூ லார்டு, தேங்கயூ ஃபாதர்!

பாகம் - 8

ஒரு கிறிஸ்தவ தேவாலயத்திற்கு சென்றேன்

நான் கனவில் கண்டது போலவே அங்கே ஒரு போர்டைப் பார்த்தேன். ‘40 நாட்கள் உபவாச மறுமலர்ச்சிக் கூட்டங்கள்’. அந்த போர்டில் குறிப்பிட்டிருந்த இடத்துக்குப் போனேன். அங்கே யாராவது வந்து என்னை வரவேற்று அழைத்துச் செல்வார்கள் என்று நினைத்தேன். அங்கே ஒரு கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. தென்னங்கீற்று ஓலைகளால் வேயப்பட்ட ஒரு டெம்பரரி ஷெட்டில் ஒரு கூட்ட ஜனம் ‘அல்லேலூயா கர்த்தருக்கே மகிமை’ என்று ஆண்டவரை துதித்துக் கொண்டு இருந்தனர். சில பேர் இரண்டு கைகளை உயரே தூக்கியபடி நின்று ஆராதித்துக் கொண்டு இருந்தனர். சில பேர் கண்களை மூடி ஆராதித்துக் கொண்டு இருந்தனர். சில பேர் வேகமாக கரங்களைத் தட்டியபடி இருந்தனர். சில பேர் குதித்தனர். சில பேர் பொத்தென்று கீழே விழுந்தனர். சில பேர் எனக்கு புரியாத ஒரு மொழியில் எதையோ பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். சில பேர் இயேசுவின் பெயரைச் சொல்லி இயேசுவே.. இயேசுவே.. இயேசுப்பா என்று ஆண்டவரின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தனர்.

ஆவியானவரின் அபிஷேகத்தில் அனைவரும்

இவைகளை எல்லாம் பார்த்தவுடன் எனக்கு பயங்கர ஷாக். ஒரே குழப்பம். இவங்களுக்கெல்லாம் என்ன ஆச்சு? ஆண்டவரோட பெயரைச் சொல்லி இப்படி கத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்குள் என்னதான் நடந்து கொண்டு இருக்கிறது? நான் மிகவும் கவனமாக அவர்களை கவனிக்க ஆரம்பித்தேன். ஒருவரும் ஒரு நிலையில் இல்லை. தன்னை மறந்து ஆடிக் கொண்டும், பாடிக் கொண்டும், கரங்களைத் தட்டிக் கொண்டும், குதித்துக் கொண்டும் இருந்தனர். அவர்கள் சுயமாக எதையும் செய்யவில்லை. ஏதோ ஒரு பவர் அவர்களை இயக்கிக் கொண்டு இருந்தது. அன்று நான் என் ரூமில் கண்ட அந்த தேவ மகிமையை, அருட் பொழிவை, ஆவியானவரின் அபிஷேகத்தை, வல்லமையை, அக்கினிப் பிரவாகத்தை என்னால் அங்கு உணர முடிந்தது. காண முடிந்தது.

அந்நிய பாதையில் பேசினேன்

நான் ஒரே ஒரு ஜம்பப்பில் அந்தக் கூட்டத்திற்குள் நுழைந்தேன். ஏனென்றால், என்னை அழைத்து வந்த இறைவன் இங்கு இந்த இடத்தில் பிரசன்னமாகி இருப்பதை உணர்ந்தேன். 'எங்கே இரண்டு பேர், மூன்று பேர் என் நாமத்தில் கூடுவீர்களோ, அங்கே நான் இருப்பேன்' என்று சொன்ன தேவன் அங்கே பிரசன்னராக இருந்தார். நம்முடைய இந்த சரீர்க் கண்களால், ஊனக் கண்களால் கடவுளைத் தரிசிக்கவே முடியாது. ஆனால் நம்முடைய ஆவிக்குரிய கண்களால் அவரை, அவருடைய பிரசன்னத்தை அனுபவிக்க முடியும். உணர் முடியும். நான் நின்று கொண்டிருந்த தரைக்கு அடியில் ஏதேனும் எலக்ட்ரிக் வயரிங்கோ அல்லது எனது கால்கள் ஏதோ ஒரு லூஸ் கனெக்ட்ஷன் உள்ள ஒரு லைவ் வயரைத் தொட்டு விட்டது போல், என் கால்களின் வழியாக ஒரு கரெண்ட் மேல் நோக்கி ஒரு செகண்டுலே தொட்டு ஏறுச்சு. அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும். அப்படியே நான் ஒரு பந்து போல் தூக்கி எறியப்பட்டேன். பொத்தென்று புல்பிட் அருகில் சென்று விழுந்தேன். அங்கே நான் கிடக்கும் போது நான் இதுவரை பேசியறியாத, ஒரு பாஷை என்னையும் அறியாமல் ஏதோ ஒரு வல்லமையோடு என் வாயிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

போதகருக்கும் என் வருகை குறித்து தரிசனம்

இதைப் பார்த்த உடனேயே எல்லோரும் அப்படியே நின்று விட்டனர். ஏனென்றால் நான் முஸ்லீம் பெண்கள் அணியும் ஒரு கறுப்பு உடையை அணிந்து கொண்டு இருந்தேன். அங்கிருந்த தேவனின் ஊழியக்காரர் எழுந்து நின்று 'எல்லோரும் தேவனைத் துதியுங்கள்' என்று முழக்கமிட்டார். அந்த இடத்தில் ஒரே எழுச்சி. பெருங்காற்று பலத்த சத்தத்தோடே வீசியது போன்ற ஒரு ஆரவாரம். சிறிது நேரம் கழித்து அந்த போதகர், 'நேற்று இரவு நாம் ஜெபிக்கும்போது இப்படி முஸ்லீம் டிரஸ் அணிந்த ஒரு பெண் நமது கூட்டத்தில் வந்து கலந்து கொண்டு கர்த்தரை துதித்து மகிமைப்படுத்தியதை ஒரு தரிசனமாகக் கண்டேன். அப்பொழுது எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இப்போது அதன் ஆர்த்தம் புரிகிறது' என்றார். 'ஆண்டவரே நீர் என்னை இந்த சிறையிலிருந்து விடுவித்தால், நீர் எங்கே என்னை போகச் சொல்கிறீரோ, அங்கே நான் போவேன் என்று இயேசுவிடம் வேண்டிக் கொண்டேன். அதன்படியே என்னை விடுவித்துக் கொண்டு வந்து விட்டார். நான் செல்ல வேண்டிய இடத்தை எனக்கு கனவில் காட்டிவிட்டு, இங்கே வந்து இந்த போதகருக்கும் என் வருகையை அறிவித்து விட்டார். என்மாமாவை அனுப்பி என் அப்பாவோடு சண்டை போட வைத்து என்னை ரூமில் வைத்துப் பூட்டிய என் அப்பாவின் கரங்களாலேயே அந்தக் கதவையும் திறக்க வைத்து, என்னை இந்த

இடத்துக்கு கொண்டு வந்து விட்டார். எனக்கு எந்த மனுஷரும் உதவி செய்யவில்லை. இந்த இடத்துக்கு அழைத்து வரவும் இல்லை. அறிமுகப்படுத்தவும் இல்லை. யாரும் எனக்கு உதவி செய்யவும் முடியாது. நான் இயேசு கிறிஸ்துவை மட்டுமே நம்பி அவர் ஒருவரையே சார்ந்து இருந்தேன். அவரே சகலத்தையும் பொறுப்பெடுத்து என்னை அழைத்து வந்து விட்டார். இயேசுவால் கூடாத காரியம் இவ்வுலகில் என்ன இருக்கிறது? 'என்னை அழைத்தவர் உண்மையுள்ளவர். அவர் சர்வ வல்லவர்!'

முழுக்கு ஞானஸ்நானத்திற்கு ஏற்பாடுகள்

அதன் பிறகு அந்த தேவ மனிதர், 'ஆண்டவரே உன்னை அனுப்பி வைத்திருப்பதால் நாங்கள் உன்னை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்' என்றார். இதனால் என்ன பிரச்சினைகள் வந்தாலும், அது எங்களுக்கு ஒரு பெரிய காரியமில்லை. ஏனென்றால் உன்னை இங்கு அனுப்பிய கர்த்தர் பெரியவர். அவர் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்வார்' என்றார். நான் அங்கே பத்து நாள் தங்கியிருந்தேன். அந்த பத்து நாளும் நான் உபவாசித்து ஜெபித்து வந்தேன். தினமும் கர்த்தருடைய வார்த்தைகளை கேட்டு வந்தேன். முழுக்கு ஞானஸ்நானத்திற்குரிய வகுப்பிலும் சேர்ந்து அது சம்பந்தமான வேத வசனங்களை தெரிந்து கொண்டேன். என்னுடைய பத்து நாள் உபவாசம் முடிகின்ற நாளில் என்னோடு சேர்ந்து இன்னும் பலரும் முழுக்கு ஞானஸ்நானம் எடுக்க ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. பல தீர்க்கதரிசிகள் வந்து என் மூலம் கர்த்தர் செய்யப் போகிற பெரிய காரியங்களைக் குறித்துக் கூறினர். மிகக் கடுமையான போராட்டங்கள், எதிர்ப்புகள், கஷ்டங்களை சந்திக்க நேரிடும் என்றும் கூறினர். தாங்களே முடியாத பிரச்சனைகளை எல்லாம் இனி நான் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும் என்றும் கூறினர். நான் எதிர் கொள்ளவிருக்கும் சம்பவங்கள் என்னை முழுமையாக அழிக்கும்படியாகவும், என்னை ஒன்றுமில்லாமல் உடைக்கும்படியாகவும் இருக்கும். ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவரால் நான் எப்போதும் நிரப்பப்பட்டு, அவரின் அளப்பரிய அபிஷேகத்தில் நான் இருக்கும் வரை, அத்தனை துன்பம், துயரங்கள், கஷ்டங்களையும், தாங்கிக் கொள்ளும் பெலத்தையும் அவர் உனக்குக் கொடுப்பார்' என்று தீர்க்கதரிசிகள் சொன்னார்கள். 'ஆண்டவரே! உம்முடைய அபிஷேகம் எனக்குப் போதுமாய். உமக்காக, உம்முடைய நாம மகிமைக்காக நான் இறக்கவே வேண்டி வந்தாலும் அதற்கும் நான் தயாராக இருக்கிறேன்' என்று முழங்கால் படியிட்டு ஜெபித்தேன். கர்த்தர் என் ஜெபத்தையெல்லாம் கேட்கிறவர். என் இருதயத்தின் உணர்வுகளை, அதன் உள்ளத்திரியங்களை ஆராய்ந்து அறிகிற தேவனாக அவர் இருக்கிறார்.

பலவந்தமாக என்னை இழுத்துச் சென்றனர்

பத்தாவது நாள் நான் ஞானஸ்நானம் எடுக்கத் தயாராக நின்று கொண்டிருக்கும்போது, என் வீட்டிலிருந்து ஒரு பத்து பேர் வந்து என்னை பலவந்தமாக இழுத்துச் சென்றார்கள். நான் அன்று என் மாமா வீட்டிற்குச் செல்லவில்லை என்ற உடனேயே என் அப்பா மந்திர தந்திரங்களின் மூலமாக நான் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டார். என் அப்பா பஸ் ஸ்டாப்புக்கு சென்று அந்த பஸ் கண்டக்டரிடம் என்னைப் பற்றி விசாரித்த போது, அவர் உச்சி முதல் கால் வரை மறைத்து கருப்பு டிரஸ் அணிந்திருந்த பெண்ணா என்று கேட்டிருக்கிறார். ஆமாம் என்றவுடன் நான் இந்த பஸ்ஸில் தான் பயணித்தேன் என்றும், சின்னக் கடாவில் இறங்கினேன் என்றும் கூறியிருக்கிறார். என் அப்பா இங்கு வந்த போது ஆராதனை நடந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறார். கூட வந்திருந்த முஸ்லீம் போதகர்களிடம் கேட்கும் போது, இந்த இடத்தில் என்னை ஆட்கொண்ட அந்த வல்லமை இதே இடத்தில் இருக்கிறது. அதனால்தான் அவள் அங்கு போயிருக்கிறாள் என்று கூறியிருக்கின்றனர். இதையெல்லாம் வைத்து நான் நிச்சயமாக இந்த இடத்தில்தான் இருப்பேன் என்று யூகித்து அனுமானித்திருக்கிறார். என் அப்பா இங்கே வந்த போது இந்த இடத்தில் அந்த இமாம்கள் சொன்ன அப்போப்பட்ட அந்த வல்லமைகள் இருப்பதற்குரிய அறிகுறிகளைக் கண்டார். ஆகவே என்னைத் தேடி இங்கே வந்திருக்கிறார். ஆனால் அவர் உள்ளே வரவும் இல்லை. என்னைக் கூப்பிடவும் இல்லை. திரும்பிச் சென்று, இது சம்பந்தமாக பல பில்லி சூனிய மந்திரங்களை செய்திருக்கிறார்.

பிறகு அவர் எல்லா முஸ்லீம் போதகர்களையும் இமாம் களையும், என் அப்பா வேலை செய்கிற மசூதியில் இருக்கிற போதகர்கள், இமாம்களையும் அழைத்திருக்கிறார். இவர்கள் மட்டுமின்றி எல்லா முஸ்லீம்களையும் அழைத்திருக்கிறார். ஏறத்தாழ 2000 பேருக்கு மேலாக கூடியிருந்தனர். என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வதாக இருந்த அந்த இமாமையும் என் அப்பா அழைத்திருக்கிறார். இந்த எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்த பிறகு அவர் என்னை கிட்நாப் செய்வதற்கு ஆட்களை அனுப்பி இருக்கிறார். நான் ஞானஸ்நானம் தொட்டியில் ஞானஸ்நானம் எடுப்பதற்குத் தயாராக நின்று கொண்டு இருக்கும் போது என்னைப் பிடித்து தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு போய் பலவந்தமாக காருக்குள் திணித்து என்னை என் வீட்டிற்கு கொண்டு வந்துவிட்டனர்.

பாகம் - 9

இயேசுவை மறுதலி; அல்லாவை அறிக்கை செய்!

நான் வீட்டிற்கு வந்த போது என் வீடு அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. என் வீட்டின் இரண்டு பக்கங்களிலும் பெரிய ஷாமியானா போடப்பட்டு இருந்தது. என்னை வீட்டிற்குள் கொண்டு போய் உடனேயே என்னை புனிதப்படுத்தினார்கள். நான் போட்டிருந்த டிரஸ்ஸை கழட்டி தீ வைத்து எரித்தனர். என்னை புது டிரஸ்ஸை போட வைத்து ஒரு மணப் பெண்ணாக அலங்கரித்தனர். பிறகு என்னை என் அப்பாவின் முன்பாகவும், அனைவருக்கும் முன்பாகவும் கொண்டு வந்தனர். ‘மகளே! நீ இவ்வளவு நாளும் அந்நியர்கள் (கஃபிக்கள்) மத்தியில் இருந்து, அவர்கள் செய்ததையெல்லாம் செய்து, அவர்களுடைய தெய்வங்களின் பெயர்களையும் உச்சரித்து இருக்கிறாய். நீ செய்த எல்லாவற்றையும் நான் மன்னித்து விட்டேன். நான் உன்னை மன்னித்து விட்டாலும் அல்லா உன்னை மன்னிப்பதற்கு நீ ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும். நீ இயேசுவை மறுதலித்து, உதறித் தள்ளிவிட்டு, இயேசு ஒரு கடவுள் இல்லை என்பதை நீ ஒத்துக் கொண்டு அறிக்கையிடணும். அதன்பிறகு அல்லா ஒருவரே கடவுள் என்று முஸ்லீம்கள் கூறும் விசுவாச வார்த்தைகளைக் (ஷஹாத்தி கலாம்) கூறி உன் வாயை தண்ணீரினால் கழுவி சுத்தீகரித்து அதைப் புனிதப்படுத்தியாகணும். அல்லாவை உன் ஒரே இறைவனாக ஏற்றுக் கொண்டு நீ மறுபடியும் இஸ்லாத்தின் நம்பிக்கைக்கு வந்தாகணும்.

இயேசுவை மறுதலிக்க முடியாது

நான் மேற்கண்டவைகளை செய்து முடித்தால் தான் எனக்குத் திருமணம் செய்ய முடியும். நான் அந்த இஸ்லாத்தின் விசுவாச வார்த்தைகளை கூற வேண்டுமானால் நான் முதலில் இயேசுவை மறுதலிக்க வேண்டும். நான் என் அப்பாவிடம் கூறினேன். ‘ப்பா, நான் இயேசுவை மறுதலிக்க முடியாது’ என்று கூறினேன். ‘ஏன்?’ என்றார். ‘ஏன்னா இயேசுதான் இறைவன். அவர் இன்றும் உயிரோடு இருக்கிறார். ஜீவிக்கிறார்’ என்றேன். ‘மகளே! கிறிஸ்தவர் இப்படி எதை எதையோ ஆதாரமில்லாமல் கூறிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அப்படி உயிரோடு இருக்கிற இயேசு என்று ஒருவரும் இல்லை. கிறிஸ்தவர்களுடைய வார்த்தைகளை நம்பாதே’ என்று கூறி குரானின் சுராக்களை கூற ஆரம்பித்தார். ‘இதை எனக்கு கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லவில்லை அப்பா. நான் என் ரூமில் தொழுது கொண்டிருக்கும்போது இயேசுவே என் அறைக்குள் வந்தார். அவர் என்னோடு முகமுகமாக நேரில் பேசினார். ‘அப்படி ஒருபோதும் நடக்காது. நடந்திருக்க முடியாது. சாத்தான் உன்னை குழப்பி உன் மதியைக் கெடுத்திருக்கிறான்.

இப்படியெல்லாம் நடக்கவே நடக்காது' என்று என் அப்பா அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார்.

என் ருமுக்குள் வந்தது சாத்தானல்ல; இயேசுவே வந்தார்!

'சாத்தான் என்றால் யார்? அவன் எப்படி இருப்பான் என்று எனக்கு விளக்கிச் சொல்லுங்கள்' என்றேன். 'நான் அவனை பார்த்தது கிடையாது. ஆனால் நிச்சயமாக அவன் ஒரு அசிங்கமான கருப்பு உருவம் கொண்டவனாக, பயங்கரமாக இருப்பான்' என்றார். நான் 'என் ருமுக்கு வந்து என்னோடு பேசியவர் அப்படி இருக்கவில்லை. அவர் மிகவும் அழகாக, ரொம்ப தேஜசாக, தெய்வீகத் தன்மையோடு அவர் உருவத்தைக் கண் கொண்டு பார்க்க முடியாத அளவுக்கு மிகவும் பிரகாசமாக இருந்தார்' என்றேன். என் அப்பாவால் எதையும் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனாலும் அவர் 'இல்லை மகளே. இயேசு ஒரு இறைவன் இல்லை. அந்தப் பெயரையும் நீ உச்சரிக்கக் கூடாது' என்றார். நான் பிடிவாதமாக 'என்னை மன்னித்து விடுங்கள் அப்பா. நான் சாவதாக இருந்தாலும் இயேசுவை என்னால் மறுதலிக்க முடியாது. அவரைத் தொழாமல் என்னால் இருக்க முடியாது. அவரைத் தொழாமல் என்னால் இவ்வுலகில் உயிர் வாழ முடியாது' என்றேன்.

இயேசுவே தெய்வம் என்று உறுதியாகச் சொன்னேன்

நான் இப்படி சொல்லியவுடன் என் அப்பா மீண்டுமாய் 'உண்மையிலேயே நீ இயேசுதான் இறைவன் என்று உறுதியாக நம்புகிறாயா?' என்று கேட்டார். 'ஆமாம் உறுதியாக நம்புகிறேன்' என்றேன். 'இயேசு கடவுளா?' 'ஆமாம்' என்றேன். மீண்டும் மீண்டும் கேட்டார். அவர் குரல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சூடேறி சத்தம் உயர்ந்து கொண்டே போயிற்று. கோபம் அவர் கண்களில், குரலில் தெரிந்தது. அவர் கைகால், உடம்பில் கோப வெறியினால் லேசான நடுக்கம். கண்கள் ரத்தச் சிவப்பாக மாறிக் கொண்டு இருந்தது. மீண்டும் மீண்டும் அதே கேள்வியை வெறி பிடித்தவர் போல கேட்க ஆரம்பித்தார். நானும் சளைக்காமல் 'எஸ்.. இயேசுதான் கடவுள்' என்று பதில் கொடுத்தேன். பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கடைசி முறையாக ஒரு தடவை கேட்டார். நான் 'இயேசு' என்று வாயைத் திறந்து பதில் கூறு முன்பே என் கன்னத்தில் பளார் என்று ஒரு அறை விட்டார். அறைந்த கையோடு என் வாயிலும் ஒரு குத்து விட்டார். என் கன்னம் சிவந்து விட்டது. என் வாயிலிருந்து ரத்தம் வந்து விட்டது. என் உதடு கிழிந்து விட்டது. எனக்கு அப்படியே பொறி கலங்கி விட்டது. என் அப்பா அடித்த வேகத்தில் நான் சுவற்றின் போய் மோதி, அடிபட்டு கீழே விழுந்தேன். என் அப்பா மீண்டும் 'இப்ப சொல்லு. இயேசு கடவுளா?' என் வலி, வேதனை தலை சுற்றலிலும் நான் அழுது கொண்டே 'இயேசுவே தெய்வம்' என்றேன்.

ஜீவனோடு ஜீவனாக கலந்தவரை எப்படி மறுதலிக்க முடியும்?

என்னால் இயேசுவை மறுதலிக்க முடியவில்லை. நான் எப்படி அவரை இல்லை என்று சொல்ல முடியும்? என்னுடைய ஆவி ஆத்மா, சரீரம், நாடி நரம்பு, இரத்த அணுக்கள், எல்லாவற்றிலும் அவர் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறாரே. என் ஜீவனோடு ஜீவனாக, என் மூச்சுக் காற்றாக இருப்பவரை நான் எப்படி மறுதலிக்க முடியும்? அவர் இறைவன் இல்லை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? என் உயிரே போனாலும், நான் என்ன சித்திரவதைகள் அனுபவித்தாலும் சரி, நான் இயேசுவை மறுதலிக்கப் போவதில்லை.

அடிமேல் அடி விழுந்தாலும் நான் இயேசுவை மறுதலிக்க வில்லை

என் அப்பா என்னை மீண்டும் மீண்டும் காட்டுமாட்டுத் தனமாக கன்னத்திலும், முதுகிலும் அறைந்தார். அவர் கால்களால் என்னை எட்டி உதைத்தார். அவர் அறைந்த அறையில் என்னுடைய இரண்டு பற்கள் உடைந்து கீழே விழுந்தன. என் வாயிலிருந்து ரத்தம் பீறிட்டு வந்தது. வலி தாங்காமல் 'இயேசுவே' என்று கதறினேன். இயேசு என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனேயே என் அப்பா மூர்க்க வெறி கொண்டு என் தலை முடியைப் பிடித்து ஆட்டியவாறே 'இயேசு என்று இனி சொல்லுவியா? சொல்லுவியா?' என்று மீண்டும் மீண்டும் ஒங்கி ஒங்கி தலைமுடியைப் பிடித்து ஆட்டி ஆட்டி அடித்தார். நான் மறுபடியும் 'இயேசுவே' என்று கத்தியவுடன் அவர் சுத்தமாக மனிதத் தன்மையை இழந்து ஒரு மிருகம் போல பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு சுற்றியும் முற்றிலும் பார்த்தார். ஒரு இரும்புக் கம்பியில் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது. அதை எடுத்தார். பெட்ரோமாக்ஸ் தூக்கி எறிந்தார். அந்த இரும்புக் கம்பியால் என் கைகள், உடம்பு, தலையில் மீண்டும் மீண்டும் ஒரு கொலை வெறியோடு தாக்கினார். ஒன்று இரண்டு இடங்களில் என் மண்டை உடைந்தது. என் தலை முடி வழியாக இரத்தம் கொட்டியது. என் முகமெல்லாம் இரத்தம். என் உதடு வீங்கி விட்டது. எனது இடது கண்ணில் இரண்டு மூன்று அடி விழுந்தது. என் இடது கண்ணை வெளியே வந்து விட்டது போன்று எனக்கு உணர்வு. எட்டு வருஷங்களுக்கு எனக்கு இடது கண்ணில் பார்வையே இல்லை. என் தலையில் பல இடங்களில் இன்னும் ஆழமான வடுக்கள் இருக்கின்றன.

என் கை, கால், தலை எல்லாம் உடைந்தன

என் தலையிலும், முகத்திலும் விழும் அடியை என் கைகளால் தடுக்க முயற்சித்த போது, என் கை விரல்களில் விழுந்த அடியால் என் எல்லா விரல்களிலும் எலும்புகள் முறிந்து விட்டன. என் விரல்கள் அப்படியே பிரண்டு முறுக்கிக் கொண்டன. என்னுடைய மணிக்கட்டு

ஜாயின்ட்டில் விழுந்த ஒரு பலத்த அடியினால் என் கையும் முறுக்கிக் கொண்டது. நான் அடி தாங்காமல் அழுது கொண்டே வெளியே ஓட முயன்றேன். என் அப்பா ஒரு பெரிய கத்தியை எடுத்து என்னை நோக்கி வீசினார். அது என் வலது காலில் வெட்டி என் கால் எலும்பு முறிந்தது. என் கை, இரண்டு கைகளிலும் இருந்த விரல்கள், எனது மண்டை, எனது வலது கால் எல்லாமே உடைந்து விட்டது.

இந்த கொடுமைகளை இயேசுவால் தடுத்திருக்க முடியாதா?

நான் இதே நிலைமையில் இரண்டு வருஷம் வாழ்ந்தேன். ஆனால் குருடர்களுக்கு பார்வை கொடுத்து, முடவர்களை நடக்க வைத்து, குஷ்டரோகிகளை குணப்படுத்திய இயேசு என்னுடைய உடைந்த எலும்புகளை எல்லாம் சரியாக்கினார். அவரின் சுகமாக்கும்வல்லமையான, உயிர்த்தெழுந்தமகிமையை அந்த இரண்டு வருடத்தில் என்னால் பரிபூரணமாக உணர முடிந்தது. இவைகள் எல்லாம் நடக்காமலே ஆண்டவரால் தடுத்து நிறுத்தி இருக்க முடியும். அது அவருக்கு மிகவும் லேசான காரியமே. ஆனால் என் எலும்புகள் எல்லாம் உடைந்து, அதை அவர் சரியாக்கும்போது அது பெரிய ஒரு அற்புதமல்லவா? அதை நான் அவருக்கு ஒரு சாட்சியாக, அவருடைய வல்லமைக்கு ஒரு அத்தாட்சியாக என்னை நிறுத்துவதற்கு நான் அத்தனை பாடுகளையும் அனுபவிக்க வேண்டி இருந்தது. ஆனால் என் தேவனுக்காக நான் இவைகளை மிக மிக சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொண்டேன். அவர் நமக்காக இதையும் விட இன்னும் அதிகமான மோசமான கொடுமைகளையும் சித்திரவதைகளையும், அடி, உதை, அவமானங்களையும் சகித்தாரே! அவர் பட்ட பாடுகளுக்கு முன்பு நான் அனுபவித்தது ஒன்றுமே இல்லை. அந்த உபத்திரவங்கள், வேதனை எல்லாம் என்னை கிறிஸ்துவுக்குள் இன்னும் பலப்படுத்தியது. அவரை இன்னும் அதிகமாக கிட்டிச் சேர உதவியது. 'நான் உபத்திரவப்பட்டது நல்லது. உமது பிரமாணங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன்' என்று தாவீது ராஜா கூறுகின்றாரே, அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை!

இஸ்லாத்தை மறுதலித்தால் கொல்லப்பட வேண்டும்

என்னுடைய உடம்பிலிருந்த எல்லாரத்தமும் அங்கே சிந்தப்பட்டது. நான் இறந்து போகும் நிலையில் தான் இருந்தேன். 'குரானின்படி ஒருவர் இஸ்லாத்தை விட்டு விலகி திரும்பி வராவிட்டால் அவர்கள் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அதன்படியே நான் இவளை கொல்லப் போகிறேன்' என்று கூறியவாரே என் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தார் என் அப்பா. ஆனால் அங்கே இருந்த முஸ்லீம் போதகர்கள் என் அப்பாவைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். 'அப்படி ஏதும் செய்யாதீர்கள். அவளுக்கு ஏதாவது ஆச்சுன்னா, நீங்க மாத்திரம் அல்ல, உங்க கூட இருக்கிற நாங்களும் ஜெயிலுக்குப் போகணும். குரானில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி இப்போ இந்தியாவில் நாம் எதுவும் செய்ய

முடியாது. அதனால் அப்படி ஏதும் செய்து விடாதீர்கள்' என்றார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் நாட்டினுடைய சட்ட திட்டம், கைது என்று வந்தவுடன், குரானையும் தூக்கி எடுத்து அப்புறம் வைக்க தயாராக இருக்கின்றனர் சிலர். அந்த நிலையிலும் என் உள்ளத்தில் எனக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது.

நீ செத்தாலும் இனி உன் மூஞ்சியில் முழிக்க மாட்டோம்

நான் அந்த சர்ச்சில் 10 நாட்கள் இருந்தபோது யோவான் 16 ஆம் அதிகாரத்தை படித்தேன். அதில் 'உங்களைக் கொலை செய்கிறவன், தான் தேவனுக்கு தொண்டு செய்கிறவன் என்று நினைக்குங் காலம் வரும்' - (யோ 16:2) என்று எழுதப்பட்டிருந்தது எவ்வளவு உண்மை. என் அப்பா என்னைக் கொல்ல முயன்றபோது நான் இயேசுவிடம் வேண்டிக் கொண்டேன். 'ஆண்டவரே! என் அப்பா என்னை அவருடைய தெய்வத்துக்கு என்னை பலியிட எண்ணிச் செய்கிறார். ஆனால் நான் என் ஆவியை உம்மிடம் முழுமையாக ஒப்படைக்கிறேன். உம்முடைய நாம மகிமைக்காக நான் என் வாழ்க்கையை உமக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறேன்' என்றேன். அதன் பிறகு என் அப்பா அங்கிருந்த முஸ்லீம் போதகர்கள் கூறியபடி, என்னை தரதரவென்று இழுத்து என்னை வீட்டிற்கு வெளியே எறிந்தார். அது சூரியன் மறைந்து இருட்டி வருகின்ற மாலை நேரம். இங்கே இருந்து ஒழி. எங்கே வேண்டுமானாலும் போய்த் தொலை. எங்களோடே மூஞ்சியிலேயே இனி முழிக்காதே. இனி நாங்க உன்னைப் பார்க்கவே கூடாது. ஒழி. தொலைஞ்சு போ. உனக்கு ஏதாவது ஒண்ணு ஆகி நீ செத்தாலும் உம் மூஞ்சியிலே நாங்க முழிக்க மாட்டோம். ஏன்னா அல்லா உன்னை புறம்பாக்கி விட்டார். நானும் உன்னை மறுதலிக்கிறேன். எங்கேயாவது போய் சாகு, ஒழி' என்று கூறி என் அப்பா வீட்டின் கதவை பூட்டி விட்டார்.

பாகம் - 10

தலைசுற்றி மயங்கி விழுந்தேன்

நான் என் வீட்டிற்கு வெளியே ரோட்டில் கிடந்தேன். அங்கே என்னைப் பார்ப்பதற்கு யாரும் இல்லை. யாரையாவது உதவிக்கு அழைக்கவும் எனக்கு என் வாயிலிருந்து எந்த சத்தமும் வரவில்லை. என் அப்பா முழு பலங் கொண்டு என் கழுத்தை நெறித்த போது என் குரல் வளையில் உள்ளே ஏதோ பாதிப்பு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. சத்தமே வரவில்லை. என் கழுத்தில் எனக்கு பயங்கரமான வலி. கழுத்தைத் திருப்பக் கூட முடிய வில்லை. தொண்டையும் நாக்கும் அப்படியே வறண்டுபோய் விட்டது. யாராவது கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று என்

உள்ளம் எங்கியது. என் இரண்டு காதுகளும் அடைத்துக் கொண்டு என் அப்பா அடித்த அடியில் என் இரண்டு காதுகளுமே செவிடாகி அதில் எந்த சத்தத்தையும் கேட்க முடியாதவாறு ஆகிவிட்டன. காதுக்குள் ஏதோ மோட்டார் ஓடுவது போல் ஒரே இரைச்சல் சவுண்டு மட்டும் தான் கேட்டது. என் கை, கால், விரல், மண்ணை எலும்புகள் உடைந்திருந்தபடியால் உடம்பெல்லாம் என்னால் தாங்க முடியாத பயங்கரமான வலி. என் மூளையே மரத்துப் போனது போல எனக்குத் தோன்றியது. தாங்க முடியாத வலியினால் எனக்கு மயக்கம் வருவது போல் தலை சுற்றியது. கண்களெல்லாம் இருண்டு கொண்டு வந்தது. நான் என் சுயநினைவை இழந்து கொண்டிருந்தேன்.

நமக்காக இயேசு பட்ட பாடுகள் கொஞ்ச நஞ்சமா?

அந்த தருணத்தில் தான் என் சுய நினைவை நான் பாதி இழந்த நிலையில் எனக்கு முன்பு ஒரு தரிசனம். கூர்மையான இரும்புக் கொக்கிகள் பொறுத்தப்பட்டுள்ள சவுக்கினால் மாறி மாறி பல ரோமச் சேவகர்கள் தங்கள் வெறி தீர அடித்ததின் விளைவாக உடம்பெல்லாம் உழுத நிலமாகி, இரத்தக் களரியாக, சதைகள் பிய்ந்து தொங்க, உடம்பெல்லாம் ஆழமான காயங்கள் தெரிய, தலையில் முள் முடி தாங்கி, அந்த நீள கூரிய முட்கள் தலையிலும் நெற்றியிலும் ஆழப் பதிந்து அதிலிருந்து பொங்கி வழிந்த செங்குருதியால் முகமெல்லாம் ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, ஒரு மிகப் பெரிய சுமையான சிலுவையை சுமக்க முடியாமல் சுமந்து கொண்டு, கொல்கதா மலையில் கரடு முரடான, மேல் நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் அவர் மிகவும் பரிதாபமாக, தட்டுத் தடுமாறி செல்வதையும், ரோமச் சேவகர்கள் சிலுவையை சுமந்து கொண்டு வேகமாகச் செல்லும்படி ஒரு மாட்டை அடிப்பதுபோல் சவுக்கினால் அவரை மாறி மாறி அடிப்பதையும், சிலுவையின் பளுவையும், சவுக்கடியின் வலியும் தாங்காமல் கால்கள் கற்களில் இடறி அந்த சிலுவையோடு அவர் பொத்தென்று கீழே விழுவதையும் அவரை எழுந்திருக்கும்படி மீண்டும் மீண்டும் சவுக்கினால் ஈவு இரக்கமற்று அவரை அடித்து துன்புறுத்த, அவர் எழும்போதே எழ முடியாமல் கீழே இரண்டு மூன்று முறை விழுந்து எழ முடியாமல் தவிக்கும்போது ஈட்டியால் அவரைக்குத்தி சவுக்கால் அடித்து அவரைப் பாடாய் படுத்தும்போது, அவர் அப்படியே துடியாய் துடித்து கை கால்கள் நடுங்க, திக்கித் திணறி எழுந்து, மீண்டுமாய் விழுந்து, அடிகள் வாங்கி, மறுபடியும் எழுவதற்கு இயேசு பட்ட பாடுகள், அனுபவித்த கொடுமைகள், சித்திரவதைகள் என் கண் முன் அப்படியே தத்ரூபமாக காட்சியாக வந்தது. அவர் அந்த பரிதாபமான நிலையில் சிலுவையையும், தள்ளாடும் அவர் உடம்பையும் இழுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு அடியாக தத்தித் தத்தி தடுமாறி அவர் செல்லும் அந்தக் கொடுமையான நேரத்திலும் அவரின் நிலையைப் பார்த்து

அமுத பெண்களைப் பார்த்து 'எருசலேமின் குமாரத்திகளே! எனக்காக அழாதீர்கள். உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக அழுங்கள்' என்று ஆறுதல் கூறியவாறு அவர் செல்லும் காட்சியையும், கூரிய ஆணிகளால் அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டு அவர் வலி தாங்காமல் துடியாய் துடித்து அவரின் துவண்ட உடல் பரிதாபமாக அந்த சிலுவையில் தொங்கும் காட்சியைக் கண்டவுடன், அவர் எனக்காக, என் பாவங்களுக்காகத்தானே இத்தனை கொடுமைகளையும் அனுபவித்தார் என்கிற ஒரு உணர்வு எனக்கு வந்தவுடனேயே என்னுள் ஒரு சிலிர்ப்பு, உயிர்ப்பு, ஒரு மின்னல் அப்படியே பாய்ந்து சென்றது. அது எனக்கு ஒரு புதிய பெலத்தை, சக்தியை, தைரியத்தை, வைராக்கியத்தைக் கொடுத்தது.

இயேசுவின் உயிர்த்தெழுந்த வல்லமை என்னைத் தொட்டது

அத்தனை பாடுகளையும் சிலுவையில் அனுபவித்து, சாத்தானின் தலையை நசுக்கி, ஜனங்களுக்கு ஒரு பெரிய விடுதலையை, இரட்சிப்பைக் கொடுத்து, மரித்து மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்து மரணத்தையும், சாத்தானையும் ஜெயித்து ஜெயம் கொண்டாரே. அந்த உயிர்த்தெழுதல் எனக்கு உரியது. இயேசு எனக்கு அதைத் தந்திருக்கிறார். நானும் எழுவேன். அவர் எனக்குக் கொடுத்திருக்கின்ற இந்த கடமையை, பொறுப்பை எத்தனை கஷ்டங்கள் வந்தாலும் நான் நிறைவேற்றுவேன். உலகம் முழுதும் சென்று அவருடைய நாமத்தை மகிமைப்படுத்துவேன். அவர் ஒருவரே மெய்யான தேவன் என்று பறையறிவிப்பேன்.

மீண்டுமாய் அந்த பாஸ்டரின் வீட்டுக்கே சென்றேன்

இந்த நினைவு எனக்குள் வந்தவுடனேயே நான் தம் கட்டி என் கால்களை இழுத்துத் தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து நின்றேன். கண்களின்மேல் வழிந்த இரத்தத்தை துடைத்து விட்டு, என் பார்வையை கூர்மையாக்கிப் பார்த்தேன். என் உடைந்த கால்களை இழுத்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடந்தேன். இயேசு என்னைப் பலப்படுத்துகிறார். இயேசுவின் இரத்தம் ஜெயம்! அவரின் உயிர்த்தெழுந்த வல்லமை என் மீது, என் கால்கள் மீது இரங்கட்டும்! என்று என் மனதுக்குள் நினைத்தவாறே, நான் இழுத்து இழுத்து நடந்தேன். தெருவில் எந்த நடமாட்டமும் இல்லை. தூரத்தில் ஒரு வீட்டின் அருகில் ஒரு டெலிபோன் பூத்தைப் பார்த்தேன். அதற்குள் நுழைந்தேன். அந்த பாஸ்டரின் மகளுக்கு போன் செய்தேன். நான் பத்து நாட்கள் சின்னக்கடாவில் ஒரு சர்ச்சில் இருந்தேனே, அந்த பாஸ்டரின் மகள்தான் அவங்க. ஆண்டவர் ஏற்கனவே அவளிடம் உணர்த்தியபடி, எனக்கு அவர்களின் டெலிபோன் நம்பரையும் கொடுத்து ஏதேனும், ஆபத்து வேளையில் உதவி தேவைப்பட்டால் தகவல் தெரிவிக்கவும் என்று கூறியிருந்தாள்.

அதன்படியே நான் போன் செய்த உடனேயே அவர்களின் காரை அனுப்பி என்னை பிக்கப் செய்து கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

எனக்கு இறுதி ஈமச் சடங்குகளையும் செய்தாயிற்று

அன்றைக்கேஎன்னுடைய அப்பாவினுடையபோதகர்ப்தவி அவரை விட்டுப் போய் விட்டது. அவர் மசூதியில் இமாம் பணியைத் தொடர முடியாதபடிக்கு அது அவரிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. எங்களிடம் இருந்த சொத்தில் பாதிக்கு மேல் என் பெயரில் இருந்தன. அவைகள் எல்லாம் மசூதிக்கு கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. எங்கள் குடும்பத்திற்கு பெரிய கஷ்டம் வந்தது. இறந்தவர்களுக்குரிய கிரியை, சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் எனக்கு செய்யும்படியாக மசூதியில் உள்ளவர்கள் கூறினர். ஒரு முஸ்லீம் இறந்து விட்டால் 3 ஆம் நாளும், 40 ஆம் நாளும் துக்க நாளாக அனுஷ்டிக்கப்படும். நான் இஸ்லாத்தை விட்டு விலகி, அதை மறுதலித்து ஒரு புற மதத்தின் தெய்வமான இயேசுவை நான் ஏற்றுக் கொண்டதால், என்னை அவர்களைப் பொறுத்தவரை நான் மரித்ததாகவே கருதி அந்த ஈமச் சடங்குகளையும் என் வீட்டார் செய்து இனி எனக்கும் அவர்களுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை என்று என்னை, என் உறவை தீர்த்துக் கட்டி விட்டனர். இந்த ஈமச் சடங்குகள் எல்லாம் என் தகப்பனார் செய்து நான் உயிரோடு இருக்கிறேன் என்பதற்குரிய அனைத்து சான்றுகளையும் அழித்து விட்டார்.

என் அழைப்பு இஸ்லாமை இழிவுபடுத்துவது அல்ல

என் அப்பா இதை எல்லாம் செய்து விட்டாலும் எங்கள் பள்ளிவாசலில் உள்ள மக்கள் எவருக்கும் நிம்மதியே இல்லை. நான் கிறிஸ்தவர்களோடு எக்காரணம் கொண்டும் வாழக் கூடாது. நான் எங்கிருக்கிறேன் என்று கண்டுபிடித்து என்னை எப்படியாவது திரும்பவும் கொண்டு வர வேண்டும். அதற்கு எந்த உதவிகள் வேண்டுமானாலும், செய்வதற்கு தயாராக இருப்பதாக அவர்கள் என் அப்பாவிடம் கூறினர். அவளை எக்காரணம் கொண்டும் அப்படி உங்களை விட்டு அவர்களோடு இருக்க விடக் கூடாது. ஏனென்றால் அவள் நம்மைக் குறித்தும், இஸ்லாத்திற்கு எதிராகவும் பேசுவாள். அவர் பேசுவாள் அல்லது கிறிஸ்தவர்கள் அவளை இஸ்லாத்திற்கு எதிராக பேச வைப்பார்கள். ஆனால் 'கர்த்தர் என்னை அவர்களிடமிருந்து வேறு பிரித்தது இஸ்லாமை குறித்து எதிர்த்து பேசுவதற்காக அல்ல. அழிந்து போகிற அந்த ஆத்துமாக்களை நித்ய ஜீவனுக்கு நேராக வழி நடத்துவதற்கு மட்டுமே.'

ஒவ்வொரு இடமாக நான் மாற்றப்பட்டேன்

என் அப்பா என்னைத் தேட ஆரம்பித்தார். நான் அந்த டெலிபோன்

பூத்திலிருந்து பேசியிருக்கிறேன் என்றும், நான் எங்கே தங்கி இருந்தேன் என்றும் தெரிந்து கொண்டார். என்னை கவனித்துக் கொண்டவர்கள் என்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியாத நிலையில் இருந்ததால், என்னை ரகசியமாக ஒரு இடத்தில் வைத்து, அவர்களே என் காயங்களுக்கு கட்டுப் போட்டு வைத்திருந்தனர். அதனால் என் காயங்கள் சரியாக ஆற முடியவில்லை. என் உடைந்த எலும்புகள் உடைந்த வண்ணமாகவே இருந்தன. ஒருநாள் என் குடும்பத்தார் இங்கு வந்து என்னை அழைத்துக் கொண்டு போக வரப் போகிறார்கள் என்று செய்தி கிடைத்தவுடன் என்னை இன்னொருதேவ மனிதர் வீட்டிற்கு என்னை கொண்டு சென்றனர். அங்கே இருப்பதையும் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு அங்கும் வந்தனர். அதற்கு முன்பு என்னை இன்னொரு விசுவாசியின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டனர். இதுபோன்று என்னை ஒரு வீட்டிலிருந்து இன்னொரு வீட்டிற்கு என்று மாறி மாறி அழைத்துச் சென்று என்னைப் பாதுகாத்தனர். இதற்காக என் பெயரை மாற்றினர். என் டிரஸ்ஸை மாற்றினார். யாரும் பார்க்காத வேளையாகப் பார்த்து முன் இரவு அல்லது பின் இரவு நேரங்களில் என்னை மறைத்து, பாதுகாத்து மிக ரகசியமாக வேறிடம் அழைத்துச் சென்று என்னை நன்றாக கவனித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் எனக்குத்தான் பயங்கர டென்ஷன். சில சமயம் ஒரு இடத்தில் இரண்டே நாட்களும், மற்றொரு இடத்தில் ஒரு வாரமும், மற்றுமொரு இடத்தில் மூன்று மாதங்களும் நான் தங்கி இருந்தேன்.

எல்லா நிலையிலும் இயேசு என்னோடிருந்தார்

ஒரு குடும்பத்தோடு நான் தங்கியிருந்து அவர்களோட லைஃப் ஸ்டைலுக்கு நான் என்னை கொஞ்சம் மாற்றி அட்ஜஸ்ட் செய்யும்போது நான் வேறு ஒரு வீட்டுக்கு, இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டு விடுவேன். இரண்டாவது குடும்பத்தோடு நான் நல்லா பழகுவதற்கு முன்பாக நான் மறுபடியும் அங்கிருந்து மாற்றப்படுவேன். இது போன்ற ஒரு நிலை இல்லாத வாழ்க்கையினால் எனக்கு என்னால் தாங்க முடியாத மன வேதனையும் டென்ஷனும் இருந்தது. ஆனாலும் இவைகள் அனைத்தின் ஊடேயும் தேவன் என்னோடு இருந்தார். 'நான் உன்னை விட்டு விலகுவதும் இல்லை. உன்னைக் கைவிடுவதும் இல்லை' என்று வாக்குரைத்த தேவனல்லவா இயேசு கிறிஸ்து!

யாகம் - 11

எல்லா சூழ்நிலையிலும் என்னை பழக்கினார்

எந்த சூழ்நிலையிலும் வாழ்வதற்கு ஆவியானவர் என்னை பழக்கி வந்தார். குயவன் தன் கரங்களால் எப்படி மண்ணைப் பிசைந்து

பலவிதமான மண்பாண்டங்களை திறமையாக உருவாக்குவானோ அதுபோல அந்த பரிசுத்த தேவன் என்னை உருவாக்கி வந்தார். கர்த்தர் ஏன் என்னை பல்வேறு இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றார் என்று இப்போது என்னால் நன்கு உணர முடிகிறது. ஏனென்றால் எனக்கு பழக்கமான அந்த உணவு திருவனந்தபுரத்தில் கிடைக்காது. இறைவன் என்னை அந்த நாட்களிலேயே என்னை எல்லா சூழ்நிலைகளுக்கும் ஏற்ப அட்வென்ஸ்ட் செய்து கொண்டு வாழ என்னை புடமிட்டார். எல்லாவிதமான உணவு வகைகளையும் சாப்பிடுவதற்கு என்னைப் பழக்கினார்.

அனேகர் எனக்கு அடைக்கலம் தந்து அன்பு காட்டினர்

நான் எங்கு இருக்கிறேன் என்று என் அப்பாவுக்கோ, அவருடைய நண்பர்களுக்கோ தெரியவில்லை. அந்த சமயத்தில் எந்த ஆதரவும் இல்லாமல் அநாதையாக சுற்றித் திரியும் ஒரு ஏழைக்கு அவர் வீட்டில் அடைக்கலம் தருவது போல் ஒரு தரிசனத்தை ஒரு ஊழியருக்கு தேவன் கொடுத்தார். அந்த சமயத்தில் இவளுக்கு யார் அடைக்கலம் கொடுப்பார்கள் என்று என் மேல் அக்கறை கொண்ட கிறிஸ்தவ ஜனங்கள் விசாரித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது, அதை அந்த ஊழியர் கேள்விப்பட்டு, அவருடைய வீட்டில் எனக்கு அவரும் அவருடைய மனைவியும் அடைக்கலம் கொடுத்தனர். ஆறு மாதம் அவர்கள் என்னை மகளைப் போல கவனித்துக் கொண்டார்கள்.

எனக்காக பொய் கேஸ் போட்டார் என் அப்பா

நான் அவர்களோடு இருக்கும்போது, என் அப்பா நான் ஏதோ செல்வாக்குள்ள அந்தஸ்தில் உயர்ந்த ஒரு பெரிய பணக்கார வீட்டில் தங்கி இருக்கிறேன் என்று நினைத்தார். ஆனால் உண்மையில் கூலி வேலை செய்கிற மிகவும் ஏழை எளிய கிறிஸ்தவர்கள் வீட்டில்தான் நான் தங்கி இருந்தேன். இறைவன் அப்படி ஒரு எண்ணத்தை அவர் உள்ளத்தில் விதைத்திருந்தார். அதனால் என் அப்பா கோர்ட்டில் ஒரு கேஸ் போட்டார். எனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தவர்கள் எல்லோரும் என்னை மதமாற்றம் செய்யும் நோக்கத்தோடு என்னை கிட்நாப் செய்திருக்கின்றனர் என்று பல எவிடென்ஸ்களை பொய்யாக தயார் செய்து சமர்ப்பித்தார். நான் ஒரு அரபிக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டு இருந்ததாகவும், நான் காணாமற் போன தேதியையும் காலேஜில் சேர்ந்த தேதியோடு கூட்டி எனக்கு பதினைந்தே வயதுதான் என்றும் அவர் புகார் கொடுத்து கேஸ் போட்டார். ஆனால் அப்போது உண்மையிலேயே எனக்கு இருபது வயது ஆகி இருந்தது. எனக்கு 20 வயது என்று நான் என் வாயால் மட்டுமே கூற முடியுமே தவிர, அதை நிரூபிக்க என்னிடம் எந்த ஆதாரமும் இல்லை.

போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பேச்சுவார்த்தை

இந்த கேசை செட்டில் பண்ண என்னை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரும்படி என்னை அழைத்தார்கள். அங்கிருந்த போலீஸ் ஆபீஸர் என்னிடம், ‘மகளே! இவங்க உன்னைப் பெற்றவங்க. வளர்த்தவங்க. நீ அவங்க விருப்பத்துக்கு விரோதமா இயேசுவே தெய்வம் என்றெல்லாம் நீ பல இடங்களில் கூறிக் கொண்டு திரிந்தால், உன் எதிர்காலம், வாழ்க்கை எல்லாமே பாழாயிடும்மா. உன்னைப் பார்த்தா நல்ல பெண்ணாட்டம் தெரிகிறது. உங்க அப்பா, அம்மா பேச்சைக் கேட்டுக்கிட்டு அவங்க கூடப் போ. அதுதான் உனக்கு நல்லது’ என்றார். நான் ‘அவங்க கூடப் போறேன். ஆனால் என்னால இயேசுவை மறுதலிக்க முடியாது’ என்றேன். என் அப்பா நான் அந்தச் சூழ்நிலை இயேசு மறுதலிச்சாத்தான் நான் அவங்களோட போக முடியும் என்று பிடிவாதமாக இருந்தார். நான் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினேன். ‘நான் வரேன். ஆனா எக்காரணம் கொண்டும் இயேசுவை நான் மறுதலிக்க மாட்டேன்’ என்று உறுதிபடக் கூறினேன். என் அப்பா ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அதனால் அந்த சமயத்தில் எந்த செட்டில் மெண்ட்டும் ஏற்பட முடியவில்லை.

கிறிஸ்தவர்கள் இவளுக்கு ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள்

என் அப்பா ‘கிறிஸ்தவர்கள் இவளுக்கு சப்போர்ட் பண்ணுனால்தான் இவ இயேசுவை மறுதலிக்க மாட்டேங்கிறா. கிறிஸ்தவங்க அவளுக்கு ஆதரவு கொடுக்காம, அடைக்கலம் கொடுக்காம இருக்க ஏதாவது செய்தே ஆகணும். அப்போ அவ கிறிஸ்தவத்தை விட்டு விடுவா. அவ சின்னப் பொண்ணு. அவளுக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. அவளை பக்காவா மூளைச் சலவை பண்ணியிருக்காங்க. இந்த கேஸ் நீங்க நினைக்கிற மாதிரி அவ்வளவு லேசல செட்டில் ஆகாது. நீங்க அவுட் ஆஃப் கோர்ட் செட்டில் மெண்ட் பண்ண முடியலைன்னு கையை விரிச்சிடுங்க. கேஸ் கோர்ட்டுக்குப் போகட்டும். அங்கதான் இதுக்கு ஒரு தீர்வு, முடிவு கிடைக்கும்’ என்றார்.

என் அப்பாவின் திட்டம் வேறே

என்னோட அப்பாவோட எண்ணம் என்னன்னா எனக்கு 15 வயதுதான், நான் மைனர் என்று நிரூபித்து விட்டால், கோர்ட் அவளை அவங்க கூடப் போகச் சொல்லி தீர்ப்பு கொடுத்திடும் என்று நம்பிக்கை. எனக்கு 15 வயதுதான்னு கோர்ட்ல பொய்யான வயது சான்றிதழை சமர்ப்பித்து விட்டார். நான் போக மறுத்தால், கோர்ட்டோ அல்லது போலீஸோ எனக்கு ஷெல்ட்டர் கொடுத்தாகணும். அப்படி இல்லேன்னா நான் மேஜர் ஆகிற வரைக்கும் ரெஸ்கியூ ஹோம்ல இருக்கணும். அப்படி இருந்தா கிறிஸ்தவர்கள் எனக்கு சப்போர்ட் பண்ண முடியாது. எந்த சப்போர்ட்டும் எனக்கு இல்லாம இருக்கிற

சமயத்தில் எதையாவது செஞ்சு என்னை எப்படியாவது மறுபடியும் வீட்டுக்கு கொண்டு போயிடலாம்கிறது அவர் பிள்ளன்.

எல்லாமே எனக்கு எதிராக இருந்தது

கேஸ் கோர்ட்டுக்குப் போச்சு. எல்லா எவிடென்ஸும் என் அப்பாவுக்கு ஆதரவாகவும் எனக்கு எதிராகவும் இருந்தது. இந்த கேஸ் ஆறு மாசம் கோர்ட்டில் வாதாடப்பட்டது. என் அப்பா நியமித்திருந்த வக்கீல் மகா திறமையுள்ளவர். என் அப்பா இந்த கேசுக்காக ஏகப்பட்ட பணம் செலவழிச்சாரு. எவ்வளவு செலவழிச்சு என்ன பிரயோஜனம்? பெரிய பெரிய கொம்பன்களையே எதிர் வக்கீலா வாதாடப் போட்டாத்தான் என்ன? ஆண்டவராகிய அந்த திரியேக தேவன் நம்ம கூட இருந்தா ஜெயம் நமக்குத்தானே? யார் அதைத் தட்டிப் பறிக்க முடியும்? இந்த உலகத்தையே ஜெயித்த இறைவனல்லவா அவர்? இந்த லோகத்தின் அதிபதியான சாத்தானையும் வென்றவரல்லவா அவர். சர்வ வல்ல தேவனாகிய இயேசு என்னோடு இருந்ததால அவர் எல்லா பொய்யான ஆதாரங்களையும் எனக்கு ஆதரவாக மாற்றினார். நான் அதிகம் கவலைப்படலை.

கர்த்தரின் நீதி வற்றாத நதியைப் போல வந்தது

ஆமோஸ் 5:274ல ஆண்டவர் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறாரே. 'நியாயம் தண்ணீரைப் போலவும், நீதி வற்றாத நதியைப் போலவும் புரண்டு வரக் கடவது'. அது பொய்க்குமா? பணமோ, பதவியோ, வாதம், விவாதம் எதுவுமே ஜெயிக்க முடியாது என்பதை ஆண்டவர் எனக்கு நிரூபித்துக் காட்டினார். எனக்கு படிப்பு கிடையாது. ஞானம் கிடையாது. உலக அனுபவம் கிடையாது. வீட்டிற்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தவன், சில முஸ்லீம்களோடு பழகியதோடு சரி. குரான் தவிர, வேறு எந்த உலக ஞானம், திறமை, பழக்கவழக்கங்கள், இந்த கோர்ட் கேஸ் என்பதெல்லாம் எதுவுமே எனக்குப் பழக்கமில்லை. நான் ஒரு கிணற்றுத் தவளை. என்னிடம் எந்த ஆதாரமும், படிப்பிற்குரிய ரிக்கார்டும் இல்லை. எனக்கு ஆதரவாக சாட்சி சொல்ல இந்த உலகில் யாருமே இல்லை. என்னை ஆதரித்த கிறிஸ்தவர்கள் எனக்கு ஆதரவாக எந்த சாட்சியும் சொல்ல முடியாது. ஆனால் கர்த்தர் என்னோடு இருந்தார். அவருடைய, நீதி, நியாயம் தண்ணீரைப் போல் வற்றாத நதியைப் போல் அலை திரண்டு வந்தது! ஆமென். அல்லேலுயா!

கடைசி நிமிடத்தில் தீர்ப்பு ஒத்திவைக்கப்பட்டது

ஆறு மாதம் இந்த கேஸ் நடந்தது. அந்த ஆறு மாதத்திலும் மேலே கண்ட வசனத்தின் உறுதிப்பாட்டை ஆண்டவர் எனக்குத் தந்தார். ஆனால் ஆறாவது மாதத்தில் நான் தோற்றுப் போனேன். என் அப்பா கேசில் ஜெயித்து விட்டார். ஆனால் அந்த தீர்ப்பை வழங்குவதற்கு

காலமும் நாளும் வந்த போது, கோர்ட் வெகேஷனில் போக வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது. அதனால் நீதிபதி 'கேசில் வாதம், விவாதம் எல்லாம் முடிந்து விட்டபோதிலும், தீர்ப்பை வெகேஷன் முடிந்துதான் வழங்கி உங்கள் பெண்ணை உங்களிடம் ஒப்படைக்க முடியும். ஏன்னா அவளை உங்களிடம் ஒப்படைப்பதற்கு முன் எல்லா ரிக்கார்டுகளையும் சரிபார்க்க வேண்டும். இந்த கேஸ் எப்படி வந்தது, எப்படி வாதிக்கப்பட்டது, இந்த தீர்ப்பு எப்படி தீர்மானம் செய்யப்பட்டது என்பதெல்லாம் எழுதி ரிக்கார்டு செய்து அந்த ஆவணங்களை தயார் செய்ய வேண்டியுள்ளது. எல்லா ரிக்கார்டும் இருக்கிறது. ஆனால் இவைகளை ரிக்கார்டு செய்து ஆவணங்களை உருவாக்க நேரம் வேண்டும். அதனால் கோர்ட் வெகேஷன் முடிந்து அடுத்த மாதம் இந்த கேஸுக்குரிய தீர்ப்பு வழங்கப்படும். அதுவரை ஒத்தி வைக்கப்படுகிறது என நீதிபதி கூறிவிட்டார்.

உன் நினைவுகள் என் நினைவுகள் அல்ல

என் அப்பாவுக்கு பயங்கர சந்தோஷம். கேஸ் ஜெயித்து விட்டது. தீர்ப்பு ஒரு மாதத்தில் வந்து விடும். நான் உடைந்து நொறுங்கிப் போய்விட்டேன். பஸ்ஸில் நான் திரும்பிப் போகின்ற சமயத்தில் என்னை அடக்க முடியாமல் என் கண்களில் தாரை தாரையாக கண்ணீர். ஆண்டவரிடம் என் உள்ளத்தில் நான் கதறினேன். 'ஏன் ஆண்டவரே இப்படி ஆச்சு? ஏனப்பா? நீர் எனக்கு வாக்குக் கொடுத்தீரே. உம்முடைய நீதி நியாயம் வற்றாத நதியைப் போல பாயும் என்றீரே. இப்ப அடுத்த மாதம் என் அப்பா வந்து என்னை கூட்டிக் கொண்டு போய் விடுவாரே. நான் மறுபடியும் சிறையிருப்பில் இருக்க வேண்டுமா? உம்முடைய சித்தம் என்னப்பா? சொல்லும் ஆண்டவரே சொல்லும்' என்று என் உள்ளம் இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது.

நம்ம ஆண்டவர் தோல்வி அடைவாரா? நோ.. நிச்சயமாக மாட்டார். கடைசி நிமிடத்தில்கூட ஆண்டவர் அற்புதம் செய்வார். 'உன் நினைவுகள் என் நினைவுகள் அல்ல... உன் வழிகள் என் வழிகள் அல்ல' என்று சொன்னவராச்சே! அதுபோலவே எல்லாமும் நடந்தது.

பாகம் - 12

ஆறுதலின் தேவன் ஆவியானவர்

நொறுங்குண்ட இருதயத்தோடும், நறுங்குண்ட ஆவியோடும் நான் என் உள்ளத்தில் கண்ணீர் விட்டு கதறிய போது பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னோடு பேசினார். 'உன் உடைந்து நொறுங்கின எலும்புகளை எப்படி ஒன்றாக்கி எப்படி உன் உடலை பலப்படுத்தினேனோ, அதேபோல அதிகாரிகளின் உள்ளத்திலும் பேசி உனக்கு ஆதரவாக

அவர்களைத் திருப்புவேன்' என்றார். பரிசுத்த ஆவியானவர் என் உடைந்த எலும்புகளை எப்படி சரியாக்கி சீர்படுத்தினார் என்பதை முழுவதுமாய் எடுத்து விவரிக்க பல பக்கங்கள் எழுத வேண்டி வரும். இருந்தாலும் சுருக்கமாக கூறுகிறேன். இரண்டு தடவை நான் உப வாசித்தேன். முதல் தடவை பத்து நாட்கள். இரண்டாம் தடவை 20 நாட்கள். அந்த சமயங்களில் தான் நான் ஆண்டவருடைய முழு மகிமையையும், வல்லமையையும் பரிபூரணமாக உணர்ந்தேன்.

ஒரு வாய் சாப்பிட நான் படாதபாடு பட்டேன்

முதல் தடவை ஒரு சர்ச்சில் இருந்து கொண்டு பத்து நாட்கள் உபவாசித்து ஜெபித்தேன். அந்த சமயத்தில் என் கை விரல்கள் நேராக நீட்ட முடியாமல் வளைந்து இருந்தன. என் கை முறுக்கிக் கொண்டு இருந்தன. நான் சாப்பிடணும் என்றால் யாராவது ஒருத்தர் என்னுடைய வளைந்த விரல்களுக்கு ஊடால ஒரு ஸ்பூனை நுழைச்சு வைக்கணும். அந்த ஸ்பூனை என்னால இறுக்கிப் பிடிக்க முடியாது. லேசாத்தான் பிடிக்க முடியும். அந்த ஸ்பூனால சாப்பாட்டை எடுத்து வாய்க்கு கஷ்டப்பட்டு கொண்டு வருவேன். என் கை பிரண்டு முறுக்கி இருந்ததினால நேரா, லேசா ஸ்ரெய்ட்டா, என்னால அந்த ஸ்பூனை என் வாய்க்கு கொண்டு போக முடியாது. என்னையே நான் வளைச்சு ரொம்ப குனிஞ்சு என் வாயை நான் ஸ்பூனுக்கு கிட்ட கொண்டு போய் அந்த ஸ்பூனில் உள்ள சாப்பாட்டை என் வாய்க்குள் திணிப்பேன். பாதி வாய்க்குள்ளே போகும். பாதி வெளியே சிந்தும். இப்படி நான் ஒவ்வொரு ஸ்பூன் சாப்பாட்டிற்கும் அவதிப்படணும். நான் டிரஸ் பண்ணணும் என்றாலும் எனக்கு யாராவது ஹெல்ப் பண்ணணும்.

நடக்க முடியாமல் தவித்தேன்

நான் நடப்பதற்கு யாராவது எனக்கு சப்போர்ட்டாக கூட வரணும். கையில் ஒரு ஸ்டிக், கொம்பை ஊன்றிக் கிட்டுதான் மெல்ல என்னால நடக்க முடியும். இல்லேன்னா எனது இடது காலை நான் ரொம்ப ஸ்டிராங்கா பதிச்சுக்கிட்டு வலது காலை இரண்டு கையாலேயும் அப்படியே தூக்கி நகர்த்தி முன்னால வச்சு அப்படியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நகர்ந்துதான் போகமுடியும். இதெல்லாம் எதனால்? இயேசுவின் பெயரை நான் சொன்னதுனால் என் எலும்புகள் முறிக்கப் பட்டதுனால். இப்படியே நான் இரண்டு வருஷம் கஷ்டப்பட்டேன்.

கரங்களை தட்டி ஆரதிக்க முடியலையே

பத்து நாட்கள் நான் உபவாசம் இருந்து ஜெபித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது ஒருநாள் சபைக்கு ஒரு தேவ மனிதர் வந்தார். அவர் 'எல்லோரும் இரு கரங்களையும் பலமாகத் தட்டி கர்த்தருடைய நாமத்தை மகிமைப்படுத்தி ஆரதிப்போம். எல்லோரும் வேகமாகத்

தட்டுங்கள்' என்றார். எல்லோரும் அப்படியே இரு கரங்களையும் பலமாகத் தட்டி ஆர்ப்பரித்து தேவனை ஆராதித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஆனால் என்னால் என் இரு கைகளையும் தூக்கி தட்ட முடியவில்லை. எப்படியோ நான் தூக்கி தட்ட முயன்றாலும் ஒரு கரம் இன்னொரு கரத்தை லேசாகத் தொடத்தான் முடிந்ததே ஒழிய, என்னால் தட்ட முடியவில்லை. எந்த சத்தமும் வரவில்லை. பலமாக தட்டினால் தானே கர ஓசை வரும்? நான் அழுதேன். 'ஆண்டவரே என்னால் இவர்களைப் போல கரங்களைத் தட்டி உம்மை ஆராதிக்க முடியலையே. உமக்காகத்தானே என் எலும்புகள் நொறுக்கப்பட்டன' என்று கதறினேன்.

வளைந்திருந்த விரல்கள் நீண்டு சரியாகின

அவ்வளவு தான் என் உடம்பில் ஏதோ மின்சாரம் பாய்ந்தது போல ஒரு ஷாக். என் உடம்பே ஒரு குலுங்கு குலுங்கியது. அந்த அதிர்வு அலைகள் என் உடம்பு முழுவதும், உச்சந்தலையில் இருந்து உள்ளங்கால் வரை பரவியது. என் ஒவ்வொரு எலும்புகளிலும் அது அப்படியே ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. இரண்டு வருடங்களாக வளைந்து செயல்படாமல் இருந்த என் கைவிரல்களுக்குள்ளும் அது பாய்ந்து பரவியது. வளைந்திருந்த விரல்கள் அப்படியே நீண்டு சரியாகின. அப்படி ஆனது எனக்குத் தெரியாது. நான் கண்களை மூடிய வண்ணம் என் இரு கரங்களையும் வேக வேகமாகத் தட்டி, அந்நிய பாஷையில் கத்தி ஆர்ப்பரித்து என்னை மறந்து, தேவனை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தேன். மற்ற அனைவரும் ஆராதிப்பதை நிறுத்தி விட்டு என்னையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். எல்லாரும் கூட்டம் கூடி நான் கைதட்டி ஆராதிப்பதைப் பார்ப்பதை கண்டு பாஸ்டர்களும் என் அருகில் வந்து என் கைகளையும் கால்களையும் பார்த்தனர். நான் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது, அனைவரும் என்னைச் சுற்றி நின்று கொண்டு என்னையும் நான் கரங்களைத் தட்டுவதையும் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். என்னை நடக்கச் சொன்னார்கள். நான் இன்னும் நொண்டினேன். 'இன்னும் உன் கால்கள் குணமாகவில்லையா?' என்றனர். 'என் கரங்களுக்காக மட்டும்தான் நான் ஜெபித்தேன். கால்களைப் பற்றி மறந்து விட்டேன்' என்றேன். கைகளைத் தட்ட முடியலையே என்று கைகளுக்காக மட்டும் ஜெபித்தேன். ஆண்டவர் கைகளை சரிப்படுத்தி விட்டார். கால்களுக்கும் நான் ஜெபித்திருக்கணும். கேட்டதைக் கொடுக்கும் தேவனல்லவா நம் ஆண்டவர்? தப்பு என் மேலதானே. இருந்தாலும் என் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர்.

கால்கள் சரியாக 21 நாள் உபவாசித்தேன்

அடுத்த மாசம் நான் 21 நாட்கள் உபவாசம் இருந்தேன். அந்த

சமயத்தில் என் உள்ளத்தில் அசைக்க முடியாத ஒரு விசுவாசம், நம்பிக்கை. இன்னிக்கு ஆண்டவர் என் கால்களுக்கு சுகம் கொடுப்பார். போனமாசம் எனக்கு ஒரு அற்புதம் நடந்தது. இன்னிக்கும் நடக்கும். நான் பரிபூரணமாக விசுவாசித்தேன். ஆராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஹால் முழுக்க தேவ பிரசன்னம். ஆவியானவரின் அபிஷேகம். எல்லோரும் தன்னை மறந்து ஆடிப்பாடி ஆர்ப்பரித்து ஆண்டவரை ஆரதித்துக் கொண்டிருந்தனர். தேவனுக்கு முன்பாக அன்று தாவிது மஹாராஜா எப்படி ஆடிப் பாடிக் கொண்டு சென்றாரோ, அதேபோல ஆடிப் பாடிக் கொண்டிருந்தனர். நான் சுவற்றில் அப்படியே சாய்ந்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தேன்.

ஷெக்ஸ்பீனா மகிமை என் கால்களில் இறங்கியது

அப்படி நான் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, என் உள்ளத்தில் 'இயேசு அன்று பேதுருவும் யோவானும் தேவாலயத்திற்குள் நுழையும்போது, அந்த அலங்கார வாசலிலே அமர்ந்து பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்த பிறவியிலேயே சப்பாணியாக நடக்க முடியாமல் ஊனமாக, முடமாக இருந்த ஒருவன் அவர்களைப் பார்த்து பிச்சை கேட்க, பேதுரு அவனிடம் 'வெள்ளியும் பொன்னும் என்னிடத்தில் இல்லை. இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய நாமத்தில் எழுந்து நட' என்று கூறி அவனின் வலது கையைப் பிடித்துத் தூக்கியவுடன் அவன் எழுந்து நின்று துள்ளிக் குதித்து நடந்து தேவாலயத்திற்குள் சென்று உம்மை மகிமைப்படுத்தினான்' என்று அப் 3 ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்க்கிறோமே. அன்று அந்த தேவாலயத்தில் அலங்கார வாசலில் இறங்கின தேவனின் ஷெக்ஸ்பீனா மகிமை இன்று இப்போது என் கால்களில் இறங்கட்டும் தகப்பனே' என்று முழு விசுவாசத்தோடு என் காலை நான் உயர்த்தினேன். அவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும். அப்படியே நான் தூக்கி எறியப்பட்டேன். அந்த சமயத்தில் என்னுடைய கால்களில் ஒரு எலும்பு கொஞ்சம் உயரே நகர்ந்தது. இன்னொரு எலும்பு விலகி கீழே இறங்கியது. பிறகு இரண்டும் படக்கென்று ஒன்று சேர்ந்தது போன்ற ஒரு உணர்வு. அடுத்த நிமிடம் நான் துள்ளிக் குதித்து சர்ச்சக்குள் ஓடிக் கொண்டு இருந்தேன். சபையில் இடி முழக்கம் போன்ற கரஓசை. அனைவரின் கண்களிலும் கண்ணீர். வாய்களில் ஸ்தோத்திரம். அல்லேலூயா! இன்னும் என் கால்களில் என் அப்பா எறிந்த கத்தியின் ஆழமான வெட்டுக் காயத்தின் தழும்பு இருக்கிறது. ஆனால் தேவன் என்னை நொண்டாமல் நடக்க வைத்து விட்டார்., தேங்க்யூ டாடி! தேங்க்யூ! ஐ லவ் யூ ஃபாதர்!

என் கால்களில் உடம்பில் அற்புதம் செய்ததுபோல அதிகாரிகளின் உள்ளத்திலும் செய்ய தேவன் வாக்குப் பண்ணினார்.

பாகம் - 13

கோர்ட்டில் நான் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லித்தாங்க

அடுத்த மாதம் ஏழு நாட்கள் நான் உபவாசித்து ஜெபித்தேன். இன்னும் இரண்டு நாள் கழித்து நான் கோர்ட்டுக்குப் போகணும். என் உபவாசத்தின் ஏழாவது நாளில் எனக்கு தூக்கமே வரவில்லை. நான் ஆண்டவரிடம் கேட்டேன். 'இயேசுவே, நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? எனக்கு ஒரு ரஃப் ஐடியா கொடுங்களேன். என் அப்பா நியமித்திருக்கிற அந்த வக்கீல் எமகாதகர். என்னைக் கூண்டில் நிக்க வச்சு கேள்வி மேல கேள்வி கேட்கிற சமயத்தில் நான் எதையும் உளறக் கூடாது. அதை வச்சே இந்தப் பெண் சிறியவள். 15 வயதுதான் ஆகுது. இன்னும் மேஜர் ஆகலை. நான் கேட்கிற கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்லுதுன்னே தெரியாம இருக்கிறாள் என்று வாதாடி என்னை என் அப்பாவோடு அனுப்பி விடுவார். கோர்ட்டில் நான் என்ன சொல்லணும். எப்படி நடந்துக்கிடணும் என்று எனக்கு சொல்லித் தாங்க' என்றேன்.

ஸ்கூல் சாடிபிகேட் கிடைச்சா நல்லா இருக்கும்

சடன்னா என் உள்ளத்தில் ஒரு ஐடியா. நான் என் ஸ்கூலுக்குப் போய், அங்கே என்னோட சாடிபிகேட்டை வாங்கிட்டேன்னா, என்னோட சரியான பிறந்த தேதி அதுல இருக்கும். இப்போ எனக்கு 20 வயசுன்னு நான் நிரூபிக்க முடியும். அப்போ கோர்ட் என்னை என் இஷ்டப்படி இருக்க, செய்ய அனுமதிக்கும். ஆனால் எனக்குள் திடீரென்று ஒரு பயம். நான் ஸ்கூலுக்குப் போகும்போது என் குடும்பத்தார் பார்த்து விட்டால், என்னைக் கொண்டு போடுவார்களே. ஊஹும் இது சரிப்படாது என்று தோன்றியது. ஸ்கூல் எங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே இருக்கு. என்னையும் என் அப்பாவையும் அறிந்தவர்கள் நிறையப் பேர் அந்த ஏரியாவில இருக்காங்க. அவங்க என் அப்பாகிட்ட தகவல் தெரிவிச்சாங்கன்னா, அவர் உடனே வந்து என்னை வீட்டுக்கு இழுத்திட்டு போயிடுவாரு. கோர்ட்டுக்கு வந்த பல பேர் என்னிடம் தனியாக எங்கேயும் போகாதே. ஆபத்து என்று என்னை எச்சரித்துள்ளனர். என்னை ரகசியமாக கொண்டு போயி ஒரு மறைவான இடத்தில் என்னை ஒளிச்சு வச்சிக்கிட்டு, கிறிஸ்தவர்கள் என்னை எங்கோ வச்சிருக்காங்க அப்படிண்ணு சொல்லி என்னை பாதுகாக்கிற ஊழியக்காரர் மேல குற்றம் சுமத்தி பழி போடவும் என் அப்பா தயங்க மாட்டார் என்று நான் அறிவேன்.

பேசும் தெய்வம் இயேசு கிறிஸ்து

நான் ஜெபிக்கிற சமயத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் எனக்கு ஒரு

வார்த்தை கொடுத்தார். ஆண்டவர் நம்மோடு பல விதத்திலும் பேசுவார். நேரடியாகவும் பேசுவார். வசனங்களின் மூலமாகவும் பேசுவார். மனிதர் மூலமாகவும் பேசுவார். ஒரு கழுதையின் மூலமாகவும் கூட பேசுவார். அந்த சமயத்தில் நீதி 29:1 வசனத்தை ஆண்டவர் எனக்கு உணர்த்தினார். ‘ராஜாவின் இருதயம் கர்த்தரின் கையில் நீர்க் கால்களைப் போல இருக்கிறது. அதைத் தமது சித்தத்தின்படி அவர் திருப்புகிறார்’. இந்த வசனம் என் உள்ளத்தில் ஒரு புது தெம்பைக் கொடுத்தது. நான் அந்த ஸ்கூலுக்குப் போனால், கர்த்தர் ஸ்கூல் அதிகாரிகளின் உள்ளத்தை எனக்கு ஆதரவாகத் திருப்பி எனக்கு அந்த சாட்பிகேட்டை கிடைக்கச் செய்வார் என்ற நம்பிக்கை வந்தது. ஆனால் அதே சமயம் எனக்குள் ஒரு பயம், தயக்கம், கவலை, சாட்பிகேட்டை எப்படி யாரிடம் போய் கேட்பது, அதற்கு எப்படி விண்ணப்பிப்பது என்று ஒரே குழப்பம்.

ஆண்டவருடைய வார்த்தைகள் வெறுமையாய் திரும்பாது

அப்போதுதான் கர்த்தர் இந்த வசனத்தைக் கொடுத்தார். ஆனாலும் எனக்கு அவ்வளவு தைரியம் வரவில்லை. நான் தனியாக எப்படி ஸ்கூலுக்குச் செல்ல? ஏனென்றால் நான் பட்ட பாடுகள், அடி, உதை, கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. என் அப்பாவை நினைத்தாலே உள்ளத்தில் ஒரு நடுக்கம். அப்போது நான் பைபிளை எடுத்துப் படித்தேன். என் கண்களில் ஏசாயா 55:10, 13 வசனம் பட்டது. அவைகள் என்னை தைரியப்படுத்தின. ‘மாரியும், உறைந்த மழையும் வானத்திலிருந்து இறங்கி, அவ்விடத்திற்குத் திரும்பாமல் பூமியை நனைத்து, அதில் முளை கிளம்பி, விளையும்படி செய்து, விதைக்கிறவனுக்கு விதையையும், புசிக்கிறவனுக்கு ஆகாரத்தையும் கொடுக்கிறது எப்படியோ, அப்படியே என் வாயிலிருந்து புறப்படும் வசனமும் இருக்கும். அது வெறுமையாய் என்னிடத்திற்கு திரும்பாமல் அது நான் விரும்புகிறதைச் செய்து நான் அதை அனுப்பின காரியத்தை ஆகும்படி வாய்க்கும். நீங்கள் மகிழ்ச்சியாய் புறப்பட்டு, சமாதானமாக கொண்டு போகப்படுவீர்கள்’. இந்த வசனங்களைப் படித்த உடனேயே, ஆண்டவர் என்னை செய்யணுமோ, அதைச் செய்வார் என்ற நம்பிக்கை வந்தது. அதை அந்த இராத்திரியிலிருந்தே அவர் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார். இனிக் கவலை இல்லை என்கிற பூரண நம்பிக்கை எனக்குள் வந்துவிட்டது. காலையில் நான் எழுந்த உடனேயே அந்த ஊழியக்காரரிடம் நான் ஸ்கூலுக்குச் செல்வதற்கு ஒரு வாகனத்தை ஏற்பாடு செய்யும்படி சொன்னேன். அவர்கள் ஏன் எதற்கு என்று கேட்டார்கள். நான் ஆண்டவர் கொடுத்த வசனம், தரிசனம், வெளிப்பாடுகளைச் சொன்னேன். சொன்னவுடன் இது தேவனுடைய சித்தம்தான். அதன்படியே போய் வர உதவினார்கள்.

எனக்கு உதவ அங்கே ஒரு டீச்சர்

நான் ஸ்கூலுக்கு அருகில் சென்ற போது, என்னோட ஸ்கூல் டீச்சர் ஒருவர் ஸ்கூல் கேட்டுக்கு அருகில் நிற்பதைக் கண்டேன். அவர்களைக் கண்டவுடனேயே நான் காரின் கண்ணாடியை இறக்கினேன். என்னைப் பார்த்தவுடன், கார் உள்ளே நுழைவதைக் கண்டவுடன் அவர்கள் ஓடி வந்து காரை இங்கே நிறுத்த வேண்டாம். அங்கே நிறுத்துங்கள் என்று ஒரு மறைவான இடத்தைக் காட்டினார்கள். காரை அங்கே பார்க் செய்தவுடன் அந்த டீச்சர் ஓடி வந்து கார் கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்து அமர்ந்து, 'நீ நசீலா பீவிதானே?' 'ஆமா டீச்சர். ஆனா நீங்க எப்படி என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டீர்கள்?' என்றேன். அதற்கு அவர்கள் பதில் சொல்லாமல், 'கார் கதவைத் திறக்க வேண்டாம். கண்ணாடியை கீழே இறக்க வேண்டாம். நீ காரை விட்டு வெளியே வராதே' என்றார்.

நான் மறுபடியும் அவர்களிடம், 'என்னை எப்படி அடையாளம் கண்டீர்கள்?' என்று கேட்டேன். அவர்கள் பதில் சொல்லவில்லை. எனக்கு அவங்க டீச்சரா இருந்தது அப்போ நினைவுக்கு வந்தது. அவங்க ஒரு கிறிஸ்தவ லேடி. அவங்க அடிக்கடி என்னைக் கவனித்திருக்கிறார்கள். நான் என்னை முழுமையாக மறைத்து கருப்பு டிரஸ் போட்டிருப்பேன். என் முகத்தையும் மூடியிருப்பேன். எனக்கு அருகில் இருக்கிற ஸ்டூடென்ஸ் என் முகத்திரையை தூக்கி என் முகத்தைப் பார்ப்பார்கள். நான் அப்போது டீச்சரிடம் புகார் செய்வேன். அப்பொழுது அவர்கள் என்னை சற்று வேடிக்கையாக பார்ப்பார்கள். அது அப்போது நினைவுக்கு வந்தது. அவர்கள் என்னை மிகவும் நேசித்தார்கள் என்று அறிவேன்.

ஸ்கூலில் நிலைமை சாதகமாக இல்லை

சில நாட்களுக்கு முன் என் அப்பா அந்த ஸ்கூலுக்கு வந்து பெரிய பிரச்சினை செய்தார்களாம். ஒரு பெரிய கலாட்டாவே நடந்தது. கோர்ட்டில் அவருக்கு சாதகமாக தீர்ப்பு சொல்லப் போகிறார்கள் என்று நினைத்து, வக்கீல்களின் அறிவுரையைக் கேட்டுக்கிட்டு நான் சாடிபிகேட் கேட்டு ஸ்கூலுக்கும் வருவேன் என்று சாடிபிகேட் வாங்க என் அப்பா ஸ்கூலுக்கு வந்தாராம். ஸ்கூல் அதிகாரிகள் சாடிபிகேட்டை கொடுக்கவில்லை. 'உங்களின் கூற்றுப்படி அவள் உங்களோட மகள். ஆனால் சாடிபிகேட் பெற அவளும் உங்களோட வரணும்' என்று பள்ளியில் அவரிடம் கூறிவிட்டனர். என் அப்பா லேசில் விடவில்லையாம். கடைசியில் ஸ்கூலோடு ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு என் அப்பா வந்தாராம். ஒருவேளை நான் சாடிபிகேட் கேட்டு வந்தால், அவருக்கு உடனே தகவல் தர வேண்டும் என்று. அதுமட்டுமின்றி அதே ஸ்கூலில் வேலை செய்யும் என் சித்தப்பாவின் மூலம் நான்

சாடிபிகேட் கேட்டு வந்தால் எனக்கு கொடுக்கக் கூடாது என்றும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆண்டவர் எனக்கு வெளிப்படுத்தினதற்கு மாறாக இங்கே நிலைமை எதிரா இருந்தது. ஆனாலும் நான் அப்செட் ஆகவில்லை. என்னுடைய கொஞ்ச நாட்கள் அனுபவத்திலேயே ஆண்டவருடைய வார்த்தைகள் பெரிய மலையையும், கடினமான பாறைகளையும் உடைத்தெறியும் சம்மட்டி என்று அறிந்திருக்கிறேன்.

உனக்கு உதவலைன்னா நான் ஆண்டவருக்கு பதில் சொல்லனும்

ஆனால் அந்த டீச்சர் எப்படியாவது அந்த சாடிபிகேட்டை எனக்கு வாங்கித் தர ஆசையாக இருந்தார்கள். ஏன்னா, என் அப்பா வந்து ஸ்கூலில் கலாட்டா பண்ணிட்டுப் போன ராத்திரி, அந்த டீச்சருக்கு தூக்கமே வரலையாம். என்னுடைய கேட்டேன். இந்த வாக்குவாதம் என் அப்பா செஞ்சுக்கிட்டு இருக்கும் போது அவங்களுக்குள் ஒரு எண்ணம் வந்ததாம். அந்த பொண்ணு நம்ம ஆண்டவரை ஏற்றுக்கிட்டது னால்தானே இந்தப் பிரச்சினை? எப்படியாவது இந்த சாடிபிகேட்டை நான் உனக்கு வாங்கிக் கொடுக்கணும். இல்லைன்னா ஒரு நாளைக்கு நான் ஆண்டவருக்குப் பதில் கொடுக்க வேண்டி வருமே. ஆனா நீ எங்கே இருக்கேன்னு எனக்கு தெரியாதே. நான் உனக்கு ஹெல்ப் பண்ணினேன்னு தெரிஞ்சாலே உன் குடும்பத்தார் என்னை கொன்னே போட்டு விடுவார்கள். என் குடும்பத்தையும் உண்டு இல்லைன்னு பண்ணிடுவாங்க. உனக்கு உதவி செஞ்ச அந்த கிறிஸ்தவ குடும்பத்தாரை எப்படியெல்லாம் துன்புறுத்தினாங்கன்னு எனக்குத் தெரியும். அது னால்தான் எனக்கு தூக்கம் வரலை! பிறகு நான் அவங்ககிட்ட சொன்னேன். 'இது னால நேத்து ராத்திரி உங்களுக்கு தூக்கம் பாதிக்கலை. நேத்திக்கு நான் ஜெபிக்கும்போது ஆண்டவர் என்கிட்டே பேசினார். அதிகாரிகளின் இருதயத்தை எனக்கு ஆதரவாக திருப்புவார். அவருடைய வார்த்தைகள் விருதா வாகத் திரும்பாது. செய்து முடிக்க வேண்டியதை அது செய்து முடித்துத் திரும்பும் என அவருடைய வார்த்தை கூறியது. அது தான் நேற்று ராத்திரி உங்களுக்குத் தூக்கமில்லை. ஆண்டவர் உங்களோடு இடைப்பட்டிருக்கிறார் என்றேன்.

எதையும் படிக்காம HM கையெழுத்துப் போடனும்

அந்த டீச்சர் ஒரு வெள்ளை பேப்பரில் எனது கையெழுத்தை வாங்கினார்கள். அவர்களே அதில் எழுத வேண்டிய விண்ணப்பத்தை எழுதினார்கள். சாடிபிகேட் வழங்கும் விஷயத்தில் அவர்களும் பங்குள்ளவர்கள். அதுவும் அவர்களின் வேலைகளில் ஒன்று. ஆபீஸ் ரூமுக்குப் போனார்கள். பணம் கொடுத்து டாக்குமெண்ட் பேப்பர்களை எல்லாம் வாங்கினார்கள். அதில் என் பெயர், என் அப்பா பெயர் போன்ற எல்லா தகவல்களையும் அவர்களே எழுதினார்கள்.

எனக்கு சர்டிபிகேட்டையும், 7 வது வகுப்புக்குரிய டிரான்ஸ்பர் சர்டிபிகேட்டையும் தயார் செய்தார்கள். இனி அந்த சர்டிபிகேட்டின் அடியில் ஹெட் மாஸ்டரின் கையெழுத்து மட்டும் வாங்க வேண்டும். கவர்மென்ட்டோட ஸ்டாம்பு பேப்பரை பார்த்த உடனே ஹெட்மாஸ்டருக்கு சந்தேகம் வரும். அதைப் படிப்பார். படிச்ச உடனே உங்க அப்பாவுக்கு போன் பண்ணுவார். அதுனால் நீ நல்லா ஜெபம் பண்ணு. அவருக்கு இருக்கிற பிஸியில் ஹெட்மாஸ்டர் எதையும் பார்க்காமல் கையெழுத்துப் போடணும்னு நல்லா வேண்டிக்கோ என்றார்.

இயேசுவை நம்பினோர் கைவிடப்படார்

நான் ஜெபித்தேன். ‘ஆண்டவரே நீர்தான் சொன்னீர் அதிகாரிகளின் இருதயத்தை மாற்றிப் போடுவேன் என்று. நீங்கள் ஹெட்மாஸ்டரிடம் பேசி அவர் மனதை மாற்றும்’ என்று என் இருதயத்தில் நான் ஜெபித்தேன். அந்த டீச்சர் இந்த சர்டிபிகேட்டை அவரின் கையெழுத்துக்கு வைக்கும் போது அவர் ஒவ்வொரு ஸ்கூல் பேப்பரையும் மிகவும் கவனமாய்ப் படிச்சுப் பார்த்திட்டு கையெழுத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனா இந்த சர்டிபிகேட்ல கையெழுத்து போடும் போது அவர் கவர்மென்ட் ஸ்டாம்பு பேப்பரையோ, என் பெயரையோ, விலாசத்தையோ, என் அப்பா பெயரையோ எதையுமே பார்க்கலை. ஒரு செகண்ட் அவர் கண்ணுக்கு எல்லாமே மறைவாகி விட்டது. அந்த பேப்பரின் அடியில் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டார். டீச்சரிடமும் கொடுத்து விட்டார். அதிசயம் பாருங்கள். இதுக்கு முன்னாடி அவர் கையெழுத்துப் போட்ட ஒவ்வொரு பேப்பரையும் கண்ணுல விளக்கெண்ணை ஊற்றிக்கிட்டு படிச்சுப் பார்த்து கவனமாய் கையெழுத்துப் போட்டவர், இந்த ஒரு சர்டிபிகேட்டை மாத்திரம் அவர் எதையுமே படிக்காம, பார்க்காம சிம்பிளா கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்திட்டார். வாஃ! ஆவியானவர் ஆவியானவர்தான்! அவர் என்ன செய்யணுமோ அதை அழகா வாக்கு கொடுத்தபடியே செஞ்சிட்டார். அவரை நம்பினோர் ஒருபோதும் கைவிடப்படார்தானே!

நான் சர்டிபிகேட்டோடு திரும்பினேன்

இந்த உலகம் துன்மார்க்கங்களின் கரங்களில் இருக்கிறது என்று பைபிள் கூறுகிறது. இந்த பிரபஞ்சத்தின் தேவனாக கர்த்தர் இருக்கிறார். இந்த உலகமே அவருடைய ஆளுகைக்குள் இருக்கிறது. நீங்களும் நானும் இந்த உலகத்தில் தான் இருக்கிறோம். ஆனா நம்மை படைத்த அந்த சர்வ வல்ல தேவனை நாம் விசுவாசித்து அவருக்கு உண்மையாக எப்போதும் நடந்து கொள்ளணும். அப்போது நமது வேண்டுகல்கள் எல்லாவற்றையும் நாம் நினைப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் அதிகமாகவே ஆசீர்வதித்துக் கொடுப்பார். அவரை

மட்டுமே நாம நம்பி இருக்கும்போது அவர் இந்த உலகத்தின் அதிகாரிகளின் மனதையும் சூழ்நிலைகளையும் நமக்கு சாதகமாக மாற்றி நமக்கு நன்மைகளை செய்வாரே! நான் என் கரங்களில் சர்ட்டிபிகேட்டோடு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்!

பாகம் - 14

ஆபத்து வேளையில் ஆவியானவர் உதவுவார்

என் கையில் சர்ட்டிபிகேட்டோடு நான் வக்கீலைப் போய்ப் பார்த்தவுடன் அவரால் நம்பவே முடியவில்லை. துள்ளிக் குதித்து விட்டார். ‘அற்புதங்களைச் செய்கிற அதிசய தேவன் இயேசு என்று நீ சொல்றதை நான் இப்போ உணர்கிறேன்’ என்று பரவசத்தோடு சொன்னார். ‘மகனே! நானைக்கு கோர்ட்டுலபாருவானவேடிக்கைகளை. உங்க அப்பாவையும் எதிர் தரப்பு வக்கீலையும் உண்டு இல்லைன்னு பண்ணிப்பிடுறேன்.’ உற்சாகத்தில் அப்படியே வக்கீல் குதிச்சார். எனக்கு மனசுக்குள்ள ஒரு பெரிய பாரம். நானைக்கு வக்கீல் இந்த சர்ட்டிபிகேட்டை கேஸ் ஆரம்பிச்சவுடனே கோர்ட்டுல சமர்ப்பிப்பார். பெரிய பூகம்பமே வெடிக்கும். அதன் பேரல் வாதம் விவாதம் நடக்கும். அந்த எதிர் தரப்பு பிரபலமான வக்கீல் என்னை கூண்டில் ஏற்றி கேள்வி மேல் கேட்கிற சமயத்தில நான் தப்பித் தவறிக் கூட அந்த டீச்சரோட பெயரையோ, அடையாளத்தையோ சொல்லிடக் கூடாது. சொன்னேன், அவ்வளவுதான். என் வீட்டார் அவங்களை கொன்னே போட்டிருவாங்க. ஆண்டவரே, அந்த சமயத்தில் நான் என்ன சொல்லணும், அந்த சந்தர்ப்பத்தை எப்படி எதிர் கொள்ளணும்னு ஞானத்தை எனக்கு தாங்கப்பா’ என்று நான் ஆண்டவரிடம் வேண்டிக் கொண்டேன். ஆண்டவர் எனக்கு அப்போ லூக்கா 12:11, 12க் காட்டினார். ‘அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கு முன்பாக உங்களைக் கொண்டு போய் விடும் போது எப்படி, என்னத்தை மாறுத்தரமாகச் சொல்லுவோம் என்றும், எதைப் பேசுவோம் என்றும் கவலைப் படாதிருங்கள். நீங்கள் பேச வேண்டியவைகளை பரிசுத்த ஆவியானவர் அந்த நேரத்திலே உங்களுக்குப் போதிப்பார்!’

நான் பேச வேண்டியதை ஆவியானவர் உணர்த்தினார்

ஆண்டவரின் மேற்கண்ட வார்த்தைகளை படிக்கும்போது ஆவியானவரின் மகிமை என் மீது இறங்குவதை உணர்ந்தேன். கோர்ட்டில் என் பெயர் அழைக்கப்பட்டு நான் கூண்டில் நிற்கின்ற சமயத்திலும் ஆவியானவர் என் மீது அசைவாடுவதை என்னால் உணர முடிந்தது. ஜட்ஜ் என் வக்கீலின் விவாதத்தைக் கேட்டார். சர்ட்டிபிகேட்டையும் பார்த்தார். கோர்ட்டில் இருந்த அனைவரின்

கண்களும் என் மேலேயே இருந்தன. ஜட்ஜ் என்னைப் பார்த்து ‘நீ என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய் என்பதை விளக்கமாகக் கூறலாம்’ என்றார். ஒரே ஒரு செகண்ட் என் மனதில் நான் இயேசுவே வேண்டிக் கொண்டு, ஒரு மூச்சை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட்டு ஜட்ஜையும், கோர்ட்டில் இருந்த ஜனங்கள் அனைவரையும் ஒருமுறை தீர்க்கமாகப் பார்த்தேன். ஆவியானவர் என்னைப் பலப்படுத்தி இருந்தார். எனக்கு உள்ளத்தில் ஒரு துளி பயம் கூட இல்லை.

நீதிமன்றத்தில் என் முதல் சுவிசேஷ அறிவிப்பு

கணீர் என்ற குரலில் நான் ‘ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் படைத்தார். பூமி வெறுமையாயும், ஒழுங்கற்றும் இருந்தது. இறைவன் பூமியை உண்டாக்கினார். அதில் ஏதேன் தோட்டத்தையும் உருவாக்கினார். மண்ணைப் பிசைந்து அவருடைய கரங்களினாலேயே ஆதாமையும் ஏவாளையும் உருவாக்கினார். மண்ணில் உள்ள 16 வகை தாதுப் பொருட்களும் மனிதனுடைய உடம்பில் உள்ளது என்று மருத்துவர்கள், விஞ்ஞானிகள் நிரூபித்துள்ளனர். தான் படைத்த மனிதர்களைக்காணதினமும் மாலையில் அவர் வருவார். அவர்களோடு இருந்தார். புசிக்க வேண்டாம் என்று ஆண்டவர் கட்டளையிட்டிருந்த கனியை புசித்து அவருக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போனதின் நிமித்தம் அவர்களும், அவர்களுடைய பரம்பரையான மனித இனமே பாவத்தில் விழுந்தது. பாவத்தின் சம்பளம் மரணம். கொடிய நரகத்தில் யுக யுகமாக வேதனை. ஒருவரும் கெட்டு நரகத்திற்கு செல்வது தேவ சித்தமல்ல.

மரித்து உயிர்த்தெழுந்த ஒரே ஜீவன் இயேசு

அதனால், தான் படைத்த மனிதர்கள் பாவத்திலிருந்தும், நரஹாக்கிளையிலிருந்தும் விடுதலை பெற, அவர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய தண்டனையை தம் மேல் ஏற்றுக் கொண்டு பாவ விமோசனம் கொடுக்க இயேசுவே மனித அவதாரம் எடுத்து வந்து, கல்வாரி சிலுவையிலே கடைசி சொட்டு ரத்தம் வரை சிந்தி, மரித்து, மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்து இன்றும் ஜீவிக்கின்ற ஒரே தெய்வம் இயேசு. அவரை நான் என் ஆவி ஆத்துமா சரீரத்தில் கண்டு உணர்ந்து அவரை ஏற்றுக் கொண்டேன். அவரை விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொண்டால் அவர் மூலமாக மட்டுமே நாம் பரலோகம் செல்ல இயலும். வேறு எதனாலும், எவராலும் அல்ல. இதை எல்லா வேதங்களுமே கூறுகிறது.’ ஆவியானவர் எனக்குள்ளிருந்து இடி முழக்கமாக வெளிப்பட்டார். அதுவே நான் முதன் முதலாக கோர்ட்டில் அனைவருக்கும் முன்பாக சுவிசேஷத்தை அறிவித்த முதல் பிரசங்கம். அதுவும் இயேசு கிறிஸ்துவை அறியாத அநேக ஜனங்களுக்கு முன்பாக ஆண்டவர் என்னை பேச வைத்தார்.

ஆவியானவர் இந்த அதிகாரத்தையும் ஞானத்தையும் தேவனுடைய ஒவ்வொரு ஊழியக்காரருக்கும் கொடுக்க விரும்புகிறார். ஆதி காலத்தில் அப்போஸ்தலர்கள் ஆண்டவருடைய வார்த்தைகளை பிரசிக்கிக்கும்போது அநேக அற்புதங்களும் அதிசயங்களும் அடையாளங்களும் நடந்தன. அது போன்று இப்போதும் இங்கே நடக்க வேண்டுமானால் நாம் பரிசுத்த ஆவியின் நிறைவை, அக்கினியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

கிறிஸ்தவனாக வாழ எனக்கு முழு அதிகாரம்

அனைத்தையும் மிகப் பொறுமையோடு கேட்ட நீதிபதி, 'இந்தியா ஒரு குடியரசு நாடு. உனக்கு 20 வயதாகிறது. இந்தியாவில் வாழும் எந்த மனிதரும் எந்த மதத்தையும் விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொண்டு வாழும் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுள்ளனர். அதன்படி நீ ஒரு கிறிஸ்தவனாக வாழ இந்த கோர்ட் உனக்கு அதிகாரமும் உரிமையும் அளிக்கிறது' என்று தீர்ப்புக் கூறினார். சூழ்ச்சி நிறைந்த சாத்தானின் முழு அதிகாரத்தில் உள்ள இப்பூமியில் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியம் செய்யும் அதிகாரத்தை வழங்குவதற்கு அந்த தேவனே இறங்கி வந்து கொடுத்து விட்டார். தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் நீதியும், வல்லமையும் மறைந்து விடவில்லை. நான் மறைந்து வாழுகின்ற சமயத்தில் எப்போவாவது ஒரு முஸ்லீம் சகோதரனோ, சகோதரியோ என்னைப் பார்த்துவிட்டால் எனக்கு எதிரிகளாக மாறி, என் மீது கற்களை வீசி ஏறிந்து, என் தலை முடியைப் பிடித்து இழுத்து, அடித்து, என் உடைகளைக் கிழித்ததையும், முகத்தில் காறித் துப்பியும், அடித்து ஒரு நாயை விரட்டியதுபோல் விரட்டியதையும் பலமுறை அனுபவித்திருக்கிறேன். மசூதியைச் சேர்ந்த பலர் இதற்காகவே காத்திருப்பார்கள். இந்த துன்ப அவலங்களுக்கு இந்த கோர்ட்டின் தீர்ப்பு மூலமாக ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டது.

நான் ஒரு கிறிஸ்தவனைப் பெறவில்லை; முஸ்லீமையே பெற்றேன்

ஜட்ஜ் என்னிடம் 'உன் பெற்றோர்களோடு செல்வதற்கு உனக்கு இஷ்டமா?' என்று கேட்டார். 'ஆம். எனக்கு அவர்களோடு செல்ல, அவர்களோடு இருக்க இஷ்டம்' என்றேன். 'நீ உன் பெற்றோர்களோடு தாராளமாகச் செல்லலாம். ஏனென்றால் நீ அவங்களோடு இருக்கணும்கிறதுக்காகத் தான் அவங்க இந்த கேசையே போட்டார்கள்'. பிறகு என் தந்தையிடம் 'உங்க மகள் உங்களோடு வருவதற்கு விருப்பம் தெரிவித்து விட்டபடியால் அவளோடு இனி எந்த பிரச்சி நையும், தகராறும் செய்ய வேண்டாம்' என்றார். ஆனால் என் அப்பா நிதானமிழந்து கத்தினார். 'இனி எனக்கு அவ தேவையில்லை. அந்த ஹராமி இனி எனக்கு மகளே இல்லை. அவ எங்கே வேணா போகலாம். இருக்கலாம். எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. நான்

ஒரு கிறிஸ்தவளைப் பெற்றெடுக்கவில்லை. ஒரு முஸ்லீமையே பெற்றெடுத்தேன். அவ ஒரு முஸ்லீமாக வருவதாக இருந்தால், இந்த கோர்ட் அவளை ஒரு முஸ்லீமாக ரிலீஸ் செய்தால் மட்டுமே நான் அவளை ஏற்றுக் கொள்வேன்' என்று பிடிவாதமாகக் கூறினார்.

‘எனக்கு அவள் தேவையில்லை’ என்றார் என் அம்மா

‘அவள் உங்கள் மகள். அவள் உங்களோடு வர விரும்புகிறாள். நீங்கள் அவளை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்’ என்று கோர்ட் கூறியது. ஆனால் என் அப்பா திட்டவட்டமாக மறுத்து ஒரு பெரிய சலசலப்பையே உண்டாக்கினார். பிறகு ஜட்ஜ் என் அம்மாவை அழைத்து ‘அவள் உங்கள் மகள் இல்லையா? அவள் உங்களோடு வர விரும்புகிறாள். அட்லீஸ்ட் நீங்களாவது அவளை ஏற்றுக் கொண்டு இந்த கேசை இங்கேயே இப்போதே முடியுங்கள்’ என்றார். அதற்கு என் அம்மாவும், ‘நான் சொல்ல வேண்டிய பதிலை அவளின் அப்பா ஏற்கனவே கூறி விட்டார். அதில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. நானும் ஒரு முஸ்லீம் பெண்ணைத்தான் பெற்றேன். ஒரு கிறிஸ்தவளை அல்ல. எனக்கு அவள் வேண்டாம்’ என்று கூறி விட்டார்கள்.

இயேசுவின் அன்பு ஒருபோதும் மாறாது

‘உன்னைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் உன்னை கைவிட்டாலும் நான் உன்னை ஒருபோதும் கைவிட மாட்டேன்’ என்பதை ஆண்டவர் எனக்கு உணர்த்தினார். ‘உன்னைப் பெற்றவர்கள் மாறலாம், உனக்கு உதவியவர்கள், உனது நண்பர்கள், உறவினர்கள் அனைவருமே மாறலாம். ஆனால் உன்னைப் படைத்த அந்த சர்வ வல்ல தேவனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் அன்பு ஒருபோதும் மாறாது. எந்த சூழ்நிலையிலும் அது மாறவே மாறாது. அது என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் நிலையான சாக்ஷதமான அன்பு. தாயின் கருவிலிருந்து உன்னை கண்ணும் கருத்துமாக காத்து, போதித்து, பராமரித்து, சகல நாச மோசங்களுக்கும், ஆபத்துகளுக்கும் நம்மை விலக்கிப் பாதுகாத்த தேவன், நம் ஆத்துமா அழிந்து போவதை அவர் விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் இந்த ஜீவாத்மா அந்த பரமாத்துவாவிடமிருந்து வந்தது. இது அவருக்கே சொந்தமானது. அது எக்காலத்தும் அவரோடேயே இருக்க வேண்டும் என விரும்பி அதை மோல்டு செய்கிறார். இதைப் புரிந்து கொண்டு நாம் அவருக்கு நம் இருதயத்தைத் திறந்து கொடுக்கணும்.

துக்கத்தை சந்தோஷமாக மாற்றினார்

அதன் பிறகு ஜட்ஜ் என் அப்பாவிடம், ‘உங்கள் பெண்ணை உங்களுடன் அழைத்துச் செல்வதற்கு உங்களுக்கு இஷ்ட மில்லை என்றால் ஒகே. அதை அப்படியே எழுதி, கையெழுத்து போட்டு விட்டு நீங்கள் போகலாம். அதில் அவள் இனி உங்கள் பெண் இல்லை

என்றும், அவள் ஒரு கிறிஸ்தவளாக மாறியதை நீங்கள் எதிர்க்கவில்லை என்றும், நீங்களோ அல்லது உங்களைச் சேர்ந்தவர்களோ இந்தக் காரணங்களுக்காக இன்று முதல் அவளுக்கு எந்த தொந்தரவும், இடையூறும் செய்ய மாட்டோம் என்று எழுதி கையெழுத்திடுங்கள். இவ்வாறு எப்படி எஸ்தரின் துக்கத்தையும் இஸ்ரவேலர்களின் துக்கத்தையும் மாற்றினாரோ அதுபோல ஆண்டவர் என்னுடைய துக்கத்தையும் சந்தோஷமாக, களிப்பாக மாற்றி எனக்கு பரிபூரண விடுதலையைத் தந்தார்.

கர்த்தர் ஊழியத்திற்கு அழைத்தவர்களை பாதுகாக்கிறார்

அன்று மட்டும் அந்தத் தீர்ப்பு என் அப்பாவுக்கு சாதகமாக இருந்திருந்தால், அது என் வாழ்க்கையையே நாசமாக்கி இருக்கும். ஏன்னா என் அப்பா பெரிய பிளானோடுதான் வந்திருந்தார். தம்பனூரில் என் அப்பா ஒரு ஹோட்டலில் ஒரு ரூமை புகப் பண்ணி அதை ஜோராக அலங்கரித்தும் வைத்திருந்தார். என்னை கோர்ட்டிலிருந்து நேராக அந்த ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்று, இயேசுவை மறுதலிக்கவெல்லாம் என்னை வற்புறுத்தாமல், அன்றே அப்போதே அவசர அவசரமாக என் திருமணத்தை முடிக்கவும், அதன் பிறகு என்னை திருமணம் செய்து கொடுத்த வீட்டில் ஒரு ரூமில் போட்டு பூட்டி, உயிர் மட்டும் போகாத அளவுக்கு என்னை கடுமையாக சித்திரவதை செய்து வேதனை தாங்காமல் கிறிஸ்துவை மறுதலிக்க வைத்து மீண்டுமாய் இஸ்லாத்துக்கு திருப்புவற்கும் திட்டம் தீட்டியிருந்தார். அந்த பிளானோடுதான் அவர் அன்று வந்திருந்தார். ஆனால் கர்த்தருடைய ஊழியத்தை செய்வதற் கென்று அழைக்கப்பட்ட அவருடைய பிள்ளைகளை யார் எத்தனை வஞ்சகமான திட்டங்களோடு வந்திருந்தாலும் அவருக்கு மறைவில்லாதது ஒன்றுமில்லையே. அவர் அனைத்தையும் தலைகீழாக மாற்றிப் போட்டு விடுவாரே!

பாகம் - 15

நான் இருந்த பகுதியில் என்னால் தினமும் கலாட்டா

ஆனால் என் அப்பா சும்மா இருக்கவில்லை. நான் திரும்பவும் எனக்கு ஆதரவு கொடுத்த ஊழியக்காரரின் குடும்பத்தோடேயே இருந்தேன். சில நாட்கள் கழித்து, நாங்கள் வீட்டில் குடும்ப ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்துக் கொண்டு இருந்தோம். அந்த சமயத்தில் நாங்கள் இருந்த வீட்டிற்கு முன்பு ஏதோ கலாட்டா நடப்பது போல் சத்தம் கேட்டது. நாங்கள் வெளியே வந்து பார்த்தால் அங்கே வழக்கமாக எங்களின் ஜெப வேளையில் வந்து கலாட்டா செய்து

தொந்தரவு கொடுக்கும் சில வாலிபர்கள் அங்கு வந்து கலாட்டா செய்து கொண்டு இருந்தனர். என் அப்பா இவர்களுக்கு பணம் கொடுத்து இவ்வாறு தொந்தரவு செய்யுமாறு அனுப்பியிருந்தார். எதையும் வெளிப்படையாக, என் அப்பாவால் செய்ய முடியாததால் இப்படியாக இரகசியமாக பணம் கொடுத்து மறைமுகமாக எனக்கு தொந்தரவு கொடுக்க திட்டம் போட்டு விட்டார். வந்த வாலிபர்களின் கலாட்டாவால் அங்கே ஒரு பெரிய கூட்டமே கூடி விட்டது. ஒரு இளம் வயதுப் பெண்ணை அவள் யார், எங்கே இருந்து வந்தாள், எதற்காக இங்கே இருக்கிறாள் என்று எல்லாம் யாருக்கும் தெரியாமல் இந்த வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு இங்கே இருக்கிறவர்கள் சில சட்ட விரோதமான காரியங்களை செய்து வருகிறார்கள். அவளை உடனே வெளியே விரட்டி விடுங்கள்.

என்னை வெளியே அனுப்பிவிடும்படி வற்புறுத்தல்

நன்கு படித்த, நல்ல பண்புள்ள ஸ்திரீகள், குடும்பங்கள் சிறுவர்கள் வாழக் கூடிய பகுதி இது. இங்கே இதுபோன்ற ஊர் பேர் தெரியாதவர்கள் இருக்கக் கூடாது என்று தினமும் வந்து கலாட்டா செய்து அமைதியைக் கெடுத்தனர். இதுபோன்று தினசரி ராவடி, கலாட்டாவால் அந்த பகுதி மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து கிராமத் தலைவரிடம் புகார் கொடுத்தனர். அவரும் விசாரிக்க வந்து விட்டார். 'அந்தப் பெண் யாரு? உங்களுக்கு சொந்தமா? இல்லையே. எங்கிருந்து வந்தா? அவ சொந்த ஊரு, வீடு எங்கே இருக்கு? அவளோட அப்பா அம்மா யாரு? இங்கே வந்து ஏன் இருக்கா? அவளுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்று பல கேள்விகளைக் கேட்டார். அந்த காலனியில் இருக்கும் ஜனங்கள் 'இந்தப் பெண்ணாலேயும், இந்த பெண்ணை நீங்க இங்கே வச்சுக்கிட்டு இருக்கிறதாலேயும் இங்கே தினமும் இது மாதிரி கலாட்டா நடக்குது. எங்களுக்கு நிம்மதி இல்லை. எங்க அமைதி கெடுது. அதனால் ஒண்ணு நீங்க வீட்டை மாத்திக்கிட்டு வேற இடத்துக்குப் போங்க. இல்லைன்னா அவளை வெளியே அனுப்புங்க. ஏதாவது அனாதை ஆசிரமத்தில் சேர்த்து விடுங்கள்' என்று அவர்களும் கத்த ஆரம்பித்து விட்டாங்க.

அமைதியாக இருந்து நானே தெய்வம் என்று அறிந்து கொள்

அன்று இரவு நான் ஜெபிக்கும்போது ஆண்டவரிடம் கேட்டேன். 'எனக்கு ஏன் இவ்வளவு தொல்லை? இன்னும் எவ்வளவு நாள் இப்படியே உமக்காக, உம்மோட நாமத்துக்காக நான் அவதிப் படணும்? எனக்கு உயிர் வாழ இஷ்டமில்லை. எவ்வளவு சீக்கிரமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் நான் சாக விரும்புகிறேன். என்ன எடுத்துக் கொள்ளும் ஆண்டவரே! என்னால இவங்களும் அவதிப்படுறாங்க. போதுமப்பா. என்னால இனியும் தாக்குப் பிடிக்க முடியாதுப்பா' என்று கண்ணீர்

விட்டு அழுது ஜெபித்தேன். டக்கென்று ஆண்டவர் உணர்த்தினார். 'அமைதியா இருந்து நானே தேவன் என்று அறிந்து கொள்' என்றார். இன்று நாம் அமைதலாக இருந்து அவரே தேவன் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். நம்மோட சுய பெலத்தில், ஞானத்தில், சுய அறிவில், புரிந்து கொள்ளுதலில், நம்மோட வழியிலே நாம் நடக்க ஆரம்பிச்சுட்டா, ஆண்டவர் நமக்காக எதையும் செய்ய முடியாது. செய்யவும் மாட்டார். நாம் அமைதலாக, பொறுமையாக இருந்து பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டு சகித்துக் கொண்டு இருக்கணும். என் சொந்த அனுபவத்திலிருந்து என்னால் இதை உறுதிபடக் கூற முடியும். அப்படி இருந்தால் தேவன் கண்டிப்பாக இறங்கி வந்து அவருடைய மகிமையை, பிரசன்னத்தை, வல்லமையை, அவரின் அதிசயமான செயல்களை நம்மைக் காணும்படி செய்வார்.

எந்த துன்பம் வந்தாலும் நம்மை அணுகாது

பிறகு ஆண்டவர் 'உனது இடது புறத்தில் ஆயிரமும், வலது புறத்தில் பதினாயிரமும் விழுந்தாலும் அவர்கள் யாரும் உன் அருகில் வரமாட்டார்கள்' என்று பேசினார். நான் திடம் கொண்டு விட்டேன். ஆயிரம், பதினாயிரம் பேர் வந்தாலும் என்னை அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தேவனுடைய பிரசன்னம் என்னோடு இருக்கும்போது எவ்வளவு பேர் வந்தாலும், என்ன துன்பம் நேரிட்டாலும், எதுவும் என்னை அணுகாது, பாதிக்காது. அவர்கள் என் இரண்டு பக்கமும் சாய்வார்கள்' என்று உணர்த்தப்பட்டேன். அது எனக்கு தைரியம் தந்தது. நான் வேறு ஒரு இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டேன். அந்த இடத்திலேயும் சில நாள்கள் கழித்து இந்தப் பிரச்சினை, கலாட்டா நடந்தது. இம்முறை எனக்கு உதவி செய்யவோ, சப்போர்ட் செய்யவோ யாரும் வரவில்லை. அதற்குப் பதில் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டியவர்கள் என் அப்பாவோடு ஒரு உடன்படிக்கைக்கு வந்து விட்டனர். சாத்தானின் தந்திரங்களாலும், என் அப்பாவின் செல்வாக்கையும் கண்டு பயந்து எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டியவர்கள் என்னை காட்டிக் கொடுத்து விட்டனர்.

நான் என் வீட்டிற்கு திரும்பும் ஒரு சூழ்நிலை

என் அப்பா எல்லாவற்றையும் மிகத் தந்திரமாக செய்து விட்டார். என்னை அழைத்துச் செல்ல ஒரு வாகனத்தோடு வந்தவர்கள், 'உன் அப்பா இனி உனக்கு எந்த தொந்தரவும் தரமாட்டார். அவர் நீ உன் வீட்டிற்கு மறுபடியும் வரணும் என்று விரும்புகிறார். நீ இது போன்று கஷ்டப்படுவது அவருக்கு பிடிக்கவில்லை. உன்னைக் குறித்து மிகவும் கவலையோடு இருக்கிறார்' என்றெல்லாம் சொல்லி என்னை அவர்களோடு அனுப்பி வைக்க சம்மதிக்க வைத்து விட்டனர். என்னை

சுற்றியிருக்கிறவர்கள் அனைவரும் 'அவங்க தான் சொல்றாங்களல்ல. இனி உனக்கு எந்த தொந்தரவும் இருக்காது என்று. பின்ன என்ன? உங்க அப்பா, அம்மா இருக்கும் போது இன்னும் எவ்வளவு நாளைக்கு இப்படி அனாதையா இருப்பே? போ. நீ நல்லா இருக்கணும்கிறது தான் எங்களோட நினைப்பும்' என்று கூறி என்னை அவர்களோடு அனுப்பி விட்டனர்.

தீயின் வழியே நடந்தாலும் அது உன்னை கூடாது

என்னை அழைத்துப் போக வந்த அவர்கள் என்னை இழுத்து அந்த வாகனத்திற்குள் தள்ள முயன்றனர். நான் 'என்னைத் தொடாதீர்கள். நானாகவே வருகிறேன். ஒரு நிமிஷம். நான் உள்ளே போய் ஜெபம் பண்ணி விட்டு வந்து விடுகிறேன்' என்று கூறியவாறு என் ரூமுக்குள் சென்றேன். முழங்கால் படியிட்டேன். நான் ஜெபிக்கும்போது ஆண்டவர் என்னை ஏசாயா 43ஆம் அதிகாரம் 2 ஆம் வசனம் முதல் கீழே படிக்கும்படி உணர்த்தினார். 'நீ தண்ணீரைக் கடக்கும் போது நான் உன்னுடனே இருப்பேன். நீ ஆறுகளைக் கடக்கும் போதும் அவைகள் உன் மேல் புறழ்வதில்லை. நீ தீயின் ஊடே நடந்தாலும், அதன் நெருப்பு உன்னை சுடுவதில்லை.' இதைப் படித்தவுடன் நான் ஆறுகளையும், நதிகளையும் போன்ற பிரச்சினைகளை சந்தித்துத் தான் ஆகவேண்டும் என இருக்கிறது. நான் நெருப்பின் வழியே தான் போக வேண்டியிருக்கும். ஆனால் எதுவும் என்னைப் பாதிக்காது. ஆண்டவர் என் கூடவே இருப்பார். ஒகே வருவது வரட்டும். என்ன ஆகிவிடும்?' அதிகம் போனால் உயிர் போகும். 'கிறிஸ்தவர்களுக்கு சாவு ஆதாயம்.' ரத்தச் சாட்சியாக அவருக்காக நாம் மரித்தால் அவர் கூடவே நாம் சதாகாலமும் இருப்போமே. அதை விட பெரிய பாக்கியம் உலகில் வேறு என்ன இருக்கிறது? தைரியத்தோடு, ஒரு புது வைராக்கியத்தோடு, தெம்போடு எழுந்தேன். நான் எதிர் கொள்ள வேண்டிய பிரச்சனைகளைச் சந்திக்கக் கிளம்பி விட்டேன்!

என்னோடிரும் என்று வேண்டினேன்

அந்த வாகனம் என் வீட்டை அடைந்தவுடன், என்னை அழைத்து வந்தவர்களை என் அப்பா நன்றி, குட்பை சொல்லி அனுப்பி விட்டார். நான் வீட்டிற்குள் நுழையாமல் வீட்டிற்கு முன்பாக நின்று கொண்டு இருந்தேன். என் வீட்டிற்கு முன் இருந்த அந்த முழு ஏரியாவையும் நான் பார்த்தேன். அன்று நான் அந்த ஏரியா முழுக்க ரத்தம் சிந்தி, வேதனையிலும், வலியிலும் துடிதுடிக்க, தலை, கை, விரல்கள், கால் எலும்புகள் எல்லாம் உடைந்து, எழுந்து நிற்கவோ, நடக்கவோ முடியாத நிலையிலும், எப்படியோ கெந்தி கெந்தி, நொண்டி நொண்டி என் நொறுங்கிப்போன உடலையும் இழுத்துக் கொண்டு நான் சென்ற காட்சி என் மனத் திரையில் ஓடியது. 'ஆண்டவரே! இன்னும்

என்ன என்ன இந்த வீட்டில் நாம் சந்திக்க வேண்டி வருமோ? நீர் என்னோடும்' என்று வேண்டிக் கொண்டேன். நான் இன்னும் வீட்டிற்கு வெளியேயே நிற்பதை என் அப்பா பார்த்தார். அக்கம் பக்கத்தவர்கள் என்னைப் பார்த்தால், அது என் அப்பாவுக்கு பிரச்சி நையாகும். ஏன்னா யாருக்கும் தெரியாமல் என்னை ரகசியமாக என்னை அவர் அழைத்து வந்திருந்தார்.

இயேசு கடவுள் இல்லை

‘எல்லாருக்கும் உன்னைக் காட்டிக்கிறதுக்காக அங்கேயே நின்னுக்கிட்டு இருக்கியா? ஹராமி, சாத்தானே’ என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சொல்லியவாறே என் தலை முடியைப் பிடித்து இழுத்து என்னை வீட்டிற்குள் தள்ளினார். அவர் இழுத்த இழுவையில் நான் தட்டுத் தடுமாறி உள்ளே நுழையும் போது அவர் காலால் எட்டி ஓங்கி ஒரு உதை விட்டார். நான் சுவரில் போய் முட்டி மோதி கீழே விழுந்தேன். விழும்போது ‘இயேசுவே’ என்று என்னையும் அறியாமலே என் வாயிலிருந்து சத்தம் வந்தது. அவ்வளவுதான். என் அப்பா வெறி பிடித்து ஓடி வந்து என் முகத்தில், வாய் மூக்கு எல்லாம் அடைபடும்படியாக அவர் காலை வைத்து மிதித்தார். ‘அந்த சாத்தான் பெயரை மறுபடியும் சொல்லாதே. அவர் கடவுள் இல்லை, நீ நினைப்பதுபோல் அவர் ஒரு வல்லமையுள்ளவர்தான் உன்னை மறுபடியும் இங்கே நான் கொண்டு வரும்படி விட்டிருக்க மாட்டார். அதுனால் அவரை மறந்திடு’ என்று கத்தினார்.

ஒரு முஸ்லீமை திருமணம் செய்ய மாட்டேன்

பிறகு என் அப்பா மகுதியில் இருப்பவர்களுக்கு தகவல் கொடுத்தார். எனக்கு உடனடியாக திருமணத்தை முடிக்கவும் ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். நான் என் அப்பாவிடம் ‘இரண்டு தடவைகள் நிறைய பணம் செலவழிச்சு என் கல்யாணத்தை முடிக்கணும்னு முயற்சி செஞ்சீங்க. ஆனா முடியலை. ஏன்னா அதை நான் ஆராதிக்கிற ஆண்டவர் விரும்பவில்லை. எனக்கு திருமணம் நடக்கணும் என்பது தேவ சித்த மானால், எனக்கேற்ற அவரின் ஊழியத்தில் நான் உறுதுணையாக இருக்கக் கூடிய ஒருவரையே எனக்கு தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுப்பார். அப்போப்பட்ட இயேசுவின் ஒரு ஊழியக்காரடோயே என் திருமணம் நடக்கும். நான் நிச்சயம் ஒரு முஸ்லீம் போதகரை திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன்’ என்று உறுதிபடக் கூறினேன். இந்த வார்த்தைகள் அவர் காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ, அவ்வளவுதான். என் அப்பா ஒரு காட்டுக் கத்து கத்திக் கொண்டு என் மீது மீண்டும் பாய்ந்தார். அடி, உதை, மிதி, தலைமுடியை இழுத்து, என்னை கீழே தள்ளி, மீண்டும் மீண்டும் அடி உதை, குத்து, மிதி, திட்டு, தலையைப் பிடித்து தரையில் ஓங்கி ஓங்கி இடித்தார்.

உனக்கு இப்பவே கருமாதி செய்கிறேன்

‘ஒரு கிறிஸ்தவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்கு நான் விடுவேனா? நான் உயிரோட இருக்கிற வரைக்கும் அது நடக்காது. ஒரு கிறிஸ்தவப் பயலை நீ கட்டிக்கிட்டு கிறிஸ்தவ பன்றிக் குட்டிகளை நீ பிள்ளைகளா பெத்துப் போட்டு என் குடும்பத்து மேல சாபத்தின் மேல சாபத்தைக் கொண்டு வரும்படி நான் விட்டிருவேனா? என்னை கையால் ஆகாத ஒரு கேணப்பயல் என்று நினைச்சிட்டியா? நீ உயிரோட இருந்தாத்தானே உனக்கு கல்யாணம். காதையத்து எல்லாம். உனக்கு கல்யாணம் இல்லை. இப்பவே கருமாதி செய்யுறேன்’ என்று கூறியவாறே மீண்டும் மீண்டும் என் வயிற்றிலும், நெஞ்சிலும் அடி, உதை, குத்து. காலால் எட்டி எட்டி புட்பாலை எத்துவதைப் போல் என்னை அப்படியே பந்தாடினார். தாங்க முடியாத அளவுக்கு எனக்கு வலி, வேதனை, நான் அலறினேன். அந்த அலறலில் இயேசுவே என்று கத்தினேன். அந்தப் பேரைக் கேட்டவுடனேயே என் அப்பா இன்னும் வெறிபிடித்தவர் போல என்னைத் தாக்கினார். என் கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. நான் சுயநினைவை இழந்து விட்டேன். அதன் பிறகு என்ன நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. பிறகு என்ன நடந்தது என்பதை பின்பு என் வீட்டாரிடமும் மற்றவர்களிடமிருந்தும் தெரிந்து கொண்டேன். எனக்கு அப்போ எதுவுமே தெரியாது.

நான் சுயநினைவை இழந்தேன்

நான் மயங்கி விழுந்து உணர்வற்று கிடப்பதையும், அந்த அறை முழுவதும் என் ரத்தம் சிந்திக் கிடப்பதையும் பார்த்தவுடன் என் குடும்பத்தார் அனைவரும் நான் இறந்து விட்டேன் என்று நினைத்து விட்டனர். திரும்பத் திரும்ப என் வயிற்றில் என் அப்பா பலங் கொண்ட மட்டும் எட்டி எட்டி உதைத்ததால் என் வாய், மூக்கு, காதுகளிலிருந்து எல்லாம் ரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வயிற்றில் அடி மேல் அடி விழுந்ததால் நான் அப்படியே சுருண்டு போய் படுத்திருந்தேன். நான் இறந்து விட்டேன் என்ற நினைவு வந்தவுடன், என் அப்பாவுக்குப் பயம் வந்து விட்டது. நான் இறந்து விட்டது தெரிந்தால், நான் இப்படி அடிபட்டு ரத்த வெள்ளத்தில் கிடப்பதை யார் பார்த்தாலும், இதை ஈவு இரக்கமற்ற ஒரு கொடூரமான கொலை என்று எண்ணி போலீசில் புகார் செய்தால், அவர் அரைஸ்ட் ஆகி ஜெயிலுக்குப் போக வேண்டி வருமே என்ற பயம் அவருக்கு வந்து விட்டது.

நான் இறந்து விட்டேன் என்று பயந்தார்

நான் கிடக்கும் நிலையைப் பார்த்து என் அம்மா ‘ஐயோ அவளை சாகடிச்சிட்டீங்களை’ என்று கதறி கத்த ஆரம்பிச்சாங்க. என் அப்பா ஓடிப் போயி என் அம்மாவை ஓங்கி ஒரு அறை விட்டார். ‘பொத்து வாயை சாத்தானே! ஒரு சின்ன முணங்கல் சத்தம் கூட வெளியே வரக் கூடாது’

என்று ஒரு துணியை எடுத்து என் அம்மாவின் வாயையும் இறுக்கமாக கட்டி விட்டு, அவர்களை ஒரு ரூமில் போட்டு பூட்டி விட்டார். ‘ஏதாவது சத்தம் கித்தம் போட்டே உனக்கும் இதே கதிதான். ஜாக்கிரதை’. வேக வேகமாக என் அப்பா செயல்பட்டார். வீட்டை வெளியில் பூட்டி விட்டு ஸ்கூலுக்குப் போயி என் தம்பிகளை அழைத்துக் கொண்டுபோய் என் சொந்தக்காரர்கள் வீட்டில் விட்டார். என் தம்பிகள் அனைவரும் சிறுவர்கள். நான் கிடக்கும் நிலையைப் பார்த்து பயந்து இதை யாரிடமாவது சொல்லிவிட்டால் ஆபத்தாயிற்றே. நாங்கள் குடும்பமாக ஒரு முக்கிய விசேஷத்திற்காக வெளியூர் செல்வதாக அக்கம்பக்கத்தில் எல்லாம் சொல்லி விட்டார்.

பிணமாக ஆற்றில் போடப்பட்டேன்

என் அப்பா வீட்டுக்கு திரும்ப வந்து வீட்டை உள்ளே பூட்டிக் கொண்டு இருட்டும் வரை காத்திருந்தார். அதற்குள் என் அப்பாவே அந்த ரூமை நன்றாகக் கழவி, ரத்தக்கறைகளை எல்லாம் போக்கினார். ஒரு பெரிய சாக்கை எடுத்தார். என் உடலை அந்த சாக்கினுள் போட்டு, மேலே ஒரு கயிறால் கட்டினார். நன்கு இருட்டிய பிறகு அவரே கஷ்டப்பட்டு தனியாக அந்த சாக்குப் பையை தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு எங்கள் வீட்டிற்கு அருகிலேயே ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இதிக்கரா என்ற ஆற்றில் தூக்கி எறிந்து விட்டு வந்து விட்டார். அவர் பட்டப்படி அடங்கவில்லை.

யாகம் - 16

ஆண்டவருடைய வார்த்தைகள் ஜீவனுள்ளவை

இந்த தருணத்தில் தான் ஆண்டவர் சொன்ன அந்த வாக்குத் தத்தம், ‘நீ தண்ணீரைக் கடக்கும் போதும் நான் உன்னுடனே இருப்பேன். நீ ஆறுகளைக் கடக்கும் போதும் அவைகள் உன்னை மூழ்கடிப்பதில்லை’ என்பது அப்படியே செயல்பட்டது. நாம் நினைக்கலாம், இந்த வாக்குத்தத்தங்களெல்லாம் பல நூறாண்டுகளுக்கு முன்னாடி அப்போ இருந்த சூழ்நிலையில் யாருக்கோ கொடுக்கப்பட்டது என்று.

இப்போ நமக்கு அது பொருந்தாது. நமக்கு அது செயல்படாது. இப்போ நாம் அவைகளை நம்புகிறது பைத்தியக்காரத்தனம் என்று எண்ணுகிறோம். இவைகளெல்லாம் சாத்தான் நமக்கு கொண்டு வரக் கூடிய அவிசவாச எண்ணங்கள். ‘பிசாசுக்கு இடம் கொடாதிருங்கள்.’ அவனுக்கு எப்பவுமே நாம் ஆண்டவரையும், அவரோட வார்த்தைகளையும் நம்பி விசுவாசம் கொண்டு விடாதபடி எண்ணங்களைக் கொடுக்கிறவன்தான் அவன். ‘அவன் அழிக்கவும், கொல்லவும், திருடவும் வருகிறான்.’

மாறாத, அழியாத சத்திய வார்த்தைகள்

பரிசுத்த வேதாகமத்தில் ஆண்டவர் கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஜீவனுள்ளது. வல்லமை உள்ளது. அவைகள் எக்காலத்திலும், எப்பொழுதும், எந்தச் சூழ்நிலைகளிலும், அவரையும் அவர் வார்த்தைகளையும் விசுவாசிக்கிற எவருடைய வாழ்க்கையிலும் நிறைவேற்றத்தக்கதாக, என்றும் மாறாத, நித்தியமாய் இருக்கும் சத்திய வார்த்தைகள். சமுத்திரம் வற்றிப் போகலாம். மலைகள் இடம் பெயரலாம். இந்த பூமியும் உலகமும் அழிந்து போகலாம். ஆனால் பைபிளில் உள்ள ஜீவனுள்ள தேவனுடைய வார்த்தைகள் ஒருபோதும், என்றென்றைக்கும் மாறாதது. அழியாதது. அள்ள அள்ளக் குறையாதது. இப்போப் பட்ட ஒரு ஜீவ சத்திய வேதத்தை, நமக்குக் கொடுத்ததற்காக அந்த கல்வாரி நாயகரை நாம் மகிமைப்படுத்தி நன்றி கூறி ஸ்தோத்தரிப்போமாக! அந்த வார்த்தைகள் நமக்கு ஜீவனைக் கொடுக்கும்.

மறுபடியும் மயங்கினேன்

எமக்கு சுயநினைவு திரும்பிய போது எனக்கு இந்த எண்ணம் தான் தோன்றியது. தண்ணீருக்குள் கட்டப்பட்ட அந்த சாக்கு மூட்டைக்குள் இருந்த அந்த நிலையில் நான் மறுபடியும் சுயநினைவை இழந்தேன். என் அப்பா திரும்பத் திரும்ப எட்டி உதைத்ததின் விளைவாக என் அடி வயிற்றில் ஏற்பட்ட உட்காயங்களினால் என்னால் தாங்க முடியாத அளவுக்கு அங்கே வலி என்னை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் நான் மறுபடியும் மயக்கமானேன். நான் மீண்டும் கண் திறந்து பார்த்தபோது நான் ஒரு ஆஸ்பத்திரி பெட்டில் இருந்தேன்.

மூட்டையில் என்னை குற்றயிராய் கண்டனர்

என்னை உள்ளே வைத்துக் கட்டப்பட்ட அந்த சாக்குப் பை ஆற்றுத் தண்ணீரில் மிதந்து மிதந்து, ஆற்றின் போக்கோடு வெகுதூரம் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு கடைசியில் எங்கோ ஒரு கரையில் ஒதுங்கியிருக்கிறது. அந்த ஆற்றில் குளிப்பதற்காக வந்த ஒரு சோஷியல் ஓர்க்கர் அந்த சாக்குப் பையைப் பார்த்திருக்கிறார். அதன் சைஸ், பருமனிலிருந்தே ஏதோ ஒரு டெட் பாடியை அதில் வைத்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள் என்று தெரியும்படி இருந்தது. ஒதுங்கி இருந்த மூட்டையை அந்த தண்ணீரின் ஓட்டத்திற்கு தள்ளி விடலாம் என்கிற எண்ணத்தில் அதை இழுத்துத் தள்ளுகின்ற போது மூட்டைக்குள் ஏதோ ஒரு அசைவையும் முனங்கல் சத்தத்தையும் அவர் கவனித்திருக்கிறார், கேட்டிருக்கிறார். உடனே அந்த மூட்டையின் கயிறை அவிழ்த்து பார்த்திருக்கிறார். என்னை குற்றயிரும் குலை உயிருமாய் கண்டிருக்கிறார். உடனே அவருடைய மனைவியையும் அழைத்து இருவரும் சேர்ந்து என்னைத் தூக்கி ஒரு

வண்டியில் போட்டு கொல்லம் உபாசனா என்ற ஆஸ்பத்திரியின் கேஷுவாலிட்டி வார்டுக்கு கொண்டு வந்து இறக்கி அதன் உள்ளே போகும் வழியிலேயே என்னை கிடத்தி விட்டு ஒரு ஓரமாக ஒளிந்து கொண்டு நின்றிருக்கின்றனர்.

நான் இறந்து விடக் காத்திருந்தனர்

உள்ளே போய் எந்த டாக்டரிடமுமோ, நர்க்களிடமோ சொல்ல வில்லை. சொன்னால் பிரச்சினை வரும். நான் யாரு? எங்கே, யார் என்னைக் கண்டெடுத்தார்கள்? நான் இருந்த நிலையில், என் உடம்பில் இருந்த காயங்கள் எல்லாம் இது ஒரு கொலை முயற்சி என்று காட்டும். போலீஸ் கேசாகும். பலமுறை விசாரணைக்கு அழைப்பார்கள். இதற்கெல்லாம் பயந்து கொண்டு என்னை அநாதையாக ஆஸ்பத்திரி வாசலில் கிடத்தி விட்டு ஒரு ஓரமாக ஒளிந்து அந்த தம்பதிகள் நின்று கொண்டு எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் நான் கிடப்பதை யாரோ உள்ளே போய் சொல்ல டாக்டர்கள் வந்து பார்த்தனர். நான் இருந்த மிகவும் சீரியசான நிலையில் இன்னும் சிறிது நேரம்தான் நான் உயிரோடு இருப்பேன். உடனே ட்ரீட்மெண்ட் கொடுத்தாலும் பிழைக்கிறது கஷ்டம். ஆனா ட்ரை பண்ணலாம். ஆனால் எனக்காக, என்னுடைய ஆப்ரேஷனுக்கு முன்பாக பொறுப்பெடுத்து கையெழுத்திட யாரும் இல்லாததால் தயங்கினர். மேலும் நான் இங்கே இருப்பது உரியவர்களுக்குத் தெரிந்தால் எனக்குத்தான் மேலும் ஆபத்து' என்றவுடன் அவர்கள் ஆப்ரேஷன் எதுவும் செய்யாமல் நான் இறந்து விடுவதற்காகக் காத்திருந்தனர்.

அனாதைப் பிணமாய் அடக்கம் பண்ணுங்கள்

யார் என்னைக் கொண்டு வந்தது, என் பெயர், எனக்கு ஏன் இப்படி ஆச்சு? இப்படிச் செய்தது யார்? இதுபோன்ற எந்த தகவலும் இல்லாம எப்படி ட்ரீட்மெண்ட் கொடுக்கிறது? யார் என்னைக் கொண்டு வந்தது என்று தெரியுமா என்று பலரிடம் கேட்டனர். ஒருத்தருக்கும் தெரியவில்லை. ஆஸ்பிட்டல் அதிகாரிகளிடம் ஆலோசனை கேட்டனர். முனிசிபாலிட்டிக்கு தகவல் தெரிவியுங்க. இறந்தவுடனே அடக்கம் பண்ண ஏற்பாடு பண்ணச் சொல்லிடுங்க என்று அவர்களும் கை கழுவி விட்டனர். என்னை ஒரு ஓரமாக இழுத்து போட்டு விட்டு நான் இறந்து விடுவதற்காக காத்திருந்தனர். டாக்டர்கள் வந்து பார்த்து விட்டு சென்ற பிறகே என்னை தூக்கி வந்த தம்பதிகள் திரும்பி போயிருக்கின்றனர்.

யார் கைவிட்டாலும் கைவிடாத தேவன் இயேசு

அந்த ஆஸ்பத்திரி டாக்டர்கள் என்னை புறக்கணித்து கைவிடலாம்.

ஆனால் என்னை அழைத்து தேவன் என்னை கைவிட மாட்டாரே. அதே ஆஸ்பத்திரியில் பல ஆண்டுகளாக வேலை செய்த ஒரு கிறிஸ்தியன் டாக்டர் வெளிநாடு செல்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதற்காக அவர் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டார். அன்று மாலை 4 மணிக்கு அவருக்கு பிளைட். அன்று அவர் வீட்டில் அதற்காக ஒரு பிரேயர் மீட்டிங் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அந்த பிரேயர் மீட்டிங்கிற்கு சிலரை அழைப்பதற்காக அவர் அன்று அப்போது அங்கே வந்திருந்தார். அவர் கண்களில் நான் படுமபடி ஆண்டவர் செய்துவிட்டார். நான் யார் என்று மற்றவர்களிடம் விசாரித்து விட்டு, விபரம் எதுவும் கிடைக்காமல், என்னிடத்தில் வந்து என் கை நாயையைப் பிடித்துப் பார்த்திருக்கிறார். நாடித் துடிப்பைப் பார்த்தவுடன் என்னை உடனே அந்த ஆஸ்பத்திரியில் ஐசியு வார்டுக்கு மாற்றச் சொல்லி கூறியிருக்கிறார். உடனே சிகிச்சை அளித்தால் என்னைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று உணர்ந்திருக்கிறார். அங்கு எனக்கு ஆக்ஸிசன் கொடுக்கப்பட்டவுடன் சிறிது நேரத்தில் நான் சீராக மூச்சுவிட ஆரம்பித்திருக்கிறேன். ஆவியானவர் அந்த கிறிஸ்தவ டாக்டரோடு இடைப்பட்டிருக்கிறார்.

கர்ப்பப்பையை உடனே எடுக்கணும்

எனக்கு டீர்மெண்ட் அளிக்க, ஒத்துழைக்க மற்ற எந்த டாக்டரும், ஹாஸ்பிடல் ஸ்டாஃபும் முன் வரவில்லை. அதனால் இவரே சில டெஸ்ட்கள் செய்தார். இதற்குள் எனக்கு மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்துப் பார்த்தவுடன் என்னைப் பற்றி சில கேள்விகள் கேட்டார். எனக்கு யாராவது சொந்த பந்தம், உறவினர்கள், நண்பர்கள் இருக்கிறார்களா என்று கேட்டார். ஒருவரும் இல்லை என்றேன். என் அடி வயிற்றில் பலத்த அடிகள் விழுந்ததினால் என் கர்ப்பப்பை மிகவும் மோசமான நிலையில் பாதிக்கப்பட்டு, அங்கே ரத்தக் கசிவும், தண்ணீரும் கலந்ததினால் அங்கே சீழ் பீடித்து டேமேஜ் ஆகியிருக்கிறது. ஆகவே உடனடியாக ஆப்ரேஷன் செய்து பாதிக்கப்பட்ட அந்த யூட்ரசை எடுத்தாகணும் என்றார். ஆப்ரேஷனுக்கு எந்த செலவும் இல்லாமலேயே அவர் செய்வதற்கு தயாராக இருந்தார். ஆனால் நாலு மணிக்கு பிளைட் பிடிக்க வேண்டியிருந்ததால் அவர் வேறு வழியின்றி சில மருந்துகளை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு, இந்தப் பெண்ணை ஒரு பெட்டில் படுக்க வைத்து ஹாலில் இருக்கும்படி செய்யுங்கள் என்று மற்ற டாக்டர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அவள் எழுந்து நடக்க பெலன் வந்தவுடன் அவள் எழுந்து செல்லட்டும் என்று கூறி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அவர் சென்று விட்டார்.

உடம்பு வீங்க ஆரம்பித்து விட்டது

மார்க்செரி (பிண அறை)க்கு அருகில் இருந்த அந்த ஹாலில்

என்னை ஒரு பெட்டை போட்டு அதில் படுக்க வைத்தனர். அந்த கிறிஸ்தவ டாக்டர் கேட்டுக் கொண்டபடி என் யூட்டிரஸில் இருந்த சீழ் நீங்கி குணமாகும்படி மருந்து கொடுத்தார்கள். ஆனால் சீழ் குறையாமல் என்னுடைய யூட்ரஸில் காயம் மேலும் மோசமாக என்னால் தாங்கவே முடியாத அளவுக்கு வலி, வேதனை என்னை வாட்டி வதைத்தது. அதுமட்டுமல்ல, என் உடலும் வீங்க ஆரம்பித்து விட்டது. அந்த சீழ் என் ரத்தத்திலும் கலந்து எனக்கு கடுமையான ஜுரமே வந்து விட்டது. ஜுரத்தில் என் உடம்பு தூக்கி தூக்கிப் போட ஆரம்பித்து விட்டது. என் வாய் உளற ஆரம்பித்து விட்டது. இப்படியே பத்து நாட்கள் நான் அந்த ஹாலில் கிடந்தேன். நிச்சயம் நான் பிழைக்க மாட்டேன் என்று டாக்டர்கள் முடிவு எடுத்து விட்டார்கள். எப்போது நான் மண்டையைப் போடுவேன். முனிசிபாலிட்டுக்கு போன் செய்து சுகாகாட்டிற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்று என் சாவுக்காக, என் கடைசி மூச்சு நிற்பதற்காக என்ன விட்டு விட்டார்கள்.

எனக்கு ஈமச் சடங்கு செய்ய அம்மா வந்தார்கள்

என்னை அந்த ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து சேர்த்த அந்த தம்பதிகள் மூலமாக நான் நிச்சயமாக இறந்து அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு அருகிலேயே இருக்கிற அந்த சுகாகாட்டில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் புதைக்கப்பட்டிருப்பேன் என்று அறிந்து என் அம்மா நான் அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த 10 வது நாள் நான் புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் இறந்தவர்களின் ஆத்மாவிற்காக செய்யப்படுகின்ற யாசின் என்கிற குரான் வசனங்களைக் கூறுவதற்காக வந்தார்கள். ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த போதுதான் நான் இன்னும் மரிக்கவில்லை. உயிரோடுதான் இருக்கிறேன் என்று அறிந்து என்னைக் காண வந்தார்கள். நான் இருந்த நிலையைப் பார்த்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டு அழுதார்கள்! ‘உன்னை வீட்டுக்கு என்னோடு அழைத்துக் கொண்டு போகத்தான் விரும்புகிறேன். ஆனால் அப்பா என்னை அனுமதிக்க மாட்டார். அவரை நினைச்சாலே என் உடம்பு நடுங்குகிறதம்மா. நீ உயிர் பிழைச்சீன்னா நாம என்னிக்காவது ஒரு நாளைக்கு மீண்டும் சந்திப்போம்’ என்று கூறியவாறே என்னை விட்டு விட்டு என் அம்மாவும் என்னை சாவின் கரங்களில் விட்டுவிட்டு சென்று விட்டார்கள். நான் ‘என்னை வீட்டுக்கு கூட்டிட்டுப் போங்கம்மா’ என்று கதறி கதறி அழுதேன். என் அம்மா என்னை திரும்பிக் கூட பார்க்காமல் வந்த அழுகையை கையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.

நான் உன்னை விட்டு விலகுவதில்லை

நான் ஆண்டவரை நோக்கி கதறினேன். ‘ஆண்டவரே! ஏனப்பா இன்னும் என்னை உயிரோடு வச்சிருக்கிறீர்? ஏனப்பா? வேண்டாம்...

நான் வாழ விரும்பவில்லை. என்னை பத்து மாசம் சுமந்து பெற்ற என்னோட அம்மாவும் என்னை இந்த நிலையிலும் வேண்டாம்னு விட்டுட்டுப் போயிட்டாங்க. இனி நான் யாருக்காக எதுக்காக வாழணும்பா? வேண்டாம் ஆண்டவரே. என்னை, என் உயிரை எடுத்துக் கொள்ளும். போதுமப்பா.. நான் பட்ட பாடுகள், போதுமப்பா... இன்ஃபக்ட் ஆகி, உடம்பு, இப்படி வீங்கி, தாங்க முடியாத இந்த வலி வேதனையில் நான் இன்னும் உயிரோடு இருக்கணுமா? சொல்லுங்கப்பா' என்று ஆண்டவரை நோக்கி கண்ணீர் விட்டு கதறினேன். அந்த சமயத்தில் என்னோட காதின் அருகிலே ஒரு தேனீ பறந்தா ஒரு சத்தம் வருமே அதுபோன்ற ஒரு மெல்லிய சன்னமான குரலில் ஒரு சத்தம். என்னால் கட்டிலில் படுக்க முடியாமல் போனதால் என்னை ஒரு பெட்ஷீட்டை விரித்து தரையில் படுக்க விட்டு விட்டார்கள். என்னை ஒரு வெள்ளைத் துணி போட்டு ஒரு டெட் பாடியை மூடியது போல மூடி இருந்தார்கள். மூடி இருந்த அந்த பெட்ஷீட்டிற்குள் அந்த மெல்லிய சத்தம். 'உன் தாய் உன்னை மறந்தாலும் நான் உன்னை மறக்க மாட்டேன். நான் உன்னை விட்டு விலகுவதுமில்லை. உன்னைக் கைவிடுவதும் இல்லை'.

தேவ சக்தி என்னுள் நுழைந்தது

சங்கீதப் புத்தகத்தில் அவருடைய சத்தம், குரல் காதேஸ் வளாந்திரத்தை அதிரப் பண்ணும், மான்களை ஈனச் செய்யும் என்று பார்க்கிறோமே அந்த சத்தத்தின் சக்தி என் உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நுழைந்தது. என் உடம்பு அப்படியே அதிர்ந்தது. அந்த சக்தி மின்னல் போல் என் உச்சந் தலையில் இருந்து கால் விரல் நுனி வரை பாய்ந்து பரவியது. அவ்வளவுதான். எனக்குள் ஒரு புது தெம்பு, பெலன், சக்தி, நான் இருந்த இடத்தை மறந்தேன். நான் அதுவரை இருந்த நிலையை மறந்தேன். படுத்திருந்த நிலையில் இருந்து துள்ளி எழுந்தேன். ஆண்டவரை துதித்து பாட ஆரம்பித்து விட்டேன். சிறிது நேரம் கழித்து, என் உடம்பைப் பார்த்தேன். வீங்கி இருந்த உடம்பு நார்மலாகி விட்டது. என் அடி வயிற்றைப் பார்த்தேன். முன்பு வீங்கி பெரிதாக இருந்த வயிறு வற்றிப் போய் நான் நன்றாக இருக்கும்போது எப்படி இருந்ததோ அப்படி ஆகிவிட்டது. முன்பு எனக்கு யூட்ரஸில் பயங்கர காயம் ஏற்பட்டு, சீழ் வைத்து, வயிறு வீங்கி இருந்ததால் என்னால் படுக்கவோ எழுந்திருக்கவோ மிகவும் கஷ்டப்படுவேன். வயிற்றில் ஒரு சின்ன அசைவு ஏற்பட்டாலும் என் உயிரே போய்விடும் போல அப்படி ஒரு வலி ஏற்படும். இப்போது அந்த வலி போன இடம் தெரியவில்லை.

நான் மரித்து பரலோகத்தில் இருக்கிறேனா?

என்னுடைய கண் இமைகள் கூட வீங்கி மூடி இருந்தது. இப்போது திறந்து பார்க்க முடிந்தது. நான் துள்ளிக் குதித்தேன். எங்கேயும்

எந்த வலியும் இல்லை. எனக்கு ஒரு நிமிடம் சந்தேகம். நாம் மரித்து பரலோகத்தில் இருக்கிறோமா என்று என்னை நான் கிள்ளிப் பார்த்தேன். நான் மரிக்கவில்லை. உயிரோடுதான் இருக்கிறேன். என் தேவன் எனக்கு பரிபூரண சுகத்தைக் கொடுத்து விட்டார். குதித்தேன். குதித்தேன். சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்தேன். என் கண்களில் கண்ணீர். அப்படியே முழங்கால் படியிட்டேன். நன்றி தகப்பனே, தேங்கயூ லார்ட், ஐ லவ் யூ டாடி என்றேன்.

பூரண சுகத்தோடு துள்ளி எழுந்தேன்

சத்திய வேதமான பைபிளில் ஆண்டவரை நேசிக்கிற லாசரஸ் இறந்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டு நான்கு நாட்கள் கழித்து இயேசு கிறிஸ்து அவனை அடக்கம் பண்ணப்பட்ட கல்லறையின் முன்பாக நின்று கொண்டு ‘லாசருவே வெளியே வா’ என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் மரித்து சரீரம் அழுகி நாற்றமெடுக்கும் நிலையில் இருந்த அந்த உடல் பரிபூரண சுகம் பெற்று உயிர்த்தெழுந்தது போல நானும் அல்மோஸ்ட் மரித்து, என் அடிவயிற்றிலிருந்து வெளியேறிய ரத்தமும் சீழினாலும், என் உடம்பே நாறியது. யாரும் என் அருகிலேயே வர முடியாத அளவு துர்நாற்றம் இருந்தது. அப்படியே மரித்த லாசருவின் நிலைதான் எனக்கும். அன்று லாசருவை உயிரோடு எழுப்பிய தேவன் இன்று என்னையும் உயிரோடு பரிபூரண சுகத்தோடு எழுப்பி விட்டார்.

தேவநாமம் மகிமைப்படும்படி இப்படி ஆயிற்று

நான் சந்தோஷத்தில் குதித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது ஆவியானவர் பைபிளில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஒரு சம்பவத்தை எனக்கு நினைவுபடுத்தினார். பிறவியிலேயே நடக்க முடியாமல் ஊனமாக இருந்த ஒரு சப்பாணியை இயேசுவிடம் கொண்டு வந்து, ‘ஆண்டவரே, இவன் இப்படி இருப்பது இவன் செய்த பாவமா? அல்லது இவனுடைய பெற்றோர்கள் செய்த பாவமா?’ என்று கேட்கும்போது, ‘இது இவன் செய்த பாவமும் அல்ல. இவன் பெற்றோர் செய்த பாவமும்ல்ல. இது தேவனுடைய நாமம் மகிமைப்படும்படி இப்படி ஆயிற்று’ என்றார். (யோ 9 ஆம் அதிகாரம்) அதேபோல் எனக்கு நடந்த இந்த அற்புதமும் தேவனுடைய நாம மகிமைக்காகவே நடந்திருக்கிறது. நானும் கார்த்தருடைய நாமத்தை மகிமைப்படுத்த வேண்டும் என்கிற ஒரு எண்ணம் வந்தவுடன் நான் வேக வேகமாக அந்த ஆஸ்பத்திரியின் மூன்றாவது மாடிக்கு ஓடினேன். அங்கே நின்று கொண்டிருந்த எல்லோரையும் அழைத்தேன். அங்கிருந்த டாக்டர்ஸ், நர்ஸ்கள், நோயாளிகள், அங்கே வேலை செய்கின்ற பலரும் வந்தனர்.

மெடிக்கல் சரித்திரத்தில் இப்படி இதுவரை நடக்கவில்லை

அங்கே இருந்த நோயாளிகளைக் காண வந்திருந்த பலரும்

வந்தனர். நான் அவர்களிடம் என் பெயர், என் அப்பா பெயர், என் வீடு, விலாசம், எனக்கு என்ன நடந்தது என்று கூறி, இயேசு என்னை அழைத்தது, இவ்வளவு நாட்கள் என்னை அற்புதமாய் நடத்தியதையும் கூறினேன். இயேசு இன்றும் ஜீவிக்கிறார். அவரை விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு அவர் நித்ய ஜீவனைத் தருகிறார். ‘அவரை நோக்கிப் பார்த்த முகங்கள் ஒருபோதும் வெட்கப்பட்டுப் போனதில்லை, பிரகாசம் அடைந்தது’ என்ற வேதம் கூறுகிறது என்று முழக்கமிட்டேன். நான் சொன்ன சாட்சி அங்கிருந்த அனைவரையும் தொட்டது. அவர்கள் அனைவருக்கும் ஆச்சரியமான ஆச்சரியம். ஏன்னா தினமும், ஒவ்வொரு நிமிடமும் என் வேதனைக் குரலையும், முனங்கல்களையும், வலி தாங்காமல் நான் துடித்த துடிப்பையும் பார்த்திருக்கிறார்கள். நேற்று இரவு கூட டாக்டர் வந்து கேட்டார்கள். ‘என்ன.. இருக்காளா? இல்ல போயிட்டாளா?’ என்று. இப்போது நான் இருக்கும் நிலையைப் பார்த்து விட்டு, எனக்கு பல்வேறு டெஸ்ட்களும் செய்தனர். அவர்களால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. இது போன்று மெடிக்கல் சரித்திரத்தில் நடந்ததே இல்லை. இயேசு உண்மையிலேயே அற்புதங்களைச் செய்கிறார் என நம்புகிறோம் என்றனர்.

முன்பு நம்பாதோர் இப்போது நம்பினர்

முன்பு அங்கிருந்த டாக்டர்கள் நோயாளிகளிடமும் மற்றவர்களிடமும் இயேசு இன்றும் ஜீவிக்கிறார் என்று பலமுறை கூறும் போதெல்லாம், நக்கலாக சிரிப்பார்களாம். ஆனால் இன்று அத்தனை பேரும் வாய் மூடி மௌனமானது மட்டுமல்ல, இயேசுவையும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இயேசு கிறிஸ்து இன்றும் ஜீவிக்கிறார் என்று நிரூபிக்கிறதுக்காகவே இயேசு என்னை அந்த நிலையில் கொண்டு போயிருக்கிறார் என நம்புகிறேன்.

பாகம் - 17

மீண்டும் பழைய விசுவாசிகளிடமே சென்றேன்

அந்த ஹாஸ்பிடல் சிப்பந்திகள் ஒரு கணிசமான தொகையை நன்கொடையாக கலெக்ட் செய்து இந்த பணத்தைக் கொண்டு கிறிஸ்தவ சிஸ்டர்ஸ் நடத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு ஹாஸ்டலில் ‘பேயிங் கெஸ்ட்டாக’ என்னை சேர்த்து விட்டார்கள். அவர்கள் முதலில் கொடுத்த பணம் தீர்ந்தவுடன், மேற்கொண்டு எந்தப் பணமும் கட்டாததால் என்னை அந்த ஹாஸ்டலில் இருந்து வெளியே அனுப்பி விட்டார்கள். இந்த கான்வென்ட் சிஸ்டர்களுக்கு மாத்திரமே. இது ஒரு அனாதை ஆசிரமம் அல்ல என்று அந்த சிஸ்டர்கள் கூறிவிட்டனர்.

அவர்கள் சில விலாசங்களைக் கொடுத்து அந்த இடங்களை அணுகிப் பார், அகதிகள், மற்றும் அநாதைகளுக்கு அங்கே இடம் கிடைக்கும் என்று சொன்னார்கள். என் கைச் செலவுக்கு கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தார்கள். எனக்கு இவர்கள் சொன்ன இடம் எங்கே இருக்கிறது, அங்கே எப்படிப் போக வேண்டும் என்றெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது. அதுனால் நான் திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் நான் முன்பு ஏற்கனவே தங்கி இருந்த விசுவாசிகளின் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

எனக்கு இடம் கொடுப்பார் யாருமில்லை

அவர்கள் அனைவருமே எனக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கப் பயந்தார்கள். ஏனென்றால் முன்பு எனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த தினால் என் வீட்டாராலும், என் அப்பா அனுப்பிய ஆட்களாலும் பல தொல்லைகளை ஏற்கனவே அவர்கள் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். மேலும் என் வீட்டார் என்னை இன்னும் தேடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். அதனால், நான் அவங்க வீட்டுக்கு போய் விட்டதால் ஒரு நாள் அல்லது இரண்டு நாட்கள் மாத்திரம் வச்சிருந்து விட்டு, என்னை வேறிடம் தேடிக் கொள்ளும் படி மிக பணிவாய் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அப்படி நான் வேறு ஒரு இடத்துக்குப் போகும்போது அவர்கள் என்னை வேறொரு இடத்திற்கு அனுப்புவார்கள். சிலர் என்னை இந்த அநாதை இல்லம் போங்க, இந்த பைபிள் காலேஜ் போங்க, அல்லது மிஷனரி நிறுவனம் போங்க என்று கூறுவார்கள்.

எந்தக் கஷ்டமும் பெரிதாக தெரியவில்லை

நான் அங்கே போனால், யாரிடமிருந்தாவது ரெக்கமண்டேஷன் லெட்டர் வாங்கி வந்தால் உங்களுக்கு இடம் கொடுப்போம் என்பார்கள். எனக்கு அப்படிப்பட்டவங்க யாரையுமே தெரியாது. கடைசியில் எனக்கு உதவி செய்ய ஒருத்தரும் முன்வரலை. ஆனாலும் எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் ஆவியானவர் என்னோடு இருப்பதை உணர்ந்தேன். இந்த அற்புத தேவனால் அடுத்து என் வாழ்க்கையில் என்ன அதிசயம், அற்புதம் நடக்கப் போகிறது என்ற எதிர்பார்ப்போடு என் நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருந்தன. இயேசு அடுத்து என்ன செய்ய, எவ்விதமான அனுபவத்திற்குள் என்னை அழைத்துச் செல்லப் போகிறாரோ என்கிற ஆவல், துடிப்பு, வாஞ்சையில் எனக்கு இந்த ஏமாற்றங்கள், கஷ்டம், புறக்கணிப்பு, பிரச்சினைகள் எதுவுமே பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

பிச்சைக்காரியாய் அலைந்தேன்

நான் அப்படியே தெருவில் நடந்து போவேன். தெருத் தெருவாக நடப்பேன். நடந்து நடந்து கால் வலித்து நான் ரொம்ப டயர்டா ஆயிட்டா எங்கேயாவது நிழல் இருக்கிற இடமாய் போய்

அமர்ந்து பைபிள் படிப்பேன். நாக்கு வறண்டு போய் தாகம் எடுத்தால் தெருக் குழாய் எதிலாவது தண்ணீர் குடிப்பேன். மூன்று நாட்கள் கழித்து பசி எடுத்தால் தெருவில் கிடக்கும் வாழைப்பழத் தோலை தின்பேன். இதுதான் என் ரொட்டின். கையில் காசு கிடையாது. இருக்க இடம் கிடையாது. ஆதரவு கொடுப்பார் யாரும் கிடையாது. ஒரு பிச்சைக்காரியாய் அலைந்தேன். ஆனால் யாரிடமும் கைநீட்டி காசு கேட்க மாட்டேன். தெருக்களில் நடக்கும்போது யார் வீட்டிலேயாவது பிரேயர் சத்தம் கேட்டால், அங்கே போய் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து கொண்டு தேவ செய்தியை, ஆண்டவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்பேன். கூட்ட முடிவில் காபியோ, டீயோ, பிஸ்கட்டோ கொடுத்தால் அதை வாங்கி சாப்பிடுவேன். இப்படி காபி, டீ, பிஸ்கட் சாப்பிடுவது எனக்கு இரண்டு மூன்று நாளைக்குத் தாங்கும். சில இடங்களில் என் மேல் பரிதாபப்பட்டு 10 அல்லது 20 ரூபாய் கொடுப்பார்கள். மறுக்காமல் வாங்கிக் கொள்வேன்.

டி.வி, பேப்பரில் என் போட்டோ

இப்படி என் வாழ்க்கை ஒரு நிலையில்லாமல் ஓடிக் கொண்டு இருக்கும் போது நான் ஞானஸ்நானமும் எடுத்து விட்டேன். சிலர் எனக்கு மிக ரகசியமாக ஞானஸ்நானம் கொடுத்து விட்டனர். நான் சில வீடுகளில் வீட்டு வேலை செய்தேன். அதையும் என்னால் தொடர்ந்து செய்ய முடியவில்லை. ஏனென்றால் டி.வி. நியூஸ் பேப்பரில் என் போட்டோவைப் போட்டு 'காணவில்லை' என்று அடிக்கடி விளம்பரம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் என் அப்பா. அதனால் யாரும் என்னை நிரந்தரமாக வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ள பயந்தனர். என்னை ஒரு டிரெயினில் ஏற்றி அனுப்பி விட்டனர். கோழிக்கோடு ரயில் நிலையத்தில் இறங்கினேன்.

எனக்கு போக்கிடம் எங்கேயுமில்லை

ஸ்டேஷனிலும் வெளியிலும் என் போட்டோ போட்டு போஸ்டர் ஒட்டியிருந்தனர். இதை போலீசும் பார்க்கும். மற்றவர்களும் பார்ப்பார்கள். என்னை அடையாளம் கண்டு பிடித்து விட்டால் ஆபத்து. என்னைப் பிடித்து என் வீட்டாரிடம் மறுபடியும் ஒப்படைத்து விடுவார்கள். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. 'ஆண்டவரே இப்போ நான் என்ன செய்யட்டும்? சொல்லுங்கப்பா' என்று மனதுக்குள் வேண்டினேன். அப்போது எனக்குள் திடீர் என்று ஒரு எண்ணம் வந்தது. தாவீது ஆசீஸ் அரசனுக்கு முன்பாக நிற்கின்ற சமயத்தில், ஒரு பைத்தியக்காரன் போல் நடத்து அங்கிருந்து அவனுடைய பிடியிலிருந்து தப்பிச் சென்றான். ஏன் நாமளும் அப்படி செய்யக் கூடாது என்று நினைச்சேன். 'நோ, என்னால் அதைச் செய்ய முடியாது. தாவீது ஒரு ஆண் மகன். அவரால் காட்டுக்குள் குகையில்

எல்லாம் வாழ முடிந்தது. நம்மால் முடியுமா? முடியாது. ஆனா வேற எங்கே போறது? நமக்குப் போக்கிடம் எங்கேயும் இல்லையே.'

பைத்தியம் போல நடித்தேன்

நான் இப்படி யோசித்து அங்கே நின்று கொண்டு இருக்கும்போது, மனநிலை சரியில்லாத பைத்தியம் பிடித்த ஒரு பெண் என்னிடத்தில் வந்து கையேந்தி நின்றாள். என்னிடம் என்னமோ புரியாமல் உளறினாள். அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன். இந்தப் பெண் என்னிடம் வந்ததோ, தாவீது பைத்தியமாக நடித்து தப்பித்ததோ எதுவும் தானாக, தற்செயலாக, நடக்கவில்லை. ஆவியானவரே எனக்கு உணர்த்தியது என்று உணர்ந்தேன். நான் அவளைப் பார்த்தேன். பொதுவாக இதற்கு முன்பும் பைத்தியமாய் திரிகிறவர்கள் எப்படி ஒரு ஒழுங்கு முறையின்றி டிரஸ் செய்து கொள்வார்கள் என்று பார்த்திருக்கிறேன். ஆவியானவர் என்னை அவளைப் போல டிரஸ் செய்து கொள்ளும்படி உணர்த்தினார். அவள் எப்படி நடக்கிறாள், எப்படி பார்க்கிறாள், என்ன எல்லாம் செய்கிறாள். எங்கெல்லாம் போகிறாள் என்று அவளைப் பின் தொடர்ந்து, கூர்ந்து கவனித்து வந்தேன். அவளுக்குப் பின்னாடியே சிறிது தூரத்தில் அவளைப்பின் தொடர்ந்து சென்றேன். அவள் சும்மா ஊர் சுற்றித் திரிகின்ற ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்தவள் என்பதையும் கண்டு கொண்டேன்.

திக்கற்றவளாய் திரிந்தேன்

இதுபோன்ற குரூப் ஜனங்களை திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் பல இடங்களில், நடைபாதைகளில் எல்லாம் சுற்றித் திரிவதைக் காண முடியும். கவர்மெண்ட் நிலங்களில் ஒரு டெண்ட் போட்டுக் கொண்டும் குடியிருப்பார்கள். நான் அவர்களோடு பழகினேன். அவர்கள் வசித்த இடத்திலேயே ஒரு ஓரத்தில் பேப்பர்கள், பழைய துணிகளை தரையில் விரித்து அதன் மேல் படுத்துக் கொண்டேன். அவர்கள் எதைத் தின்கிறார்களோ, அதையே நானும் தின்றேன். நான் குளித்து பல நாட்கள் ஆகி விட்டன. என் உடம்பு, முகம், கை, கால் எல்லாம் மண், தூசி, அழுக்கு. எல்லாம் ஒட்டிக் கொண்டு என் ஒரிஜினல் கலரே மாறிவிட்டது. பரட்டைத் தலை, அழுக்குத் துணி, அதுவும் ஆங்காங்கே கிழிந்திருந்தது. கையில் ஒரு சின்ன துணி மூட்டை. அதற்குள் தான் என் பைபிளும் இருக்கும்.

தேவன் அனுமதிக்கிறதை மறுக்காமல் ஏற்றேன்

அவர்கள் தெருத் தெருவாய் அலைவார்கள். வாழ்க்கையில் அவர்களுக்கு எந்த ஒரு லட்சியமும், இலக்கும் ஆசையும் கிடையாது. எந்தக் கவலையும் கிடையாது. குப்பைத் தொட்டிகளில் ஹோட்டல்களிலிருந்து போடப்படும் வேஸ்ட், பழைய உணவுப்

பொருட்கள், சில சமயம் அவைகள் கெட்டும் இருக்கும். அதையும் அவர்கள் முகம் சுழிக்காமல் சாப்பிடுவார்கள். நானும் அதையே சாப்பிட்டேன். இருட்டி விட்டால் நினைத்த இடத்தில் படுத்துக் கொள்வார்கள். காலையில் எழுந்து துள்ளிக் குதித்து எந்தக் கவலையும் முணுமுணுப்பும் இல்லாமல் செல்வார்கள். நானும் ஆண்டவரிடம் புலம்பவில்லை. ஏன் ஆண்டவரே இந்த நிலைக்கு என்னை ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டீர்? என கேட்கவில்லை. நான் இங்கே இப்படி அநாதையாய் எவ்வித ஆதரவும் இன்றி இருக்கிறேன் என்று ஆண்டவருக்குத் தெரியாதா? நிச்சயம் அவருக்குத் தெரியும். அவர் இதை அனுமதிக்கின்றார். அவர் அனுமதித்தை எந்த மறுப்போ, முணுமுணுப்போ, சங்கடத்துடனோ, கவலையோடோ, வேதனையோடோ, கண்ணீரோடோ ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அதை சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொண்டேன்.

ஏற்ற வேளையில் என்னை விடுவிப்பார் என்ற நம்பிக்கை

தெய்வத்தையே அறியாத, தேடாத இந்த ஜனங்களே இப்படி சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள். நான் ஆண்டவரை அறிந்தவன். அவரால் அழைக்கப்பட்டவன். அவரிடமிருந்து நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத அற்புதங்களைப் பெற்று அனுபவித்தவன். நான் ஏன் கவலைப்படணும்? நான் இருக்கிற இடத்திலே அவரும் இருக்கிறார். நான் படுக்கும் இடத்திலே அவரும் வாசம் பண்ணுகிறார். கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டவர்களின் வாழ்க்கையில் துன்பம், துயரம், கஷ்டம், நோய்கள் இருக்காது என்பதல்ல. இவைகள் எல்லாமும் இருந்தாலும், இந்த உலகத்தை, மரணத்தை ஜெயித்த தேவன் அவர்களோடு இருக்கிறாரே. நான் தரையில் பேப்பர்களையும், ஒரு கிழிந்த சாக்கையும், சில பழைய துணிகளையும் விரித்து அதில் படுக்கின்ற சமயத்திலும் அவர் என்னோடிருக்கிறார் என்ற உணர்வு என்னை பலப்படுத்தியது. நான், எந்த நிலையில் இருக்கிறேன் என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஏற்ற வேளையில் என்னை விடுவிப்பார் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு அசைக்க முடியாமல் இருந்தது.

பாகம் - 18

ஆறுமாதம் அடர்ந்த காட்டிற்குள் குடியிருந்தேன்

நான் அந்த ஊர் சுற்றும் குடும்பத்துடன் தங்கி இருந்தேன். ஆனால் சிறிது நாட்கள் கழித்து அவர்கள் எனக்கு சில பிரச்சினைகளை உருவாக்கினார்கள். ஆகவே நான் அவர்களை விட்டு விலகி ஓடும் படியாகி விட்டது. நான் ஊரை விட்டுத் தள்ளி இருந்த ஒரு காட்டிற்குள் போய் இருந்தேன். அந்தக் காட்டிற்குள் நான் ஆறு மாதம் இருந்தேன்.

இந்தக் காலக் கட்டத்தில் என்னுடைய உறவினர்கள் என்னை எல்லா இடத்திலும் தேடினார்கள். சில சமயம் அவர்கள் என்னைத் தாண்டியும் செல்வார்கள். நான் அவர்களை அறிவேன். ஆனால் என்னை அவர்களால் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அப்போதுதான் ஆண்டவர் என்ன காரணத்திற்காக என்னை ஒரு பைத்தியம் போல டிரஸ் பண்ணிக்கோ என்று உணர்த்தினார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். ஆறு மாதம் நான் பகலில் தெருத் தெருவாகச் சுற்றித் திரிந்து பிச்சை எடுப்பேன். இருட்டுவதற்கு முன்பே சமூகத்தில் இருக்கும் சில அக்கிரமக்காரர்கள், ரௌடிகள், காமாந்தகார வெறி நாய்களின் பிடிக்குத் தப்புவதற்காக அடர்ந்த காட்டிற்குள் சென்று விடுவேன். திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் ஒருவருமே போகாத அருவிக்கரா அணைக்கட்டிற்கு அப்பால் இருக்கிற ஜனநடமாட்டமே இல்லாத அடர்ந்த காட்டிற்குள் போய் படுத்துத் தூங்குவேன். ‘உயிரையே போக்கக் கூடிய கொடிய விஷம் கொண்ட பாம்புகளோ, நட்டுவாக்கழிகளோ, தேளோ, பூச்சிகளோ அல்லது மிருகங்களோ உன்னைக் கடித்தாலும் உனக்கு ஒன்றும் ஆகாது’ என்று ஆண்டவர் கூறினார். எத்தனையோ தடவைகள் விஷம் கொண்ட தேள், பூச்சிகள் என்னை கடித்திருக்கின்றன. அவைகள் கடித்தவுடன் ஏற்படும் வலியைத் தவிர எனக்கு வேறு ஒன்றும் ஆகவில்லை. பகலின் வெயிலோ, இரவின் குளிரோ, சூரியனோ, சந்திரனோ எதுவும் என்னைப் பாதிக்கவில்லை.

என் முகத்தின் எதிரே ஒரு ராஜநாகம்

ஆறுமாதம் இப்படியே கழிந்தது. ஒருநாள் இரவு வெளிச்சமே இல்லாத அந்தக் கும்மிருட்டில் எனக்கு முன்பாக உஸ்.. உஸ் என்கிற ஒரு சத்தம் கேட்டது. அந்த இருட்டிலும் எனக்கு முன்பாக ஏதோ பளபளப்பாக தெரிந்தது. அது வளைந்தும், நெளிந்தும் ஊர்ந்தது. என்னைச் சுற்றி வந்து என் முகத்துக்கு நேராக நின்று லேசாக ஆடியது. ஒரு ராஜநாகம் என்னைகொத்துவதற்கு ரெடியாக என் முன்படமெடுத்து நிற்கிறது எனக்குப் புரிந்தது. மழை பெய்து கொண்டு இருந்ததால் நான் நனையாமல் இருக்க ஒரு மரத்தின் கீழ் அடர்த்தியான செடி கொடிகளால் ஒரு குகை போன்று உருவாகி இருந்த இடத்தில் அதன் உள்ளே நுழைவதற்கு கொஞ்சம் இடைவெளி இருந்தது. அதனுள் நான் தவழ்ந்து நுழைந்து படுப்பதற்கு முன்புதான் இது நடந்தது. டக்கென்று எனக்கு லூக்கா 10:19இல் ‘நான் சர்ப்பங்களையும், தேள்களையும் மிதிக்கவும், சத்துருவினுடைய சகல வல்லமைகளையும் மேற்கொள்ளவும் உங்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கிறேன். ஒன்றும் உங்களை சேதப்படுத்தாது’ இது ஆண்டவர் அவரை நேசிக்கிற சீஷர்களுக்கு கொடுத்த வரம் அல்லது வாக்குத்தத்தம். நாம் ஆண்டவரை நேசித்து அவருடைய சீஷர்களானால் நமக்கும் இந்த அதிகாரம் பரத்திலிருந்து இறங்கி வந்து நம்மை நிரப்பும். அந்த அதிகாரத்தை நினைத்து நான் இந்த வசனத்தைச் சொன்னேன். அந்த சர்ப்பம் என்னை விட்டு விலகிப் போனது.

நீ பைத்தியம் இல்லை, அப்படித்தானே?

அன்று இரவு ஆண்டவர் 'இன்றைய இரவோடு உன்னுடைய வனாந்திரப் பயணம் முடிந்தது' என்று கூறினார். நான் காலையில் எழுந்து அந்த காட்டை விட்டு வெளியே வந்து ஊருக்குள் சென்றேன். என் காதுகளில் யாரோ டிரம் பீட்டுகளுக்கு அழகாக பாடிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது. எங்கோ அருகில் ஒரு பிரேயர் மீட்டிங் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பாடல்களும், சத்தமும் வந்த திசையை நோக்கி நான் சென்றேன். ஒரு தேவ மனிதர் ஒரு வீட்டில் வராண்டாவில் நின்ற வண்ணம் ஒரு ஆராதனையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். நான் அங்கே சென்ற உடனேயே என்னை அவர் உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு 'நீ பைத்தியமில்லை. நீ தெளிந்த புத்தியுள்ளவள். ஒரு ரகசியம் உன்னைச் சுற்றி இருக்கிறது. அதனாலேயே நீ இப்படி இருக்கிறாய். இல்லையா?' என்றார். அவர் கேட்டதற்கோ, சொன்னதற்கோ ஒரு வார்த்தையும் பதிலாக நான் சொல்லாமல் இருக்கும்போது அவர் 'மகளே! நேற்று இரவு நான் ஜெபம் செய்யும்போது உன்னைப் போல் முகம் கொண்ட ஒரு பெண் பாம்புகளின் குகையில் மாட்டிக் கொண்டு இருப்பதாக ஒரு தரிசனம் கண்டேன். அப்பொழுது உனக்காக நான் ஜெபித்தேன்' என்றார். அவர் சொன்னவுடன் ஆண்டவரின் அளப்பரிய அன்பை எண்ணி என்னையும் அறியாமல் கதறிக் கதறி அழ ஆரம்பித்து விட்டேன்.

சொந்த பந்தங்களுக்கு நான் என்றோ மரித்து விட்டேன்

ஏனென்றால் எனக்கு முன்பு அடைக்கலம் கொடுத்தவர்கள், என்ன ஆனாலும், நடந்தாலும் சரி, இந்த ஊரில் இருக்கிற அத்தனை முஸ்லிம்களும் ஒன்று சேர்ந்து, திரண்டு படையெடுத்து உன்னை இழுத்துப் போக வந்தாலும், அதுனால் எங்களுக்கு, எங்கள் குடும்பத்துக்கு, எங்கள் உயிருக்கு என்ன ஆபத்து, சேதம் ஏற்பட்டாலும் ஒருநாளும் உன்னைக் கைவிட மாட்டோம். உன்னோடு இருப்போம் என்று சொன்னவர்கள், வாக்குறுதி செய்தவர்கள் எல்லாம் என்னை விட்டு விட்டார்கள். புறக்கணித்து விட்டார்கள். ஒதுக்கி விட்டார்கள். என்னை பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற என் தாயார் என்னைத் தூக்கி எறிந்து விட்டார்கள். என் சொந்த பந்தம் எல்லோரும் என்னை உதறித் தள்ளி விட்டார்கள். என் அப்பாவைப் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். எல்லாருமே நான் எங்கேயோ செத்து மடிந்து விட்டேன். நான் எந்த ஊர்ல எந்த சுடுகாட்டிலே மண்ணோட மண் ஆகிட்டேனோ என்று நினைச்சு என் நினைவுகளை எல்லாம் துடைச்சு எறிஞ்சாச்சு.

என்னை அழைத்த தேவன் என்னை மறக்கவில்லை

ஆனால் என்னைத் தெரிந்து கொண்ட, அழைத்த தேவன் என்னை

மறக்கலை. மறக்கவே இல்லை. என்னைக் கவனித்துக் கொண்டு, பார்த்துக் கொண்டே, என் கூடவே இருந்திருக்கிறார். அவர் என்னை விட்டு விலகவே இல்லை. ஒரு செகண்டு கூட என்னை விட்டுப் பிரியவில்லை. எனக்கு என்ன செய்யணுமோ, அது நடக்க யார் கிட்ட சொல்லணுமோ, எல்லாத்தையும் அவர் ஒழுங்கும் கிரமுமாக நீட்டா, கிளீனா, பெர்பெக்டா, ஏற்ற வேளையிலே டாண் டாண்ணு செய்து கொண்டே இருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட ஒரு அன்பே உருவான தேவன், பெற்ற தாயிலும் அதிகமாக நம்மை நேசிக்கும் தேவன், நம்மைக் கண்ணின் மணியைப் போல காக்கின்ற தேவன், நம் இன்பத்திலும், துன்பத்திலும், கஷ்டத்திலும் நஷ்டத்திலும் நம்மோடு இருந்து ஆற்றித் தேற்றிப் பலப்படுத்துகிற கிருபை நிறைந்த கிருபாகரன், நமக்காக உயிரையே தியாகம் செய்த தெய்வம் இந்த உலகத்தில வேற யாராவது இருக்காங்களா? ஒருத்தருமே கிடையாது. யாருமே அவர் பக்கத்தில் கூட வர முடியாது. அவருக்கு ஈடு இணை அவர் ஒருத்தர் மாத்திரமே! இல்லையா? அந்த அன்பை அனுபவித்துப் பாருங்கள். அப்போது புரியும்.

ஏழைக்கு இறங்குகிறவன், கர்த்தருக்கு கடன் கொடுக்கிறான்

அந்த தேவ மனிதன் அவரின் மனைவியையும், மகள்களையும் அழைத்தார். ‘ஆண்டவருக்கே சேவை செய்கிறது போல நீங்க எல்லாரும் இந்த பெண்ணை பாத்துக்கிடணும். இல்லே, நீங்க எல்லாரும் ஒரு நாளைக்கு ஆண்டவருக்கு பதில் சொல்ல வேண்டி வரும். ‘நான் உங்கள் முன் வஸ்திரமில்லாமல் இருந்தேன். நீங்கள் எனக்கு வஸ்திரம் கொடுக்கவில்லை. பசியோடு வந்தேன். நீங்கள் உணவளிக்கவில்லை. இதுபோன்று ஆண்டவர் ஒரு நாளைக்கு உங்ககிட்டே சொல்லும்படி வச்சுக்கிடாதீங்க.’ அதுனால் என்னை எல்லோரும் நல்லபடியாக கவனித்துக் கொண்டார்கள். நான் அங்கு பல நாட்கள் தங்கினேன். அவர்கள் வெளிநாடு சென்றபோது என்னை ஒரு அநாதை ஆசிரமத்தில் விட்டுச் சென்றனர். ‘உன்னுடைய எல்லா சத்துருக்களையும் நீ முறியடித்தபடியால் தாவிதுக்கு ஓய்வு கொடுத்தது போல உனக்கும் ஓய்வு கொடுக்கப் போகிறேன். உன் தந்தை உன்னை மறுதலித்து விட்டார். உன்னை கொடுமைப்படுத்தினார், புறம்பே தள்ளி உதறி விட்டார். இப்போ நான் உனக்கு ஒரு தந்தையை கொடுக்கப் போகிறேன்’ என்று ஆண்டவர் கூறினார்.

பைபிள் காலேஜில் சேர்ந்தேன்

திரு. கே.சி.தாமஸ் அவர்கள் பேரீடாக பைபிள் சென்டர் என்ற பெயரில் நடத்தப்படும் ஐபிசி பைபிள் காலேஜில் மூன்று ஆண்டுகள் பட்டப் படிப்பில் சேர்ந்தேன். தினமும் நான் அங்கே போயிட்டு வரணும். என்னை அழைத்துக் கொண்டு போய், திரும்பி அழைத்து வர

யாரும் இல்லை. அதுதான் எனக்குப் பிரச்சனையாக இருந்தது. அந்த சமயத்தில்தான் ஆண்டவர் சொன்ன எனக்குத் தந்தையாகும் நபர் என்னைத் தேடி வந்தார். அந்த சமயத்தில் அவருக்கு 60 வயது இருக்கும். ஆண்டவர் கொடுத்த அழைப்பு, தரிசனத்தின்படி தன்னுடைய முழு வாழ்க்கையையும் ஆண்டவருக்காக அர்ப்பணித்தவர். ஆதரவில்லா அநாதைகளுக்கும், ஏழை எளியவர்களுக்கும் அவர் தாயாக, தந்தையாக, அடைக்கலமாக இருந்தார். அவர் ஒரு கோடீஸ்வரர். அவருடைய முழு செல்வத்தையும் அவர் ஏழை மக்களுக்காகவும், அநாதைகளுக்காகவும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டார். அவர் அவர்களோடு ஒன்றானார். அவரைப் பார்த்தால் அவரும் ஒரு பிச்சைக்காரர் போலவே தெரிவார். அவர் டிரஸ் பண்ணுகிற விதம் அப்படி. அவரிடம் எந்த படாடோபமும், பகட்டும் கிடையாது. ஹி இஸ் சோ சிம்பிள். அவர் இன்றும் எனக்குத் தந்தையாக இருக்கிறார்.

ஆண்டவர் அன்பான ஒரு தந்தையைத் தந்தார்

ஒரு நாள் அவர் பைபிள் காலேஜுக்கு என்னை சந்திப்பதற்கு வந்தார். அவர் 'ஆண்டவர் உன்னை என் மகளாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கூறினார்' என்றார். அவர் என்னை மார்கெட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். எனக்குத் தேவையான எல்லா டிரஸ்களையும் வாங்கிக் கொடுத்தார். என்னை படிக்க வைத்தார். நான் காலேஜில் படிப்பதற்குரிய எல்லா ஃபீஸையும் அவர் கட்டினார். எனக்குத் தேவைப்படுகிற எல்லா செலவினங்களையும் அவரே ஏற்றுக் கொண்டு செய்தார். நான் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் வாங்கித் தந்தார். தன் மகளை உயிருக்குயிராய் நேசிக்கும் ஒரு தந்தையைப் போல என்னை நேசித்தார். என்னுடைய சகல தேவைகளையும் ஆசைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து நிறைவேற்றினார். பைபிள் காலேஜில் நான் என்னுடைய கிராஜுவேஷனை முடித்த பிறகு, நான் அவரின் வீட்டிற்கு வந்தேன்.

அநேக அநாதைகளுக்கு அம்மா ஆனேன்

அவர் நிறைய அநாதைக் குழந்தைகளை அழைத்து வந்தார். அவர்கள் அனைவருக்கும் நான் தாயாக இருந்தேன். நான் அவர்களை நேசித்தேன். அவர்களுக்காக அனைத்தையும் செய்தேன். அந்த குழந்தைகள், வயதான விதவைகள், அநாதைப் பெண்கள் எல்லோருமே என்னை அம்மா என்று அழைத்தார்கள். ஆண்டவர் இப்படி திக்கற்ற பலருக்கு அன்பு காட்டி ஆதரவு தந்து, அரவணைக்கும் ஒரு தாயாக இருக்கும் அனுபவத்தை எனக்கு அருளினார். வயது முதிர்ந்தோரும், என்னை விட பல ஆண்டுகள் மூத்தவர்களும் கூட என்னை அன்போடு அம்மா என்று அழைத்தார்கள். எனக்குக் கிடைக்காத அன்பையும், பாசத்தையும், அரவணைப்பையும், ஆறுதலையும் நான்

அநாதைகளுக்கும், ஆதரவற்றோருக்கும், வயதானோருக்கும், ஏழை எளியவர்களுக்கும் காட்டுவதற்கும், நான் எந்த பாதையிலெல்லாம் கடந்து வந்தேனோ அப்படிப் பட்டவர்களுக்கு ஆதரவாக இருக்கும்படியாக ஒரு கிருபையை ஆண்டவர் எனக்குத் தந்தார்.

உன் ஜனங்களுக்கு முன்பு உன்னை உயர்த்துவேன்

ஒருநாள் ஒரு அநாதைப் பெண்ணை மெடிக்கல் காலேஜ் ஆஸ்பத்திரிக்கு சிகிச்சைக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தபோது என் ஊரிலிருந்து அங்கு ட்ரீட்மெண்டுக்கு வந்திருந்த ஒருவரைப் பார்த்தேன். என்னைப் பார்த்தவுடன் அவள் என்னிடம் ஓடிவந்து, 'நீ நசீலா பீவிதானே? எத்தனை வருஷங்கள் கழிச்சு உன்னைப் பார்க்கிறேன். நீ ஏன் உன் வீட்டுக்குப் போறதில்லை? உன் வீட்டில் நிறைய பெரிய பெரிய பிரச்சினை எல்லாம் ஏற்பட்டு போச்சு. நீ போனப் பிறகு நிறைய விஷயங்கள் நடந்திருச்சு என்றாள். என்ன நடந்தது என்று நான் அவளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோதே டாக்டர் அவளை பெயர் சொல்லி அழைத்து விட்டார். அவள் உள்ளே சென்றாள். அதன் பிறகு என்னால் அவளைப் பார்க்க முடியவில்லை. நான் வீட்டிற்கு வந்து ஜெபம் செய்யும்போது ஆவியானவர் என்னோடு பேசினார். 'நான் எலியாவை எடுத்துக் கொண்டு போய் கர்மேல் பர்வதத்தின் உச்சியின் மேல் வைத்து, நான் ஜீவனுள்ள தேவன் என்று இஸ்ரேல் ஜனங்களுக்கு வெளிப்படுத்தினேன். அதே போல இப்போது நான் உனது ஊர் ஜனங்களுக்கு மத்தியில் உன்னை உயர்த்திக் காட்டி நானே ஜீவிக்கிற தேவன் என்று வெளிப்படுத்திக் காட்ட விரும்புகிறேன். அங்கே செல்வதற்கு ரெடியாக இரு' என்றார்.

ஆண்டவர் சொல்லிட்டார். ஆனால் என் வீட்டிற்கு திரும்பிச் செல்ல எனக்குப் பயம், நடுக்கம், நான் அவரிடம் கேட்டேன். 'நான் எப்படி ஆண்டவரே போவேன். நான் அங்கே பட்ட பாடெல்லாம் உமக்குத் தெரியாதா? மறுபடியும் என்னை அங்கே போகச் சொல்கிறீர்.. என்னால் முடியாதப்பா' என்றேன் கண்ணீரோடு. 'நீ கண்டிப்பாக போயாகனும்' என்று ஆண்டவர் வற்புறுத்தினார். மறுநாள் காலையிலே ஒரு மிஷனரி வந்து 'நேற்று இரவு ஆண்டவர் உன்கிட்டே என்ன சொன்னாரோ அதற்கு கீழ்ப்படியணும் என்று சொல்வதற்காகவே நான் வந்தேன்' என்றார்.

யாகம் - 19

நான் பிறந்த இடம் மாறிப் போய் இருந்தது

அந்த மிஷனரி நான் என் வீட்டிற்கு செல்வதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து உதவினார். நான் அங்கே போனால் எல்லாமே

தலை கீழாய் மாறிப் போய் இருந்தன. நான் பிறந்து வளர்ந்த பெரிய அரண்மனை போல இருந்த அந்த பங்களா அங்கே இப்போது இல்லை. ஆற்றுப் படுகைக்கு இடப்புறம் யாருமே ஏற்றுக் கொள்ளாத பாறைகள் நிறைந்த ஒரு ஏக்கர் நிலம் என் வீட்டிற்கு அருகே இருந்தது. அந்த இடத்தில் தென்னை ஓலைகளால் வேயப்பட்ட ஒரு சின்னக் குடிசையை அதில் நான் பார்த்தேன். யாராவது ஏழை எளியவர்களுக்கு அந்த இடத்தில் குடிசை போட்டுக் கொண்டு குடியிருப்பதற்கு என் அப்பா முனிசிபல் அதிகாரிகளுக்கு அனுமதி வழங்கி இருப்பாரோ என்று நான் நினைத்தேன். நான் அந்த குடிசை இருக்கும் இடத்திற்கு மேலே ஏறி சென்றேன். அந்த குடிசையை சுற்றி ஒரே புல்லும், புதரும் முட்செடிகளும் அப்படியே ஒரு காடு மாதிரி வளர்ந்து இருந்தது. அந்த இடம் விவசாயத்திற்கு லாயக்கில்லாத அளவுக்கு கற்பாறைகள் நிறைந்த ஒரு இடம். என் அப்பாவுக்கு ஏகப்பட்ட விளை நிலங்கள் இருந்தன. அவைகளை அவர் பலருக்கு குத்தகைக்கு விடுவார். இந்த இடத்தை யாருமே விரும்ப மாட்டார்கள்.

குடிசையில் எலும்பும் தோலுமாக என் அப்பா

அந்த குடிசையில் வசிக்கும் அந்த ஏழை எளிய மக்களிடமிருந்து என் அப்பா, அம்மா, தம்பிகளைப் பற்றி விசாரிக்கலாம். அவர்கள் எல்லாம் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று கேட்கலாம் என்று எண்ணி நான் ஒரு பாறையின் மீது ஏறி அந்தப் பக்கம் இறங்கி, அந்தக் குடிசையின் அருகே சென்றேன். அந்த தென்னங் கீற்றுகளின் இடைவெளியில் இருந்த ஒரு சின்ன இடைவெளியின் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். அங்கே எலும்பும் தோலுமாக, மெலிந்த ஒரு உருவம் படுத்திக் கிடந்தது. அந்த உருவத்தைச் சுற்றிலும் ஒரே குப்பையும், கூழமும், யூரினும், அசிங்கமும் ஒரு ஈயப் பாத்திரமும் கிடந்தது. அந்த இடம் முழுக்க ஈ மொய்த்துக் கொண்டு இருந்தது. ஒரே தூர்நாற்றம் வீசியது. அதற்குள் அருகில் இருந்த சில அக்கம் பக்கத்தினர் என்னைப் பார்த்துவிட்டு ஓடி வந்தனர். 'இங்கே நடந்தது, இருக்கிற நிலமை எல்லாம் தெரிஞ்சுதான் வந்தியா?' என்று கேட்டனர். 'இல்லை எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. ஏன் என்ன ஆச்சு?' என்று கேட்டேன். 'பாரு, பார்த்து அது யாருன்னு அடையாளம் கண்டு பிடி. அது வேற யாரும் இல்லை. அதுதான் உன்னோட அப்பா' என்றார்கள். எனக்கு பயங்கர அதிர்ச்சி. 'என் அம்மா, என் தம்பிகள் எல்லாம் எங்கே?' என்று கேட்டேன்.

அம்மா பைத்தியம் பிடித்து அலையுறாங்க

உன் அம்மா எங்கேன்னு தெரியாது. அவங்க ஒரு பைத்தியம் போல சில சமயம் அங்கே இங்கே ஓடுறதைப் பார்த்து இருக்கோம். அவங்க எங்கே இருக்காங்க, எங்கே கிடக்கிறாங்கன்னு தெரியாது. ஏதாவது அவங்களுக்கு உதவி செய்யலாம்னு பக்கத்துல போனா, அவங்க

எங்களை அட்டாகப் பண்ணுவாங்க. அதுனாலயாருமே அவங்க பக்கத்துல போறது கிடையாது. உன்னோட தம்பிகள் எல்லாம் எங்கேன்னு தெரியாது. ஒருவேளை உன் சொந்தக்காரங்க வீட்டுல இருக்கலாம். இதையெல்லாம் கேட்ட உன் எனக்கு பயங்கர அதிர்ச்சி. உள்ளத்தில் பெரிய பாரம். துக்கம். என் தந்தை எனக்கு செய்த கொடுமைகள், சித்திரவதைகள், காட்டுமாட்டுத்தனமாக வெறி பிடித்து, இரத்தம் சொட்ட சொட்ட என்னை அடித்தது, மிதித்தது, எத்தியது எல்லாம் ஒரு நிமிடத்தில் என் உள்ளத்தை விட்டு மறைந்தது. இது அத்தனையும் வாய்மூடி மௌனமாக பார்த்துக் கொண்டு இருந்த என் அன்னையின் முகம் எனக்கு மறந்தது. இப்போது அந்த உள்ளத்தில் அவர்களுக்காக இரக்கமும் பரிதாபமும், பாசமுமே பீறிட்டு எழுந்தது. அது தான் கிறிஸ்தவ அன்பு. உண்மையான கிறிஸ்தவ அன்பு நமக்குள் இருந்தால் எப்பேர்ப்பட்ட கொடிய கொடுமைகளையும் மன்னித்து மறக்கின்ற ஒரு பண்பு நமக்குள் வந்து விடும்.

தேவகிருபை என் அன்னையைத் தொட்டது

பிறகு அவங்க 'நீ யாரோ கிறிஸ்தவங்களோட இருக்கேன்னு உங்க அப்பா சொல்லிக்கிட்டு இருந்தார். உனக்கு கல்யாணம் ஆயிடுச்சா? உன் வீட்டுக்காரர் எங்கே இருக்கார்? என்ன செய்யுறாரு? உனக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?' என்றெல்லாம் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். நான் 'எந்த கிறிஸ்தவர்களோடும் போயிடலை. இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டு அவரோட நான் வாழ்கிறேன். அந்த இறைவன் இப்போ என்னோட வந்திருக்கிறார்' என்றேன். இதை நான் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போதே, அந்த இடத்தில் தேவ பிரசன்னம் இறங்கு வதையும், அசைவாடுவதையும் என்னால் உணர முடிந்தது. அந்த இடத்தில் அந்த இடத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு அடர்ந்த காட்டுக்குள்ளே எங்கோ ஒரு மூலையில் அன்னாசிப் பழ செடிகளுக்கு ஊடாக சாத்தானின் பிடியில் சிக்கி, சீரழிந்து, அதன் முழு ஆளுகையில், பிசாசின் போராட்டங்களோடு அல்லாடிக் கொண்டிருந்த என் அன்னையை கிறிஸ்து இயேசுவின் பிரசன்னம் தொட்டவுடன் அவர்களுக்குள் இருந்த சாத்தான் அவர்களுக்குள் மேலும் இருக்க முடியாமல் அலற, அந்த சமயத்தில் என் அம்மா கத்திய கத்து அந்த ஏரியா முழுக்க எதிரொலித்தது. அப்போ அங்கே இருந்தவர்கள் 'உன் அம்மாதான் இப்படி கத்துறது' என்று சொல்ல, நான் அந்த சத்தத்தைக் கூர்ந்து கேட்டேன். அது பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டு, 'ஓ... அக்கினி, அக்கினி, என்னைச் சுற்றி தீ, நெருப்பு ஐயோ.. ஐயோ.. நான் போயிடுறேன்... நான் போயிடுறேன்.. என்னை விட்டுவிட்டு.. என் பக்கத்தில் வராதே..' என்று அலறியது என் காதில் விழுந்தது.

நீ என்ன மந்திரம் போட்டே?

அந்த சத்தம் என் காதுகளில் விழுந்தவுடன், ஆவியானவர் என்னை அந்த சத்தம் வந்த இடத்துக்கு வழி நடத்தினார். அங்கே ஓடினேன். ஓடிப் போய் என் அம்மாவை பார்த்தேன். ஒரு பிச்சைக் காரியையும்விட மோசமாக, பிசாசின்பிடியில், பைத்தியம் பிடித்து கிழிந்த உடைகளுடன் அடையாளமே தெரியாத அளவில் இருந்தார்கள். அம்மா என்று அழைத்தேன். திரும்பிப் பார்த்தார்கள். என் அம்மாவை அந்த இடத்திலிருந்து இழுத்துக் கொண்டு அந்த குடிசையின் அருகில் கொண்டு வந்தேன். அங்கே இருந்த அத்தனை பேரும் 'இந்தப் பெண்ணுக்கிட்டே அப்படி என்ன சக்தி, மந்திரம் இருக்கு? அவ அம்மா பக்கத்தில யாருமே போக முடியாது. ஆம்பளைங்க கூட பக்கத்தில போக முடியாது. கத்தி, அடிச்சு விரட்டுவா. எல்லாருமே பக்கத்தில் போறதுக்கு பயப்படுவாங்க. ஏன்னா அவ்வளவு ஆக்ரோஷமா பாத்து முறைச்சப் பல்லைக் கடிச்சுக்கிட்டு ஓடி ஓடி வந்து விரட்டுவா. அத்தனை பேரும் அலறி அடிச்சுக்கிட்டு ஓடுவாங்க. ஆனா இப்போ எவ்வளவு அமைதியா, எந்த ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாம, எந்தப் பிரச்சினையும், சத்தமும் இல்லாம ஒரு பூனைக் குட்டி போல கம்முன்னு வாராங்க பாரேன். 'நீ என்ன பண்ணின? என்ன மந்திரம் போட்டே?' என்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க நான் எந்த பதிலும் சொல்லவில்லை.

இப்போது ஒரு அற்புதம் செய்யும் தேவனே

எனக்குள் ஆவியானவர் நிரம்பி இருந்தார். நான் என் அம்மாவை அந்தக் குடிசையின் எதிரில் அமரப் பண்ணினேன். ஆவியானவர் என்னைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தார். அங்கு இருந்த எல்லோருமே கூட்டம் போட்டு என்னைக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தனர். நான் யாரையும் பார்க்கலை. கவனிக்கலை. நான் என் உள்ளத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவை மட்டும் நோக்கி பார்த்து வாஞ்சித்து ஜெபித்துக் கொண்டு இருந்தேன். நான் இருக்கும் இடத்தை மறந்து, என் இரு கரங்களையும் வானத்துக்கு நேராக உயர்த்தி 'இயேசுவே! இங்கிருக்கும் ஜனங்கள் நீர் ஒருவரே மெய்யான இறைவன், இன்றும் நீர் ஜீவிக்கிறீர், அற்புதங்களை செய்கிறீர், நான் உம்மை ஏற்றுக் கொண்டு உமது பிள்ளையாக இருக்கிறேன். என் மூலமாகவும் நீர் இன்று, இப்போது, இங்கே அற்புதங்களைச் செய்யும் தேவனே..' என்று ஜெபித்தேன். நான் இப்படி சத்தமிட்டு ஜெபித்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே என் அன்னை ஒரு பரிபூரண விடுதலையோடு, சுகம் பெற்று எழுந்து நின்றார்கள். அவர்கள் முகத்தில் ஒரு சாந்தம், குளிர்ந்த நிதானமான பார்வை. உதட்டில் ஒரு புன்னகை. என் அன்னையின் தோற்றத்தில் ஒரு முழுமையான மாற்றம். அங்கு கூடியிருந்த

அத்தனை பேருக்கும் ஆச்சரியமான ஆச்சரியம். நான் ரெண்டு கையையும் உயர்த்தியவுடனே அப்படி என்ன ஒரு பவர் இறங்கிச்சு? எல்லோரும் கேட்க ஆரம்பிச்சாங்க. எப்படி என் அம்மா குணமானாங்க? நம்பவே முடியலையே என்று அனைவரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது என் அம்மா என்னைக் கட்டிப்பிடித்து, அணைத்து, முத்தம் கொடுத்து அழுதார்கள்.

இது மந்திரமோ, மாயமோ இல்லை

இப்போ அங்கே இருந்த எல்லாரையும் அவங்களுக்கு அடையாளம் தெரிஞ்சது. என் அம்மா போயி ஒவ்வொருத்தர் கையையும் பிடித்து எப்படி இருக்கீங்கன்னு கேட்டார்கள். சுற்றி இருந்தவங்க மறுபடியும் எங்கிட்டே 'நீ என்ன செஞ்சே? என்ன மந்திரம் போட்டே. உங்கிட்டே அப்படி என்ன சக்தி இருக்கு? சொல்லேன்' என்று கேட்டார்கள். நான் அவங்க அத்தனை பேரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு 'சத்தம் போடாம அமைதியா நீங்க இருந்தீங்கன்னா, அந்த சக்தி, பவர் என்னன்னு நான் சொல்றேன்'. உடனே கூட்டம் அமைதியாகியது. அத்தனை பேரும் என் முகத்தை, நான் சொல்லப் போவதை கேட்க ஆவலோடு நின்றார்கள். 'நீங்க நினைக்கிற மாதிரி இது ஏதோ மந்திரமோ, மாயமோ, செப்படி வித்தையோ, குறளி வித்தையோ, பில்லி சூனியமோ, சாத்தானின் கிரியைகளோ இல்லை. இந்த அற்புத சக்தி எனக்கு மாத்திரமல்ல. உங்களுக்கும் கிடைக்கும்' என்று நான் சொன்ன உடன் எல்லோரும் அப்படியே ஆடாமல், அசையாம, அமைதியாக உட்கார்ந்து நான் சொல்றதைக் கேட்க ஆரம்பிச்சாங்க.

அல்லாவின் வார்த்தையாக இருந்தவர் இயேசு

ஆண்டவரின் முழு அபிஷேகத்தோடு நான் பேச ஆரம்பித்தேன். 'இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லா நாமங்களிலும் பெரிய நாமம் இயேசு கிறிஸ்து என்கிற நாமமே. அவரே மெய்யான தேவன். அவரே இந்த உலகத்தைப் படைத்தவர். பிதாவாகிய அல்லாவின் வார்த்தையாக இருந்தவர். அந்த வார்த்தையே அல்லாவோடு, அல்லாவாகவே இருந்தது. அவரே இயேசு கிறிஸ்துவாக கன்னியாகிய மரியாளின் வயிற்றில் பிறந்தவர். இந்த உலகத்தில் பிறந்த சகல ஜாதி, மத, மக்களின் பாவங்களையும், சாபங்களையும் போக்க வந்த ஈசா நபி அவரே. நம் அனைவரின் பாவங்களை போக்க சிலுவையிலே மரித்து மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்து இன்றும் ஜீவிக்கின்ற ஒரே தேவன் இயேசு கிறிஸ்து மட்டுமே. அவரை நாம் விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொண்டு, அவருடைய நாமத்தில் அவரை நோக்கி இயேசுவே என்று நாம் ஜெபிக்கின்ற சமயத்தில் விடுதலை கிடைக்கிறது. சுகம் கிடைக்கிறது. பிரச்சினை, நோய் நொடிகள், பிரச்சினைகள் தீர்கின்றன. பிசாசின் கட்டுக்கள், மந்திர சூன்ய கட்டுக்கள் எல்லாம்

உடைகின்றன. குருடர்களுக்கு பார்வை கிடைக்கிறது. முடவர்கள் எழுந்து நடக்கின்றனர். ஊமைகள் பேசுகின்றனர். செவிடர்களுக்கு செவிகள் திறக்கப்படுகிறது. எப்போப்பட்ட கொடிய நோயும், ரோகமும் தீரும். மரித்தோர் உயிரோடு எழும்புகின்றனர்.

இயேசுவின் நாமத்தில் எல்லாமும் நடக்கும்

சந்தோஷம், சமாதானம், மகிழ்ச்சி கிடைக்கும். தீராத குடிப் பழக்கம், சிகரெட், புகையிலை, கஞ்சா போதை பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து பரிபூரண விடுதலை கிடைக்கும். கடன் தொல்லைகள் தீரும். எல்லா அற்புதமும் அதிசயமும் நடக்கும். நீங்கள் நினைப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் மேலாகவே அனைத்தும் நடக்கும். அவரால் கூடாத காரியம் இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லை. இது அத்தனைக்கும் மேலாக இந்த பூலோக வாழ்க்கைக்குப் பிறகு நமக்கு நித்திய ஜீவனைத் தந்து என்றென்றும் யுகயுகமாக பரலோகத்தில் அவரோடு இருக்கும் பாக்கியத்தையும் அவர் நமக்குத் தருவார்' என்று முழக்கமிட்டேன். கேட்ட ஜனங்களின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. அப்படியே மெய்மறந்து கேட்டார்கள். அவர்கள் கேட்ட ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவர்களின் உள்ளத்தைத் தொட்டது. கடின இருதயங்கள் உடைக்கப்பட்டன. இயேசு ஒருவரே மெய்யான இறைவன் என்பதை அனைவரும் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

எனக்காகவும் இயேசுவிடம் ஜெபம் செய் மகளே!

நான் பேசிக் கொண்டு இருக்கின்ற சமயத்தில் எலும்பும் தோலுமாக உருக்குலைந்து நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்த படுக்கையாக அந்த குடிசைக்குள் தென்னை ஓலைகளால் பின்னப்பட்ட ஒரு பாயில் கிடந்த என்னுடைய அப்பா என்னைக் கூப்பிட்டார்கள். 'நசீலா, என் மகளே! நீ இப்போ பிரசிங்கத்துக் கொண்டிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் எனக்காகவும் நீ ஜெபம் பண்ணு'. இயேசு என்ற வார்த்தை என் வாயிலிருந்து வந்தவுடன் அவருடைய காலால் என்வாயை மூடி மிதித்து 'மறுபடியும் இயேசுவின் பெயரைச் சொல்லுவிடா? சொல்லுவிடா? என்று சொல்லிச் சொல்லியே என்னை அடித்து, உதைத்து, மிதித்து, சித்திரவதை செய்து நான் என் சுயநினைவை இழந்து போனதற்குப் பிறகு இன்றுதான் நான் மறுபடியும் என் அப்பாவைப் பார்க்கிறேன். அதுவும் எந்த வாய் இயேசுவின் பெயரையே சொல்லாதே என்று சொன்னதோ அதே வாயால் இயேசுவிடம் எனக்காக ஜெபம் பண்ணுமா என்று கூறும்படி என் ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து அவரை மாற்றி விட்டார். அதுதான் இயேசு கிறிஸ்து. அவருடைய அன்புக்கு ஈடு இணையே கிடையாது. அவரை மறுதலித்து, அவரை எதிர்த்து, அவரை ஏற்றுக் கொண்டவர்களை துன்புறுத்தியவர்கள் மனந்திரும்பி அவரை வேண்டிக் கொண்டால் அவர் சகலத்தையும் மறந்து, மன்னித்து,

நம் மீது மாறாத அன்பு காட்டுவார். அவரை மறுதலித்தற்குரிய, எதிர்த்தற்குரிய, கிறிஸ்தவர்களை துன்புறுத்தியதற்குரிய தண்டனையை நாம் அனுபவித்தே ஆகணும். ஆனாலும் மனந்திரும்பினால், நாம் செய்த பாவத்தை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டால், அனைத்தையும் மறந்துமன்னிப்பார். நம்மையும் பிள்ளைகளாக ஏற்றுக் கொள்வார். அள்ள அள்ள குறையாதது அவருடைய ஆழமான அன்பு! அது என்றும் மாறாதது!

மனந்திரும்பினால் மன்னிக்கும் தேவன் இயேசு

என்னுடைய முழுக் குடும்பமும் பிறகு இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டது. என்னுடைய ஜாதி சமூகம் ஆரம்பத்தில் எனக்கு எதிராக இருந்தாலும், பின்பு அவர்களும் அந்த வித்தியாசத்தைப் புரிந்து கொண்டார்கள். இயேசுவே மெய்யான இறைவன், அவர் என்னுள் வாசம் பண்ணுகிறார் என்று அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும்படி என்னை அவர் வழி நடத்தினார். என் அப்பாவின் குரல் கேட்டு நான் அவருக்காக ஜெபிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் மனந்திருந்தி விட்டார். இப்போது இயேசுவை ஏற்றுக் கொண்டு அவரை விசுவாசித்து விட்டார். நான் அந்த குடிசைக்குள் நுழைந்தேன். என் அப்பா என்னைக் கண்டவுடன் எழுந்தார். ஆம் என் அப்பா பரிபூரண சுகம் பெற்று விட்டார். இன்று அவர் அவரின் பலவீனங்கள், வியாதிகள் எல்லாம் நீங்கி, முழு ஆரோக்கியத்தோடு, பழைய தெம்போடு, பெலத்தோடு இருக்கிறார். இயேசு என்னுடைய சகோதரர்களின் நிலையையும் மாற்றி அவர்கள் அவர்களின் வாழ்விற்கு என்னை சார்ந்து வாழும்படி செய்துவிட்டார்.

சாட்சியாக வாழ்ந்திருந்தால் அனைவரும் மாறுவார்கள்

கர்த்தர் எரேமியாவிடம், 'நீங்கள் உங்கள் அக்கிரமங்களை விட்டு நீங்கி விலகி, நீதியோடும் நியாயத்தோடும் நடந்து நல்லவைகளைப் போதித்து, எனக்கு ஒரு சாட்சியாக நீங்கள் எழுந்து நிற்கிறீர்களானால், நீங்கள் அவர்கள் பக்கமல்ல, அவர்கள் உங்கள் பக்கம் சேருவார்கள்.' பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மோடு இருந்து ஒரு கூட்ட ஜனத்தை நம் பக்கம் கொண்டு வருவார். நம்முடைய கல்வியோ, படிப்போ, பட்டமோ, பதவியோ, பணமோ, அந்தஸ்தோ, திறமையோ இதை சாதிக்காது. பரிசுத்த ஆவியின் உதவியாலேயே இது சாத்தியமாகும். அதனால் நாம் எல்லோரும் ஆவியானவரின் முழு ஆளுகைக்கும் நம்மை ஒப்புக் கொடுப்போம்.

மகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டேன்

நான் திரும்பி வந்தவுடன் சிதைந்த குடும்பங்களை கட்டுவதற்கும், சமாதானத்தையும், சந்தோஷத்தையும் திரும்பவும் பெற்றுக் கொள்வதற்குரிய வல்லமையை நான் அவளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்

என்று தேவன் அந்த மிஷனரியிடம் வெளிப்படுத்தினார். அவர் போதகர்களிடம் என்னைக் குறித்து பேசினார். திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் கிளிமனூர் பகுதியில் உள்ள மஞ்சப்பாரா என்கிற இடத்தில் உள்ள ஏஜி சர்ச் பாஸ்டராக இருக்கும் சவி. டேனியல், இந்த மிஷனரியின் தகப்பனார். அவருக்கும் ஆண்டவர் 'தேவனுக்காக வாழ்க்கையில் சகலத்தையும் இழந்த என்னை அவருடைய மகளாக, பெண்ணாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி' ஒரு தரிசனத்தைக் கொடுத்திருந்தார்.

பெறச் செய்கிற நாள் உன்னை பெறச் செய்யாமல் இருப்பேனோ?

அந்த மிஷனரி என்னுடைய திருமணத்தையும், அதற்குரிய சகல ஏற்பாடுகளையும் மிக நேர்த்தியாக, சிறப்பாக, ஒரு தகப்பன் தன் மகளுக்குச் செய்வது போல அனைத்தையும் செய்தார். அவர் இன்றும் என்னை ஆதரிக்கிறார், கவனித்துக் கொள்கிறார். என்னுடைய பேமிலி மெம்பர்கள் அனைவருக்குமே அவர் ஒத்தாசையாக, உதவியாக இருக்கிறார். ஏனென்றால் அவர்கள் என்னை சாராமல், சார்ந்து வாழாமல் அவர்களால் வாழ முடியாது. இப்படியாக ஆண்டவர் எனக்கு ஆவிக்குரிய தகப்பனையும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். டாக்டர்கள் முன்பே கூறிவிட்டார்கள். என்னால் கர்ப்பம் தரிக்க முடியாது. குழந்தைகளை பெற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது என்று. அது வீட்டாருக்கும் தெரியும். ஆனால் ஆவியானவரின் பெலத்தால் நான் என் பலவீனங்களையும், இயலாமைகளையும், மருத்துவக் கணிப்புகளையும் மீறி இரண்டு மகன்களை பெறவும் அவைகள் நார்மல் டெலிவரியாக இருக்கும்படியும் கிருபை தந்தார். அப்போஸ்தலராகிய பவுல் 'என்னைப் பெலப்படுத்துகிற இயேசு கிறிஸ்துவால் சகலத்தையும் செய்ய எனக்கு பெலன் உண்டு' என சான்று கூறுகின்றாரே. பதிமூன்று ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. ஆண்டவர் என்னைக் கரம் பிடித்து வழிநடத்தி வருகிறார். என்னுடைய எல்லா வழிகளிலும் என்னை ஆசீர்வாதமாக வைத்திருக்கிறார்.

பாகம் - 20

பக்தி உள்ளவர்களை கர்த்தர் தமக்கென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறார்

நான் ஏற்கனவே கூறியதுபோல நான் முஸ்லீம் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தேன். நான் விரும்பியபடி ஆசைப்பட்டபடி என்னால் எதுவும் செய்வதற்கு சுதந்திரம் எதுவும் எனக்கு கிடையாது. எப்பொழுதும் குரானை வாசிப்பதிலும், தொழுகையிலும் மட்டுமே என் வாழ்க்கை இருந்தது. நானும் என் வாழ்க்கையும் இறைவனுக்காகவே ஒப்படைக்கப்பட்டு இருந்தது. ஆனால் தேவன் என்னை அழைத்தார்,

வேறு பிரித்தார், அவருடைய அளவற்ற அன்பை என் மீது பொழிந்தார். அதோடு என்னை மற்றவர்களுக்கு அவர்களுடைய அன்பை அறிவிக்கவும், பிரகடனப்படுத்தவும் அபிஷேகித்து இருக்கிறார். என்னுடைய அப்பா, அம்மா, என்னுடைய சகோதரர்கள், என்னுடைய உறவினர்கள், அக்கம்பக்கத்தார், என்னுடைய மகுதியில் இருக்கிற மெம்பர்கள் அனைவரையும் ஆண்டவராகிய இயேசு தொட்டார். இயேசு தெய்வமே இல்லை என்று வாதிட்டு, மறுத்து, என்னை சித்திரவதை செய்வதற்கு உடந்தையாக இருந்த அந்தப் பகுதி மகுதியின் முஸ்லீம் போதகர்கள், இமாம்கள் அனைவரும் என்னுடைய இயேசுவைப் பற்றிய சாட்சியைக் கேட்டனர். அவர்களின் இருதயங்கள் திறக்கப்பட்டன. அவர்களும் இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

உனக்கென்று ஒரு பந்தியை ஆயத்தம் பண்ணுவேன்

எனக்கன்பானவர்களே, நான் மீண்டுமாய் உறுதிபடக் கூறுகிறேன். நான் எங்கு சென்றாலும் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. இயேசுவைப் பற்றி நினைத்தாலே போதும். அவர் செய்த நன்மைகள், அற்புதங்கள், அதிசயங்கள், அவர் காட்டிய அன்பு இவைகளை எல்லாம் நினைத்து நினைத்து என் உள்ளமெல்லாம் நன்றியால் பெருகி வழிகிறது. அவரைப் போற்றி புகழாமல் இருக்க முடியாது. முன்பு நான் அந்த ஆராதனைகளிலும், பிரேயர் மீட்டிங்குகளிலும் கலந்து கொள்ளும்போது, ஒளிந்து கொண்டு ஒரு பிச்சைக் காரியாய் யாரும் என்னைப் பார்த்து விடாதபடி ஒரு மூலையில் என்னை மறைத்துக் கொண்டு, ஆண்டவருடைய வார்த்தைகளை கேட்டுக் கொண்டு வருவேன். ஒருநாளும் நான் கனவில் கூட நினைத்தது கிடையாது. ஒருநாள் நானும் இந்த தேவ மனிதர்களோடு ஒன்றாய் அமர்ந்து தேவனுடைய வார்த்தைகளைப் பிரசங்கிப்பேன் என்று. மீட்டிங்குகளில் ஒரு மூளையில் அமர்ந்து பிரசங்கங்களைக் கேட்ட என்னை இன்று ஆண்டவர் தூக்கி எடுத்து, மூத்த ஊழியக்காரர்கள், போதகர்கள், தேவ மனிதர்களோடு உட்காரும் பெரும் பாக்கியத்தை ஆண்டவர் எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். என்னுடைய போட்டோ, என்னுடைய பெயர் எல்லாம் பெரிய பெரிய தேவ மனிதர்களின் போட்டோவோடு வால்போஸ்டர்களிலும், பிளக்ஸ் போர்டுகளிலும், நோட்டீசுகளிலும் வெளிவரும்படியும், அவர்களைப் போல பிரசங்கம் பண்ணும்படியும் கர்த்தர் என்னை உயர்த்தியிருக்கிறார்.

இயேசுவைப் போல ஒரு தெய்வம் இல்லை

இயேசு கிறிஸ்துவைப் போல ஒரு மெய்யான தேவன் இவ்வுலகில்

வேறு யாருமே இல்லை. அவர் ஆறுதலின் தேவன், அநாதைகளுக்கு ஆறுதல் தரும் தேவன். திக்கற்றவர்களுக்கு அடைக்கலமான தேவன் அவர். ஆதரவற்ற ஏழை எளியோருக்கும் ஆதரவளித்து அரவணைக்கும் அன்பு தேவன். பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு, தள்ளப்பட்டோருக்கு, ஒதுக்கப்பட்டோருக்கு, புறக்கணிக்கப்பட்டோருக்கு, சமூகத்தில் கடைநிலையில் உள்ளோருக்கும் கருணை காட்டிடும் கருணாகர தேவன் அவர். சமாதானமில்லாமல், சந்தோஷமில்லாமல் இருப்போருக்கு அவர் சமாதானம் தந்து சந்தோஷமளிக்கின்ற சமாதானப் பிரபு அவர். சாத்தானின் பிடியிலும், பில்லி சூனியக் கட்டுகளிலும், செய்வினைக் கட்டுகளிலும், முன்னோர்கள் செய்த பாவங்களினால் சாபத்திலும் அல்லாடும் மக்களுக்கு பிரச்சனைகள், கஷ்டங்கள், நஷ்டங்கள், கடன் தொல்லைகள் அனைத்திலிருந்தும் விடுதலை தரும் விடுதலை நாயகன் அவர்.

பரலோகத்தின் திறவுகோல்களை உடைய தேவன் இயேசு

தீராத நோய்கள், பார்வையின்மை, பேச முடியாமை, காது கேளாமை, பிறவியிலேயே ஊனம், நடக்க முடியாமை, கேன்சர், பலகீனம், வேதனை, வலி எல்லாவற்றையும் குணமாக்கி சுகமளிக்கும் பரிகாரி அவர். நாம் நீதியோடு, நேர்மையோடு, உண்மையோடு, உத்தமத்தோடு நடக்க சத்தியத்தை போதிக்கிற சத்தியேஸ்வரன் அவர். நமக்காக தன்னுயிரையே தியாகம் செய்த தியாகேஸ்வரன் அவர். நித்தியஜீவனை, நித்ய ஆனந்தத்தைத் தருகின்ற நித்யானந்தர். நம்மை பரிசுத்தப்படுத்தி பரலோகம் கொண்டு போய் சேர்க்கும் பரமானந்தர் அவர். அவரைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு அவர் காட்டும் வழியில் நாம் நடந்தால் அவர் நம்மை வாலாக்காமல் தலையாக்குவார். கீழாக்காமல் மேலாக்குவார். அவருக்கென்று நாம் ஊழியம் செய்தால் பரலோகத்தின் திறவுகோல்களையே அவர் நமக்குத் தருவார்.

இயேசுவே நம் இரட்சகர்

இயேசு தேவனா என்கிற இஸ்லாமியரின் கேள்விக்குப் பதில்!

ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் பெத்லகேமில் பிறந்த வளர்ந்து ஒரு கடவுளானவர் அல்ல. இவர் அநாதி தேவன், மனுகுலத்தை மீட்க மனிதனாக அவதரித்தவர்.

யோவான்:1-1,2 கூறுகிறது: ‘ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது. அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது. அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது. அவர் ஆதியிலே தேவனோடிருந்தார்’ என்று.

இயேசு தன்னை எங்கேயாவது தேவன் என்று சொன்னாரா? என்று கேட்கிறார்கள்.

இயேசு இந்த பூமியில் தேவசித்தம் நிறைவேற மானிடராய் வந்தார். வந்தவுடனே நான் தேவன் என்று சொல்லியிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை சற்றே யோசியுங்கள்.

1. யோவான்: 20:27, 28 - 'பின்பு அவர் தோமாவை நோக்கி, நீ உன் விரலை இங்கே நீட்டி, என் கையைப் பார், உன் கையை நீட்டி, என் விலாவிலே போடு, அவிசவாசியாய் இராமல் விசவாசியாயிரு' என்றார். தோமா அவர்களுக்கு பிரதியுத்தரமாக 'என் ஆண்டவரே! என் தேவனே! என்றான்'.

இந்த இடத்தில் தோமா சொன்னதை இயேசு மறுதலிக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டார். அப்படியானால் இயேசு தேவன்தானே?

2. மோசேக்கு தேவன் தன்னை வெளிப்படுத்தும்போது யாத்:3:14-இல் (அதற்கு தேவன்; நான் இருக்கிறவராக இருக்கிறேன்) என்று மோசேயுடனே சொல்லி, 'இருக்கிறேன் என்பவர் என்னை உங்களிடத்திற்கு அனுப்பினார் என்று இஸ்ரவேல் புத்திரரோடே சொல்வாயாக என்றார்.'

இருக்கிறேன் என்பதற்கு I AM HERE THE EVER PRESENT AND LIVING ONE. IT IS EQUALANT TO JEHOVAH THE ETERNAL என்று அர்த்தம்

இருக்கிறேன் என்ற வார்த்தை எப்பொழுதும் இருக்கிறவர் ஜீவிக்கிறவர் என்றும், இந்த வார்த்தை யெகோவா என்ற வார்த்தைக்கு சமமான வார்த்தையாக இருக்கிறது. இந்த வார்த்தை வேதத்தில் மொத்தம் 719 முறை (O/T-508, N/T-211) வருகிறது. யோவான் சுவிசேஷத்தில் 58முறை வருகிறது.

யோவான்: 14:6 'நானே வழியும், சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்' என்றார். அப்படியானால் இயேசு இந்த அடிப்படையில் அநேக முறை தன்னை தேவனாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

3. இந்த வசனங்களை நன்றாக கவனியுங்கள். மத்தேயு 22:41-45 - வ-42: 'கிறிஸ்துவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள். அவர் யாருடைய குமாரன்? என்று கேட்டார். அவன் தாவீதின் குமாரன்' என்றார்கள். வ.43 அதற்கு அவர்: அப்படியானால், தாவீது பரிசுத்த ஆவியினாலே அவரை ஆண்டவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது எப்படி?

வ-45: 'தாவீது அவரை ஆண்டவர் என்று சொல்லியிருக்க அவனுக்கு அவர் குமாரனாயிருப்பது எப்படி என்றார்.' இதில் இயேசு தன்னை தேவனாக வெளிப்படுத்தியது தெளிவாக தெரிகிறதல்லவா?

தாவீதின் குமாரன் என்றார்கள். இயேசு சொல்கிறார், தாவீது அவரை (இயேசு) பரிசுத்த ஆவியினாலே ஆண்டவர் என்று சொல்லியிருக்க அவருக்கு அவர் குமாரனாயிருப்பது எப்படி? என்றார். அவர்கள்

ஆச்சரியப்பட்டார்கள். தாவீது எந்த இடத்தில் சொன்னார் என்றால் சங்:110-1ஐ வாசித்துப் பாருங்கள்.

(கர்த்தர் என் ஆண்டவரை நோக்கி) இந்த இடத்தில் கர்த்தர் என்பது பிதாவாகிய தேவனைக் குறிக்கும். ஆண்டவர் என்பது குமாரனாகிய இயேசுவைக் குறிக்கும்.)

மூலக் கைப்பிரதியில், JEHOVAH SAID UNTO MY JEHOVAH யெகோவா என் யெகோவாவை நோக்கி என்று இருக்கிறது. இந்த இடத்திலும் இயேசு தன்னை தேவன் என்று சொல்கிறார். இந்த காரியங்கள் இந்த நாளில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் யூதர்கள் இயேசு சொல்லும் காரியத்தை நன்றாக அறிந்திருந்தார்கள். ஆனபடியால் தான் யோவான் 5:18-இல் (தேவனை சொந்த பிதா என்று சொல்லி தம்மை தேவனுக்கு சமமாக்கினபடியால் யூதர்கள் அவரைக் கொலை செய்யும்படி அதிகமாய் வகை தேடினார்கள்).

யோவான் 10:33 இல் (நற்கிரியையினிமித்தம் நாங்கள் உன் மேல் கல்லெறிகிறதில்லை; நீ மனுஷனாயிருக்க உன்னை தேவன் என்று சொல்லி, இவ்விதமாக தேவதூஷணம் சொல்லுகிறபடியினால் உன் மேல் கல்லெறிகிறோம் என்றார்கள்).

இப்படி அநேக இடங்களில் இயேசு தன்னை தேவன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

முக்கிய அறிவிப்பு

குர்ஆனில் அல்லாவுக்கு 99 பெயர்கள் உள்ளது. இந்த பெயர்களே இயேசு தேவன் என்பதை நிரூபிக்கிறது. அதில் சிலவற்றை பாருங்கள்.

ARABIC TRANSLATION

1. JESUS SAID 'I AM THE TRUTH' - AL HAO - நானே சத்திய மாயிருக்கிறேன்.
2. JESUS SAID TO HER 'I AM THE RESURRECTION' - AL BAETH - நானே உயிர்த்தெழுதலுமாய் இருக்கிறேன்.
3. REV.22-13,16 - 'I AM THE ALPHA AND THE OMEGA' - AL AWAL- AL AKHER - நானே துவக்கமும் முடிவுமாயிருக்கிறேன்.
4. JOHN 8:12 - 'I AM THE LIGHT' - AL NUR - நானே ஒளியாயிருக்கிறேன்.

‘நானே வழியும், சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன். என்னாலே யல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்’ - (யோவான் 14:6). இன்னும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆதாரம் ஏசா 9-6இல் ‘இயேசு வல்லமையுள்ள தேவன்’; மத். 1:23இல் ‘இதோ ஒரு கன்னிகை கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாள். அவருக்கு இம்மானுவேல் என்று பெயரிடுவார்கள் என்று சொன்னான். இம்மானுவேல் என்பதற்கு, தேவன் நம்மோடிருக்கிறார்

என்று அர்த்தமாம்'. இங்கேயும் இயேசு, தேவன் என்பது நமக்குத் தெரிகிறதல்லவா?

ரோமர் 9:5-இல் '(இயேசு) இவர் என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்தரிக்கப் பட்ட சர்வத்துக்கும் மேலான தேவன்'. ஆமென்.

கேள்வி:

இயேசு வேதத்தில் எங்கேயாவது என்னைத் தொழுது கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறாரா? என்று சிலர் கேட்கிறார்கள்.

கர்த்தரும் இரட்சகரும் தேவனுமாயிருக்கிற இயேசு ஆராதிக்கக் கூடாது என்கிற சில கூட்டம் உண்டு. இவர்களைக் குறித்து எச்சரிக்கையாயிருங்கள்.

அடுத்தது இயேசு என்னை ஆராதியுங்கள் என்று சொன்னாரா? **WORSHIP ME.**

பதில்: இயேசுவை தொழுது கொண்டவர்களைப் பாருங்கள்

1. மத்தேயு 2:11 - சாஸ்திரிகள்
2. மத். 8:2 - தொழுநோயாளி
3. மத். 9:18 - தலைவன்
4. மத். 14:33 - சீடர்களும், படகில் இருந்தவர்களும்
5. மத். 15:25 - கானானிய பெண்
6. மத். 28:9 - பெண்கள்
7. மாற். 5:6 - பிசாசு பிடித்தவன்
8. லூக். 8:41 - ஜெப ஆலய தலைவன் யவீரு
9. லூக். 24:52 - சீஷர்கள்
10. யோ. 9:38 - கண் திறக்கப்பட்ட குருடன்
11. எபிரெ. 1:6 - தேவ தூதர்கள்
12. வெளி. 5:8-10 - நான்கு ஜீவன்களும் 24 மூப்பர்களும்

இவர்கள் தொழுகைகள் யாவையும் இயேசு ஏற்றுக் கொண்டார். எனவே இவர் தொழுகைக்கு உரியவர், ஆராதிக்கத்தக்கவர்.

உ.ம்: அப்-9:10-14: வசனம் 14-இல் 'இங்கேயும் உம்முடைய நாமத்தை தொழுது கொள்ளுகிற யாவரையும் கட்டும்படி பிரதான ஆசாரியரால் கட்டளை பெற்றிருக்கிறான்.'

பிலி - 2:10,11: 'இயேசுவின் நாமத்தில் வானோர் பூதலத்துள்ளோர் பூமியின் கீழானோரடைய முழங்கால் யாவும் முடங்கும்படிக்கு, பிதாவாகிய தேவனுக்கு மகிமையாக இயேசு கிறிஸ்து கர்த்தரென்று நாவுகள் யாவும் அறிக்கை பண்ணும்படிக்கு எல்லா நாமத்திற்கும் மேலான நாமத்தை அவருக்கு தந்தருளினார்.'

மேலும், 'நானே வழி, நானே சத்தியம், நானே ஜீவன்.'

'என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடம் வரான்!' பிதாவிடம் வரவேண்டுமானால் இயேசு தான் வழி. இதை வாசிக்கிற தேவ பிள்ளைகளே!

மேலும் இயேசு கிறிஸ்துவை குறித்து பின்வரும் இணைய தளங்களில் பாருங்கள்.

1. ANSWERING ISLAM
2. ANSWERING MUSLIM
3. ISA KORAN (TAMIL)
4. ரெட் இஸ்லாம்
5. உண்மை செல்வம்
6. உண்மை அடியான்

தமிழ் GOOGLE (இஸ்லாம் ISLAM) என்று டைப் செய்யவும். அங்கே அநேக இஸ்லாம் வரும். அதில் 'உண்மை தெய்வம் இயேசு கிறிஸ்துவின்' என்று வரும். இந்த இஸ்லாமை கிளிக் செய்யவும். செய்தால் அந்த வலைதளத்தற்கு சென்று மற்ற காரியங்களை அறியலாம்.

FAITH FREEDOM.ORG
EX-MUSLIM WEBSITE

தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவன் இயேசுவே

இயேசுவே மெய்யான தேவன். அவரே கர்த்தாதி கர்த்தர். தேவாதி தேவன்! அவரே இறுதியில் நம்மை நியாயம் தீர்க்கிறவர்! அந்த மெய் தேவனின் கிருபை, அன்பு, அரவணைப்பு, வழிநடத்துதல், இந்த நூலை வாசிக்கின்ற, மற்றவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கின்ற ஒவ்வொருவரோடும் என்றென்றும் சதாகாலங்களில் நீடித்து இருப்பதாக!

ஆமென், அல்லேலுயா!

உங்கள் அன்பு சகோதரி

நசீலா பீவி

